

„თანამდებობის პირთა დამოუკიდებლობა ერის დამოუკიდებლობა არ არის“

ალფრედ კურატაშვილი

ადამიანის კონსტიტუციური უფლებები და სამეცნიერო კადრების ატესტაციის სისტემის რადიკალური გარდაქმნის აუცილებლობა (რუსულ ენაზე). პერიოდული სამეცნიერო ჟურნალი „ინტელექტი“, 2000, № 1 (7), გვ. 160.

“НЕЗАВИСИМОСТЬ ДОЛЖНОСТНЫХ ЛИЦ НЕ ЕСТЬ НЕЗАВИСИМОСТЬ НАЦИИ”.

Альфред Кураташвили

Конституционные права человека и необходимость радикальной перестройки системы аттестации научных кадров. Периодический научный журнал “Интеллект”, 2000, № 1 (7), с. 160.

“INDEPENDENCE OF HIGH-RANKING OFFICIALS IS NOT INDEPENDENCE OF THE NATION”.

Alfred Kuratashvili

Constitutional rights of a man and the necessity of radical reorganization of the qualification system of scientific personnel (In the Russian language). Periodic scientific journal “Intellect”, 2000, № 1 (7), p. 160.

სოციალურ-ეკონომიკურ მეცნიერებათა
საერთაშორისო აკადემია
თბილისის ბიზნესისა და სოციალურ-ეკონომიკური
პარტვის უნივერსიტეტი

ალფრედ კურატაშვილი

**ადამიანის უფლებები
და ხალხის
ეკონომიკური
გადარჩენის თეორიები**

*ეკონომიკური და
მორალურ-ფსიქოლოგიური გენოციდი:
მისი აღმოფხვრის
პოლიტიკურ-სამართლებრივი და
სოციალურ-ეკონომიკური გზები და
მექანიზმები*

საერთაშორისო გამოცემლობა “პროგრესი”
თბილისი
2003

ალფრედ ანზორის ძე კურატაშვილი. ადამიანის უფლებები და ხალხის ეკონომიკური გადარჩენის თეორიები. ეკონომიკური და მორალურ-ფსიქოლოგიური გენოციდი: მისი აღმოფხვრის პოლიტიკურ-სამართლებრივი და სოციალურ-ეკონომიკური გზები და მექანიზმები. თბილისი: საერთაშორისო გამომცემლობა „პროგრესი“, 2003. – 400 გვ.

მონოგრაფიაში განხილულია ადამიანის უფლებების დაცვის პრობლემები და შემოთავაზებულია საარსებო მინიმუმის კომპლექსური უზრუნველყოფის ავტორის მიერ შემუშავებული პოლიტიკურ-სამართლებრივი და სოციალურ-ეკონომიკური მექანიზმები. განსაკუთრებული ყურადღება გამახვილებულია არსებულ პრობლემებზე სახელმწიფო პოლიტიკაში, იურისპრუდენციაში, ეკონომიკაში, ჯანმრთელობის დაცვაში, მეცნიერებაში, უმაღლეს განათლებაში და ა. შ.

ნაშრომში ცენტრალური ადგილი უკავია ხალხის ეკონომიკური და მორალურ-ფსიქოლოგიური გენოციდის, აგრეთვე ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურების პრობლემებს და მათი აღმოფხვრის გზებს.

მონოგრაფიაში მოცემულია ავტორის მიერ შექმნილი სოციალური რეველუციის პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორია: ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რეველუციის თეორია – ჰუმანოსოციალური რეველუციის თეორია. შემოთავაზებულია აგრეთვე ავტორის სხვა მეცნიერული თეორიები.

ნაშრომში მეცნიერულად არის დასაბუთებული დემოკრატიის – მთელი ხალხის მიერ საზოგადოებაში და სახელმწიფოში უზენაესი ხელისუფლების ფლობის – განუხორციელებადობა.

შემოთავაზებულია ავტორის მიერ შემუშავებული პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულება – პოლიტიკური ორიენტაცია არა კაპიტალიზმზე ან ტრადიციულ სოციალიზმზე და ა. შ., არამედ ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მშენებლობაზე.

რეცენზენტები:

ლევონილ დეიჩმანი (აშშ, ნიუ-იორკი) – მეცნიერებათა დოქტორი,
პროფესორი, აკადემიკოსი

მიხეილ როკეტლიშვილი (აშშ, ნიუ-იორკი) – მეცნიერებათა დოქტორი,
პროფესორი, აკადემიკოსი

ვლადიმერ სარიჩევი (აშშ, როჩესტერი) – მეცნიერებათა დოქტორი,
პროფესორი, აკადემიკოსი

МЕЖДУНАРОДНАЯ АКАДЕМИЯ
СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКИХ НАУК
ТБИЛИССКИЙ УНИВЕРСИТЕТ БИЗНЕСА И
СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКОГО УПРАВЛЕНИЯ

АЛЬФРЕД КУРАТАШВИЛИ

**ПРАВА ЧЕЛОВЕКА И
ТЕОРИИ
ЭКОНОМИЧЕСКОГО
ВЫЖИВАНИЯ НАРОДА**

*ЭКОНОМИЧЕСКИЙ И
МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГИЧЕСКИЙ ГЕНОЦИД:
ПОЛИТИКО-ПРАВОВЫЕ И
СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКИЕ ПУТИ И
МЕХАНИЗМЫ ЕГО ИСКОРЕНЕНИЯ*

Международное издательство “Прогресс”
Тбилиси
2003

Кураташвили Альфред Анзорович. Права человека и теории экономического выживания народа. Экономический и морально-психологический геноцид: политико-правовые и социально-экономические пути и механизмы его искоренения. Тбилиси: Международное издательство "Прогресс", 2003. – 400 с.

В монографии рассматриваются проблемы защиты прав человека и предлагаются разработанные автором политико-правовые и социально-экономические механизмы комплексного обеспечения прожиточного минимума. Особое внимание уделяется существующим проблемам в государственной политике, в юриспруденции, в экономике, в здравоохранении, в науке, в высшем образовании и т. д.

В труде центральное место занимают проблемы экономического и морально-психологического геноцида народа, а также экономического изнасилования народа и пути их искоренения.

В монографии дается созданная автором принципиально новая научная теория социальной революции: теория истинно человеческой социальной революции – теория гуманносоциальной революции. Предлагаются также другие научные теории автора.

В труде научно обосновывается неосуществимость демократии – неосуществимость верховной власти всего народа в обществе и в государстве.

Предлагается разработанное автором принципиально новое научное направление – политическая ориентация не на капитализм или на традиционный социализм и т. д., а на строительство истинно человеческого общества и государства.

Резе н ц е н т ы :

Леонид Дейчман (США, Нью-Йорк) – доктор наук, профессор, академик

Михаил Рокетлишвили (США, Нью-Йорк) – доктор наук, профессор, академик

Владимир Саричев (США, Рочестер) – доктор наук, профессор, академик

INTERNATIONAL ACADEMY
OF SOCIAL-ECONOMIC SCIENCES
THE TBILISI BUSINESS AND SOCIAL-ECONOMIC
MANAGEMENT UNIVERSITY

ALFRED KURATASHVILI

**HUMAN RIGHTS
AND THEORIES
OF ECONOMIC SURVIVAL
OF PEOPLE**

*ECONOMIC AND MORAL-PSYCHOLOGICAL
GENOCIDE: POLITICAL-LEGAL
AND SOCIAL-ECONOMIC WAYS AND
MECHANISMS OF ITS ERADICATION*

International Publishing House "Progress"
Tbilisi
2003

**UDC 330 + 1 + 32 + 34
K 93**

Alfred A. Kuratashvili. Human Rights and Theories of Economic Survival of People. Economic and Moral-Psychological Genocide: Political-Legal and Social-Economic Ways and Mechanisms of its Eradication. Tbilisi: International Publishing House "Progress", 2003. – 400 p.

The monograph considers the problems of protection of human rights and suggests the elaborated by the author political-legal and social-economic mechanisms of complex insurance of subsistence minimum. The special attention is attached to the problems existing in the state policy, jurisprudence, economy, health protection, science, higher education and so on.

In the work the central place is devoted to the problems of economic and moral-psychological genocide of people, as well as to economic rape of people and ways of their eradication.

The monograph covers the created by the author fundamentally new scientific theory of social revolution: theory of truly humane social revolution – theory of humanosocial revolution. Other scientific theories of the author are also presented.

The work scientifically substantiates impracticability of democracy – impracticability of the Supreme power of all people in the society and the state.

The work offers the elaborated by the author fundamentally new scientific trend – political orientation not towards the capitalism or traditional socialism and so on, but towards the construction of the truly humane society and state.

Reviewers:

Leonid Deutschman (USA, New-York) – Doctor of Sciences, Professor, Academician

Mikhail Roketlishvili (USA, New-York) – Doctor of Sciences, Professor, Academician

Vladimir Sarichev (USA, New-York) – Doctor of Sciences, Professor, Academician

© Alfred A. Kuratashvili, 2003.

ISBN 99928-858-7-4

ავტორის მეცნიერული შემოქმედების შესახებ

ალფრედ ანზორის ამ კურატაშვილი – ეკონომიკურ, ფილოსოფიურ და იურიდიულ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი საზოგადოებრივ მეცნიერებათა დარგში, სოციალურ-ეკონომიკურ მეცნიერებათა საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტი, თბილისის ბიზნესისა და სოციალურ-ეკონომიკური მართვის უნივერსიტეტის რექტორი, ნიუ-იორკის მეცნიერებათა აკადემიის ნამდვილი წევრი, აშშ პოლიტიკურ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი, საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალ „პროგრესის“ მთავარი რედაქტორი, საერთაშორისო ასოციაცია „კულტურათა დიალოგის“ მმართველობის წევრი და ამ ასოციაციის წარმომადგენელთა საბჭოს წევრი (სანკტ-პეტერბურგი), საქართველოს ჟურნალისტთა ფედერაციის წევრი, მრავალი საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალის რედაქციების წევრი და ა. შ., 250-ე მეტი სამეცნიერო ნაშრომის ავტორი, რომელთა მნიშვნელოვანი ნაწილი გამოქვეყნებულია საზღვარგარეთ – არის მეცნიერი, რომელმაც შექმნა პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები ეკონომიკის, ფილოსოფიის, პოლიტოლოგიისა და იურისპრუდენციის დარგებში.

მოცემული მონოგრაფიის ავტორის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებებიდან და

პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიებიდან განსაკუთრებით აღსანიშნავია:

- მიზნის ფილოსოფია;
- სოციალური მიზნის ფილოსოფია;
- საშუალებათა ფილოსოფია;
- ეკონომიკური მიზნის ფილოსოფია – საშუალებათა ეკონომიკური თვითმიზნის ფილოსოფია;
- ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების ძირითადი სოციალურ-ეკონომიკური კანონის თეორია;
- სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორია;
- სოციალიზმის პრინციპულად ახალი თეორია – ჰუმანო-სოციალიზმის (ჰუმანო-სოციალური საზოგადოების) თეორია;
- ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების თეორია;
- ჭეშმარიტად ადამიანური სახელმწიფოს თეორია;
- კომპლექსური სოციალურ-ეკონომიკური ცნობიერების (აზროვნების) თეორია;
- პრინციპულად ახალი პოლიტიკური ეკონომია – ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების სოციალური ეკონომია;
- სოციალურ-ეკონომიკური მართვის თეორია;
- ახალი მეცნიერული თეორიების შექმნის თეორია;
- ეროვნულ-ზოგადსაკაცობრიო იდეოლოგიის თეორია;
- საზოგადოებრივი ცნობიერების მიმართ ადამიანის ინდივიდუალური ცნობიერების უპირატესი განვითარების თეორია;

- სოციალური ყოფიერების მიმართ ადამიანური ცნობიერების უპირატესი განვითარებისა და ფუნქციონალურად მმართველობითი როლის თეორია;
- საზოგადოებრივი ყოფიერების პრინციპულად ახალი თეორია, რომლის თანახმად საზოგადოებრივი ყოფიერება წარმოადგენს ადამიანურ ცნობიერებას მოქმედებაში;
- მატერიალური წარმოებისა და მთლიანად საზოგადოების ეკონომიკური ბაზისის მიმართ სულიერი წარმოების (მეცნიერების, იდეოლოგიის, პოლიტიკისა და სამართლის, ანუ ეგრეთწოდებული „ზედნაშენის“) უპირატესი განვითარების – როგორც ეკონომიკური ბაზისის ფუნქციონირების განმსაზღვრელი ინტელექტუალური, ორგანიზაციული და მმართველობითი საფუძვლის – თეორია;
- საკუთრების ჭეშმარიტად საზოგადოებრივი შინაარსის თეორია, რომელიც (საკუთრების საზოგადოებრივი შინაარსი) განისაზღვრება საკუთრების ფუნქციონირების სოციალური მიმართულებით მისი ფორმის მიუხედავად;
- აუცილებლობისა და თავისუფლების (ცენტრალიზმისა და თვითმმართველობის) შეხამების თეორია;
- ბრმა (ხელისუფლების მიერ არამართვადი) საზოგადოებისა და სახელმწიფოს თეორია;
- კერძო საკუთრების სოციალური რეალიზაციის თეორია;

- მატერიალური სტიმულირებისა და ეკონომიკურ-სამართლებრივი პასუხისმგებლობის შეხამების თეორია;
- ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების კვლავწარმოებითი ურთიერთობების თეორია;
- ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების ამოსავალი კვლავწარმოებითი ურთიერთობის თეორია;
- ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების ძირითადი კვლავწარმოებითი ურთიერთობის თეორია;
- საზოგადოებრივ-ეკონომიკური ეპოქების განსხვავების პრინციპულად ახალი თეორია;
- საბაზრო ურთიერთობების გენეტიკურად ანტაგონისტური ბუნებისა და ხალხის ინტერესებისათვის მათი ფუნქციონალური გამოყენების მექანიზმის თეორია;
- შრომის საშუალებათა ნომინალური და რეალური ღირებულების თეორია;
- ღირებულების შექმნის პრინციპულად ახალი თეორია;
- ზედმეტი ღირებულების შექმნის თვისებრივად ახალი მექანიზმის თეორია;
- ადამიანის ექსპლუატაციის მექანიზმის პრინციპულად ახალი შინაარსის თეორია;
- არაეკონომიკური ექსპლუატაციის თეორია – ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების მითვისების თეორია;
- მეცნიერული მიმართულება, რომელიც ასაბუთებს ჰუმანოსოციალური – ჭეშმარიტად ადამიანური –

საზოგადოების უპირატესობებს სხვა პოლიტიკური სისტემების მიმართ;

- ცხოვრების ჭეშმარიტი ხარისხის თეორია;
- კლასიკური კაპიტალიზმის სოციოკაპიტალიზმში ევოლუციური ტრანსფორმაციის თეორია;
- სოციოკაპიტალიზმის თეორია;
- ადამიანის ინტერესების უზენაესობის თეორია – ხალხის ინტერესების დიქტატურის თეორია;
- კრატოკრატიის თეორია – სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ ხელისუფლების ფლობის თეორია;
- საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მოჩვენებითი და ჭეშმარიტი დამოუკიდებლობის თეორია;
- თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორია;
- სოციალურად გამიზნული კომუნიკაბელური საზოგადოებისა და სახელმწიფოს თეორია;
- ხალხის ეკონომიკური გენოციდის თეორია;
- ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურების თეორია;
- ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუციის თეორია, ანუ ჰუმანოსოციალური რევოლუციის თეორია და ა. შ.

სწორედ ავტორის მიერ შექმნილი: სოციალური მიზნის ფილოსოფიის – როგორც პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულების, და აგრეთვე სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიის – როგორც პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიის გამო, მას – როგორც ანტიმარქსისტს

– გააფთვრებულად ებრძოდნენ (ჯერ კიდევ 1974 წლიდან და განსაკუთრებით 1982-1989 წლებში) დოგმატიკოსი – ფილოსოფოსები, ეკონომისტები, პოლიტოლოგები და მეცნიერებისა და პოლიტიკის სხვა „მოღვაწეები“, რომლებიც მარქსიზმ-ლენინიზმის ტყვეობაში იმყოფებოდნენ.

ამასთან ისინი თავის თანამდებობებს იყენებდნენ ახალი მეცნიერული იდეების დაუშვებელი მეთოდებით აღსაკვეთად, მაგრამ ავტორთან ბრძოლაში გამანადგურებელი დამარცხება განიცადეს საერთაშორისო მასშტაბით ჯერ კიდევ საბჭოთა კავშირის არსებობის პერიოდში. თუმცა შემდგომში მათ მაინც მოახერხეს აღმოჩენილიყვნენ კიდევ უფრო მაღალ თანამდებობებზე თითქოსდა როგორც საბაზრო ეკონომიკისა და ეგრეთწოდებული დემოკრატიის მომხრეები... (?!).

მეცნიერული შემოქმედების წინააღმდეგ ასეთი ბრძოლა გასაკვირიც არ არის, რადგან „საყოველთაოდ ცნობილია, რომ სიახლე მეცნიერებაში და საერთოდ ცხოვრებაში ყოველთვის ძნელად, ბრძოლით იკელევდა გზას. ამასთან დაკავშირებით ხატოვნად და მეტად საინტერესოდ წერდა ლუდვიგ ბიორნე: „მას შემდეგ რაც პითაგორამ აღმოაჩინა თავისი თეორემა, მან ასი ხარი შესწირა მსხვერპლად. იმ დროიდან მოყოლებული მსხვილფეხა რქოსანი პირუტყვი კანკალებს ყოველთვის, როდესაც ხდება ახალი ჭეშმარიტების აღმოჩენა...““ (Кураташвили А. А. Некоторые размышления по проблемам социально-экономической науки. Материалы научной конференции: “Наука и общество” (13-14 декабря 1984 г.). Тбилиси: “Мецниереба”, 1984, с. 59.).

აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ აღფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილ სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიას, რომელსაც ავტორმა სპეციალური მონოგრაფია მიუძღვნა (რომელშიც აღნიშნული თეორიიდან გამომდინარე მოცემულია მის მიერვე შექმნილი სოციალიზმის პრინციპულად ახალი თეორია – ფაქტობრივად ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების თეორია, რაზედაც მოცემულ მონოგრაფიაშიც არის მითითებული), ამ თეორიის „კრიტიკოსებისაგან“ განსხვავებით, ბევრმა მეცნიერმა აღიარა ის – როგორც პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორია და როგორც პრინციპულად ახალი პერსპექტიული მეცნიერული მიმართულება, და ამით მხარი დაუჭირა სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიას და მონოგრაფიას მთლიანად. ამასთან აღნიშნულმა მეცნიერებმა მაღალი შეფასება მისცეს აღფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიას მარქსიზმ-ლენინიზმის ტოტალიტარული ბატონობის პირობებშიც კი.

ასე, მაგალითად, ცნობილი მეცნიერი – ეკონომისტი და სოციოგოლი, სსრკ-ის მეცნიერებათა აკადემიის სოციოლოგიური გამოკვლევების ინსტიტუტის განყოფილების გამგე, ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი ბორის ლევინი თავის რეცენზიაში აღფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიაზე, რომელიც გამოქვეყნდა 1983 წლის 20 დეკემბერს გაზეთ „ზარია ვოსტოკაში“ სათაურით „აქტუალური გამოკვლევა“, წერდა: „ა. კურატაშვილის მიერ შამოთავაზებული სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორია მკვლევარს აძლევს მეთოდოლოგიურ მიდგომას

ჩვენი საზოგადოების ღრმად შესასწავლად მისი სოციალური და ეკონომიკური ცხოვრების მრავალფეროვან გამოვლინებებში“.

შემდეგ პროფესორი ბორის ლევინი წერდა: „სოციალურ-ეკონომიკური მიდგომა სულ უფრო ფართო გამოყენებას პპოვებს როგორც მეცნიერულ გამოკვლევებში, ისე სამეურნეო საქმიანობის მართვაში. პერსპექტივაში სწორედ ეს მიდგომა გახდება პრევალირებული ეკონომიკისა და მისი ცალკეული დარგების, და აგრეთვე საზოგადოებრივი ცხოვრების სხვა სფეროების ფუნქციონირების საბოლოო სახალხო-სამეურნეო შედეგების როგორც ანალიზში, ისე შეფასებაში.“

საზოგადოების სოციალური მართვის საფუძველში უნდა ჩაიდლოს პრინციპები, რომლებიც გამომდინარეობს სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიიდან. ამ მართვის ერთ-ერთი ასპექტია იდეოლოგიური მუშაობა, რომელიც უნდა ტარდებოდეს მეცნიერულ საფუძველზე.

ასეთ საფუძველს იდეოლოგიურ მუშაობას აძლევს განსახილველი მონოგრაფია.“

„მიგვაჩნია, — *წერდა რეცენზიის დასკვნისას პროფესორი ბორის ლევინი,* — რომ მონოგრაფიაში მოცემული მეცნიერული მიმართულება ფართოდ გავრცელდება სამეცნიერო საზოგადოებრიობაში.“

გარდა ამისა, ალფრედ კურატაშვილის აღნიშნულ მონოგრაფიაზე გამოქვეყნდა ქართველი მეცნიერ-ეკონომისტის ელგუჯა ჩადუნელის რეცენზია (ქურნალი „ეკონომისტი“,

1984, № 2), რომელშიც მან მაღალი შეფასება მისცა ამ მონოგრაფიას.

პროფესორ აღფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიის ანალოგიური მაღალი შეფასებით თავისი რეცენზიების გამოქვეყნებას ჟურნალ „საქართველოს კომუნისტში“ შეეცადნენ მეცნიერ-ეკონომისტები: ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი არჩილ თეთრაული (საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის ეკონომიკისა და სამართლის ინსტიტუტის განყოფილების გამგე) და ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი ვლადიმერ სარიჩევი (ლენინგრადის ერთ-ერთი წამყვანი უმაღლესი სასწავლებლის პოლიტიკური ეკონომიის კათედრის გამგე, რომელიც ამჟამად ცხოვრობს აშშ-ში).

მაგრამ აღნიშნული რეცენზიების გამოქვეყნების ნაცვლად, მათი ავტორები, ისევე როგორც გამოქვეყნებული რეცენზიის ავტორი პროფესორი ბორის ლევინი, უმკაცრესი თავდასხმების ქვეშ მოექცნენ ამ ჟურნალის მაშინდელი მთავარი რედაქტორის, ფილოსოფიურ მეცნიერებათა დოქტორის, პროფესორ ვ. კეშელავას მხრიდან, რომელიც, როგორც მისმა შემდგომმა მოქმედებებმა აჩვენა, დატყვევებული იყო ევრეთწოდებული „მარქსიზმის ანბანური ჭეშმარიტებებით“ (?!), და რომელმაც ტოტალიტარული რეჟიმისათვის დამახასიათებელი მანერით რედაქციის სახელით ფაქტობრივად თვითონ გამოაქვეყნა რეცენზია („საქართველოს კომუნისტი“, 1984, მარტი, № 3) პროფესორ არჩილ თეთრაულის და პროფესორ ვლადიმერ სარიჩევის გამოუქვეყნებელ რეცენზიებზე (რეცენზიების

ხელნაწერებზე), და აგრეთვე პროფესორ ბორის ლევინის გამოქვეყნებულ რეცენზიაზე, თითქოსდა როგორც „სარედაქციო“ (?!).

უფრო მეტიც, როგორც მოგვიანებით გახდა ცნობილი, ჟურნალ „საქართველოს კომუნისტის“ მთავარმა რედაქტორმა გაუგზავნა წერილები (ფაქტობრივად გაუგზავნა საჩივნები) მოსკოვში და ლენინგრადში იმ ინსტიტუტების ხელმძღვანელებს, რომლებშიც მუშაობდნენ პროფესორი ბ. ლევინი და პროფესორი ვ. სარიჩევი, მოთხოვნით დაეკისრებინათ მათთვის პასუხისმგებლობა იმის გამო, რომ მათ მოიწონეს და მაღალი შეფასება მისცეს ალფრედ კურატაშვილის მონაგრაფიას (?!).

ამრიგად, როგორც ჩანს დარწმუნებული იმაში, რომ მარქსიზმ-ლენინიზმის ფუძემდებლების შემდეგ არავის არა აქვს უფლება და არც ძალუძს შექმნას ახალი მეცნიერული მიმართულება და/ან ახალი მეცნიერული თეორია, და რომ თითქოს მეცნიერებმა ამჟამად მხოლოდ უნდა იმეორონ მათი იდეები, ე. ი. დარწმუნებული იმაში, რომ თითქოს მეცნიერებმა მხოლოდ მარქსიზმის თუთიყუშების როლი უნდა შეასრულონ, ეგრეთწოდებული „სარედაქციოს“ ავტორს არ შეეძლო ეპატიებინა (?!) რეცენზიების ავტორებისათვის ის, რომ მათ სცნეს და მზარი დაუჭირეს ალფრედ კურატაშვილის სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიას და მის მონოგრაფიას მთლიანად.

ამიტომ როგორც თანამდებობის პირი, რომელიც მიჩვეული იყო საზოგადოებრივი მეცნიერებისადმი მბრძანებლობას საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური

კომიტეტის სახელით (რამეთუ ჟურნალი „საქართველოს კომუნისტი“ იყო სწორედ საქართველოს კომუნისტური პარტიის ცკ-ის ჟურნალი), „სარედაქციოს“ ავტორი აღშფოთებული იყო იმით, რომ რეცენზენტები არ გამოხდნენ მონოგრაფიის ავტორს, რომელმაც გაბედა შეექმნა ახალი მეცნიერული თეორია და ახალი მეცნიერული მიმართულება (?!).

კერძოდ, ცდილობდა რა გაეკრიტიკებინა პროფესორ ა. თეთრაულის გამოუქვენებელი გამოხმაურება (რეცენზია) ალფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიაზე ჟურნალისტური და სამართლებრივი ეთიკის უხეში დარღვევით, ეგრეთწოდებული „სარედაქციოს“ ავტორი წერდა: „გარდა ინტერესის აღმძრავი სათაურისა („ახალი მიმართულება სოციალიზმის პოლიტიკური ეკონომიის აქტუალურ პრობლემათა კვლევაში“), რეცენზენტი ვერაფრით ვერ ახერხებს მკითხველის ყურადღების მიპყრობას“ („საქართველოს კომუნისტი“, 1984, № 3, გვ. 78). და იქვე „სარედაქციოს“ ავტორმა მოიყვანა ციტატა პროფესორ ა. თეთრაულის გამოუქვენებელი რეცენზიიდან იმის შესახებ, რომ ა. კურატაშვილის მონოგრაფია „წარმოადგენს ღრმად მეცნიერულ გამოკვლევას, რომელშიც ორიგინალურად არის დასმული და გადაწყვეტილი სოციალიზმის პოლიტიკური ეკონომიის საკვანძო პრობლემები. იგი საბჭოთა ეკონომიკური მეცნიერების კარგი შენაძენია“ (იქვე).

ამასთან „სარედაქციოს“ ავტორი ამით ცდილობდა დაუსაბუთებლად და ტენდენციურად გაეკრიტიკებინა

გამოუქვეყნებელი რეცენზიის ავტორი ამ სიტყვებისათვის და რეცენზიის ხელნაწერისათვის მთლიანად, რომელიდანაც თითქოს შეუძლებელია „რაიმე გაიგოს მკითხველმა“ (იქვე).

შემდეგ „სარედაქციოს“ ავტორი გადავიდა პროფესორ ბ. ლევინის რეცენზიის ასეთივე დაუსაბუთებელ და ტენდენციურ „კრიტიკაზე“, რომელსაც თითქოს არ „უთქვამს რაიმე არსებითი. სამაგიეროდ, რაც თქვა, თქვა ენერგიულად, ეფექტურად და შთაბეჭდავად“ (იქვე, გვ. 79).

განაგრძო რა პროფესორ ბ. ლევინისა და მასთან ერთად პროფესორ ვ. სარიჩევის „კრიტიკა“, „სარედაქციოს“ ავტორმა, რომელმაც, როგორც ჩანს, ამ დროისათვის დაკარგა ყოველგვარი კონტროლი თავის თავზე, წერდა: „სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიის“ ჰიპოთეზური გავლენა პროფესორ ვ. სარიჩევს წინააღმდეგობის უნარს უკარგავს და, ვითარცა სომნამბულურ მდგომარეობაში მყოფს, იმას ათქმევინებს, რაც არ უნდა ეთქვა“ („საქართველოს კომუნისტი“, 1984, № 3, გვ. 80). საკვირველია, მაგრამ ფაქტია (?!). იქმნება შთაბეჭდილება, რომ პროფესორი ვ. სარიჩევი კი არა, არამედ „სარედაქციოს“ ავტორი ამ პუბლიკაციის მომზადების პროცესში თვითონ იმყოფებოდა სომნამბულურ მდგომარეობაში მასზე მარქსიზმის ჰიპოთეზური გავლენის გამო (?!).

შემდეგ „სარედაქციოს“ ავტორი წერდა: „ახალი საზოგადოების (კომუნისტური საზოგადოების პირველი და მეორე ფაზების) ურთიერთობათა სპეციფიკის საყოველთაოდ აღიარებული გაგებისაგან ძირფესვიანად განსხვავებული საკუთარი შეხედულების კვინტესენციას ა. კურატაშვილი საკმაოდ მკაფიოდ გადმოსცემს“ (იქვე, გვ. 81).

ზოლო ა. კურატაშვილის მონოგრაფიიდან შესაბამისი ციტატის მოყვანის შემდეგ, რომელშიც მარქსის მიერ შემუშავებული კაპიტალის საყოველთაო ფორმულისაგან: $W - L - W'$ (ფული – საქონელი – ფული) განსხვავებით, მოცემულია მონოგრაფიის ავტორის მიერ შემუშავებული პრინციპულად ახალი ფორმულა: $L - M - L'$ (ადამიანი – მოღვაწეობა – ადამიანი'), რომელიც ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების ობიექტური სოციალური მიზნის რეალიზაციის ურთიერთობას გამოსახავს (იქვე, გვ. 81-82), „სარედაქციოს“ ავტორი აღნიშნავდა: „ამ თამამ დასკვნას, რომლის ანალოგსაც, ალბათ ვერ შევხვდებით სამეცნიერო ლიტერატურაში, წინ უძღვის არანაკლებ სენსაციური განცხადებები, მაგალითად, იმის მტკიცება, რომ ამჟამად თავისი შემეცნებითი ღირებულება დაკარგა ისტორიის მარქსისტული მატერიალისტური გაგების ფუძემდებლურმა მეთოდოლოგიურმა პრინციპმა... სამაგიეროდ გვთავაზობენ რეცენზენტების მიერ მოწონებულ... პრინციპულად ახალ კრიტერიუმს“ (იქვე, გვ. 82).

ამ შემთხვევაში სწორად წერდა „სარედაქციოს“ ავტორი, მაგრამ პრინციპულად ახალი იდეების – ფაქტობრივად მეცნიერებაში რევოლუციური გადატრიალების – მოწონების ნაცვლად, ის ამით ცდილობდა, რბილად რომ ეთქვათ, დაეგმო მონოგრაფიის ავტორი (!!).

თუმცა გარკვეულწილად ეს არც არის გასაკვირი, რამეთუ, ჯერ-ერთი, „სარედაქციოს“ ავტორს არ შეეძლო გამოსულიყო მარქსიზმის ჩარჩოებიდან, ე. ი. არ შეეძლო გადაეხედა „მარქსიზმის ანბანური

ჭეშმარიტებებისათვის“ (?!), და, მეორეც, მას არანაირად არ შეეძლო გაეგო „როგორ ახერხებენ რეცენზენტები“ სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიის „მთავარი თეზისი“ – სოციალური მიზნის ურთიერთობა – „შეუთავსონ სოციალიზმის მარქსისტული პოლიტიკური ეკონომიის აქსიომატურ მტკიცებას, რომ წარმოების საშუალებებზე საზოგადოებრივი საკუთრება არის სოციალიზმის არსებობის ძირითადი ფაქტორი და მისი პროგრესის მტკიცე გარანტი“ (იქვე, გვ. 83).

ღიახ, მართლაც შეუძლებელია შეუთავსო მარქსიზმს, სოციალიზმის მარქსისტულ გაგებას და „მარქსისტული პოლიტიკური ეკონომიის“ ეგრეთწოდებულ „აქსიომატურ მტკიცებას“ პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილი სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორია, რამეთუ სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორია სწორედ იმიტომ არის პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორია და პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულება, რომ ის კარდინალურად განსხვავდება მარქსიზმისაგან და „მარქსისტული პოლიტიკური ეკონომიის აქსიომატური მტკიცებებისაგან“, ისევე როგორც პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილი სოციალიზმის პრინციპულად ახალი თეორია (ჰუმანოსოციალიზმის თეორია) და პრინციპულად ახალი პოლიტიკური ეკონომია – ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების სოციალური ეკონომია, კარდინალურად განსხვავდება სოციალიზმის მარქსისტული (და არა მარტო მარქსისტული) გაგებისაგან

და „მარქსისტული პოლიტიკური ეკონომიის აქსიომატური მტკიცებებისაგან“.

ამიტომ პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები არის არა მარქსიზმი, არამედ ალფრედისმი – წარმოადგენს მარქსიზმის გადატრიალებას და რევოლუციურ გადატრიალებას საზოგადოებრივ მეცნიერებაში მთლიანად, რაც აცოფებს დოგმატიკოსებს, მარქსიზმის მონებს და, შესაბამისად, ალფრედისმის მტრებს, ალფრედ კურატაშვილის მეცნიერული შემოქმედებისა და საერთოდ მეცნიერული შემოქმედების მტრებს. თუმცა მარქსისტული ოდეოლოგიის ბატონობის პირობებში ვერავინ გაბედავდა ალფრედ კურატაშვილის მოძღვრებისათვის ეწოდებინა ალფრედისმი ან კურატაშვილისმი.

უფრო მეტიც, აუცილებელი იყო ჩათვლილიყო, რომ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები თითქოს წარმოადგენდა მარქსიზმს – მარქსიზმის შემოქმედებით განვითარებას, და არა ახალ „იზმ“-ს, მაშინ როდესაც პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულება – ეს ყოველთვის ახალი „იზმ“-ია.

„იზმ“-ების პრობლემასთან დაკავშირებით განსაკუთრებით უნდა იქნეს გათვალისწინებული, რომ აუცილებელია გამოსვლა რომელიმე „იზმ“-ის წინაშე უსიტყვო კაპიტულაციის წინააღმდეგ, აუცილებელია გამოსვლა ერთი რომელიმე „იზმ“-ის მონოპოლიის წინააღმდეგ –

მეცნიერებაში ერთი „იზმ“-ის ბატონობის წინააღმდეგ, და არა „იზმ“-ების წინააღმდეგ საერთოდ, რამეთუ ეს მეცნიერების შემოქმედებით განვითარებაზე, და, შესაბამისად, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს განვითარებაზე უარის თქმის ტოლფასი იქნებოდა.

სწორედ მეცნიერული შემოქმედების წინააღმდეგ იყო მიმართული ეგრეთწოდებული „სარედაქციოს“ ზემოაღნიშნული პუბლიკაცია ჟურნალ „საქართველოს კომუნისტში“, რომლის ავტორმა ამ პუბლიკაციის დასკვნისას საბოლოოდ გამოამჟღავნა თავისი პოზიცია.

კერძოდ, დასკვნისას „სარედაქციოს“ ავტორი, საბოლოოდ გაშიშვლებული თავის ზრახვებში – ბოლომდე იღგეს მარქსიზმის სადარაჯოზე, წერდა, რომ „არ შეიძლება უარის თქმა საყოველთაოდ ცნობილ ჭეშმარიტებებზე...“, რომ არის ჭეშმარიტებები, რომლებიც არ ექვემდებარებიან გადახედვას, თუ გვინდა დავრჩეთ მეცნიერების ფარგლებში; არსებობს მარქსიზმის ანბანური ჭეშმარიტებები, რომელთაც სათუთად უნდა მოვეპყრათ“ (იქვე, გვ. 83-84).

ზემოთ მოყვანილი ციტატებისათვის ამ ეგრეთწოდებული „სარედაქციოდან“, ამჟამინდელი პოზიციებიდან მადლობის გადახდაც კი შეიძლებოდა ამ პუბლიკაციის ავტორისათვის, რამეთუ ეს ციტატები ადასტურებენ ა. კურატაშვილის მონოგრაფიაში პრინციპულად ახალი იდეების – ახალი მეცნიერული თეორიების და ახალი მეცნიერული მიმართულებების – არსებობას. მაგრამ მარქსიზმ-ლენინიზმის ტოტალიტარული ბატონობის პერიოდში ამ „სარედაქციოს“

შეძლო გამოეწვია „გაკრიტიკებული“ მონოგრაფიის ავტორის, სულ ცოტა, როგორც მეცნიერის განადგურება (!!).

ამასთან ერთად, მარქსიზმ-ლენინიზმის ტყვეობაში ყოფნა, ისევე როგორც ნებისმიერი „იზმი“-ს ტყვეობაში, მათ შორის ანტიმარქსიზმის, დემოკრატიზმის და ა. შ. ტყვეობაში ყოფნა — ეს, როგორც ჩანს, თავისებური გონებრივი ავადმყოფობაა, ხოლო ასეთ ავადმყოფებს პასუხისგებაში არ აძლევენ.

თუმცა ასეთ „მეცნიერებს“ მათთვის უკეთეს შემთხვევაში უნდა აეკრძალოთ მუშაობა მეცნიერებისა და უმაღლესი განათლების სფეროში, მათ შორის აეკრძალოთ მონაწილეობა სამეცნიერო შრომების შეფასებაში და სამეცნიერო კადრების ატესტაციაში, რამეთუ ისინი მოკლებულნი არიან შემოქმედებით აზროვნებას და, მაშასადამე, არა მარტო თვითონ არა აქვთ უნარი შექმნან რაიმე ახალი მეცნიერებაში, არამედ, სამწუხაროდ, იმისი უნარიც კი არ გააჩნიათ, რომ აღიქვან სხვების მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებები და ახალი მეცნიერული თეორიები.

ხოლო თუ ასეთ „მეცნიერთა“ მოქმედება მათ მიერ თავისი სამსახურებრივი (თანამდებობრივი) უფლებამოსილების გადაშეცემის შედეგად იწვევს ადამიანის (ამ შემთხვევაში — მეცნიერის) უფლებების შელახვას, რომელიც თავის მხრივ იწვევს მეცნიერების, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს განვითარების დაზარალებას, მაშინ ისინი მიცემული უნდა იქნენ სისხლის სამართლის პასუხისგებაში მონოგრაფიის ავტორის მიერ შექმნილი თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბაღანსირების თეორიის

და იმ სამართლებრივი მექანიზმების შესაბამისად, რომლებიც უნდა შეიქმნას ამ თეორიის საფუძველზე.

მაგრამ, სამწუხაროდ, ცხოვრებაში ხშირად ხდება საწინააღმდეგო, როდესაც მარქსიზმის მონები ამ მოძღვრების ბატონობის დამპყობის შემდეგ აყავთ მაღლა სახელმწიფოებრივ თანამდებობრივ კიბეზე მეცნიერების სფეროში.

ა. კურატაშვილის მონოგრაფიისადმი – „სოციალიზმის უპირატესობათა ობიექტური საფუძვლები. სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორია“ (თბილისი: „საბჭოთა საქართველო“, 1982. – რუსულ ენაზე) – უდიდესი ინტერესის გამო როგორც საქართველოში, ისე საზღვარგარეთ (ევროპაში, ამერიკაში, აზიაში) გადაწყდა ამ მონოგრაფიის საერთაშორისო საჯარო განხილვის ჩატარება.

მიუხედავად ზემოაღნიშნული, რბილად რომ ვთქვათ, არაკეთილმოსურნე გამოხდომებისა მარქსიზმის გააფთრებული დამცველების მხრიდან, ალფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიას უდიდესი მხარდაჭერა ჰქონდა.

პროფესორ ალფრედ კურატაშვილისათვის განსაკუთრებით ფასეულია მხარდაჭერა, რომელიც გამოთქვა მასთან შეხვედრისა და აღნიშნული მონოგრაფიის ძირითადი დებულებების გაცნობის დროს 1983 წლის ივნისში XX საუკუნის ერთ-ერთმა უდიდესმა მეცნიერმა-მათემატიკურმა, ნობელის პრემიის ლაურეატმა, სსრკ მეცნიერებათა აკადემიისა და მსოფლიოს სხვა მრავალი სახელმწიფოს

მეცნიერებათა აკადემიების აკადემიკოსმა პეტრე ლეონიძეს ძე კაპიცამ.

ალფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიისადმი მხარდაჭერა განსაკუთრებით ნათლად გამოვლინდა ამ მონოგრაფიის საერთაშორისო საჯარო განხილვის დროს ქ. თბილისში 1984 წლის 7 ივნისს თბილისის სახელმწიფო კონსერვატორიაში (სადაც ალფრედ კურატაშვილს ეკავა პროფესორის თანამდებობა საზოგადოებრივ მეცნიერებათა კათედრაზე) მისი რექტორის პროფესორ სულხან ცინცაძის ინიციატივით.

მსოფლიოში ცნობილმა კომპოზიტორმა და ღიღმა ჰუმანისტმა, თბილისის სახელმწიფო კონსერვატორიის რექტორმა, პროფესორმა სულხან ცინცაძემ უურანლო „საქართველოს კომუნისტში“ (1984, № 3) გამოქვეყნებული ეგრეთწოდებული „სარედაქციოს“ გაცნობის შემდეგ, რამაც მას გაახსენა 1937 წლის საშინელი მოვლენები, რომლებსაც ადგილი ჰქონდა მაშინდელ საბჭოთა კავშირში, მიუხედავად გაფრთხილებისა საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის მეცნიერების განყოფილების მხრიდან თავი შეეკავებინათ ალფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიის განხილვისაგან, მაინც მიიღო საბოლოო გადაწყვეტილება აღნიშნული მონოგრაფიის საერთაშორისო საჯარო განხილვის ჩატარების შესახებ. მანვე გაუკეთა ორგანიზება ამ განხილვის ფინანსურ მხარდაჭერას საქართველოს კულტურის სამინისტროს მხრიდან. ყველაფერი ეს იმ დროისათვის გმირობის ტოლფასი იყო!

პროფესორ აღფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიის საერთაშორისო საჯარო განხილვაში მონაწილეობა მიიღეს ცნობილმა მეცნიერებმა – ფილოსოფოსებმა, ეკონომისტებმა, პოლიტოლოგებმა, იურისტებმა და ა. შ., რომელთა შორის განსაკუთრებით უნდა აღინიშნოს: ფილოსოფიურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, სსრკ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი ბ. მ. კედროვი (მოსკოვი); ფილოსოფიურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, სსრკ მეცნიერებათა აკადემიის წევრ-კორესპონდენტი ა. გ. სპირკინი (მოსკოვი); ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი ი. მ. ბობოვიჩი (ლენინგრადი); ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი ი. დ. ბრინი (ომსკი), აგრეთვე ზემოაღნიშნული პროფესორები ბ. მ. ლევინი (მოსკოვი), ვ. გ. სარიჩევი (ლენინგრადი) და სხვები.

მათთან ერთად უნდა დავასახელოთ ქართველი მეცნიერები – პროფესორები: ს. ა. ბოკუჩავა, ნ. ს. გვიშიანი, ე. ი. კანდელაკი (რომელმაც გაიგო და შეაფასა რა ა. კურატაშვილის მონოგრაფიის მნიშვნელობა, მაშინაც კი, როდესაც ის ჯერ კიდევ არ იცნობდა მის ავტორს, ყველგან ვაჟაკცურად გამოდიოდა ამ მონოგრაფიის მხარდასაჭერად), თ. გ. კუკავა, ა. გ. მაზარაძე, ა. ი. თეთრაული, ე. გ. ჩაღუნელი, რომლებიც გამოვიდნენ რეცენზიებით აღნიშნულ მონოგრაფიაზე და პრინციპულად მაღალი შეფასება მისცეს მას.

მნიშვნელოვანია აღინიშნოს აგრეთვე ამ მონოგრაფიის განხილვაში შემდეგი მეცნიერების აქტიური მონაწილეობა: პროფესორი ი. ა. ურუშაძე, ა. ი. ჰაპავა, ა. ა. ასლანიშვილი,

ო. კ. შამათავა (რომელმაც ამასთან ჯერ კიდევ ამ მონოგრაფიის გამოქვეყნებამდე მისცა მას მაღალი შეფასება და როგორც ცენზურის დარგში სახელმწიფო კომიტეტის წარმომადგენელმა გამოიჩინა განსაკუთრებული ვაჟკაცობა, როდესაც გასცა უფლება მის გამოცემაზე კომუნისტური იდეოლოგიის ბატონობის პირობებში) და სხვები, რომლებმაც მაღალი შეფასება მისცეს ალფრედ კურატაშვილის მონოგრაფიას.

აღნიშნული მონოგრაფიის საერთაშორისო საჯარო განხილვა ჩატარდა აკადემიკოს პაატა გუგუშვილის თავმჯდომარეობით, რომელმაც თავის დასკვნით სიტყვაში აღნიშნა: „თავდაპირველად, სანამ წიგნს წავიკითხავდი, ცოტა სკეპტიკურად ვუყურებდი. მაგრამ როცა წიგნი წავიკითხე და განსაკუთრებით დღეს, დიდი შთაბეჭდილება მოახდინა. საბოლოოდ დავრწმუნდი, რომ წიგნი უდაოდ ფასეული ნაშრომია და დადებითი მოვლენაა პოლიტიკონომიკურ ლიტერატურაში. ამ თემაზე არა ერთი და ორი, არამედ ბევრი ნაშრომი უნდა იბეჭდებოდეს, რომ მოვამზადოთ ნიადაგი დიდი დისკუსიისათვის, როგორიც 1951 წელს იყო“ (Стенографический отчет публичного обсуждения монографии А. А. Кураташвили: “Объективные основы преимуществ социализма. Теория социально-экономических законов”. Тбилиси: Издательство “Сабчота Сакартвело”, 1982”. 7 июня 1984 года, с. 117; საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალი „პროგრესი“, 2000, № 1-2, გვ. 8).

განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებს ის ფაქტი, რომ პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის აღნიშნული მონოგრაფიის გამოქვეყნებიდან მე-15-ე წლისთავისათვის, ამერიკის შეერთებულ შტატებში, ნიუ-იორკში, საერთაშორისო გაზეთ „მოსტ“-ში, № 2 (75), 28 თებერვალი – 7 მარტი 1997 წელი (გვ. 43) ამ მონოგრაფიაზე გამოქვეყნდა ცნობილი მეცნიერის – ეკონომისტისა და იურისტის, მეცნიერებათა დოქტორის, პროფესორის, აკადემიკოს მიხეილ როკეტლიშვილის რეცენზია სათაურით „ქართველი მეცნიერი – ნოვატორი“.

ამ რეცენზიაში აღნიშნულია: „მონოგრაფიის ავტორმა გაბედა შემოეთავაზებინა მის მიერ შემუშავებული პრინციპულად ახალი თეორია – სოციალურ-ეკონომიკური კანონების თეორია, რომელიც იყო ახალი მეცნიერული მიმართულება და რომელიც საფუძვლად უნდა დაედოს როგორც მეცნიერულ გამოკვლევებს, ისე საზოგადოებრივი ცხოვრების ყველა სფეროს მართვას თანამედროვე მსოფლიოში. სწორედ თანამედროვე მსოფლიო განვითარება განსაკუთრებული დამაჯერებლობით ადასტურებს პროფესორ კურატაშვილის მიერ შემუშავებული მეთოდოლოგიური მიდგომის სიცოცხლისუნარიანობას.

პროფესორმა ა. კურატაშვილმა, მარქსიზმ-ლენინიზმის იდეოლოგიისაგან განსხვავებით, რომელშიც განმსაზღვრელ კრიტერიუმად ითვლება საკუთრების ფორმა, მთავარ ქვაკუთხედად დააყენა სოციალური მიზანი (*საზოგადოების ყველა წევრის ინტერესები*), რომლის რეალიზაციისათვისაც მას ჯერ კიდევ „გარდაქმნამდე“ დასაშვებად მიაჩნდა ყველა

გზის, ფორმისა და მეთოდის გამოყენება, მათ შორის, საკუთრების ფორმების პლურალიზმი, საბაზრო ეკონომიკა და ა. შ., თუ ისინი გამოირიცხავენ ანტისოციალურ მოვლენებს.

მონოგრაფიის ავტორის მიერ შემუშავებული მეთოდოლოგიური მიდგომა საფუძველშივე განსხვავდება ამ პრობლემისადმი კაპიტალისტური მიდგომიდანაც, რამეთუ კაპიტალიზმის დროს ეკონომიკისა და მთლიანად საზოგადოების ეფექტიანი ფუნქციონირების მთავარ კრიტერიუმს წარმოადგენს ეკონომიკური მიზანი — მომგებიანობა, მაშინ როდესაც რეცენზირებად ნაშრომში მთავარია სოციალური მიზნის რეალიზაცია, ხოლო მომგებიანობა განიხილება მხოლოდ როგორც ამ მიზნის რეალიზაციის აუცილებელი საშუალება.

მონოგრაფიის ავტორი ამსხვრევს დამკვიდრებულ შეხედულებებს პოლიტიკური ეკონომიის ყველა პრობლემებზე. განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია ის ფაქტი, რომ ავტორის მიერ შემუშავებული და აქ შემოთავაზებულია შრომის საშუალებების ნომინალური და რეალური ღირებულების თეორია, რომელშიც პირველად არის მეცნიერულად დასაბუთებული მარქსის ზედმეტი ღირებულების თეორიის უსაფუძველობა და გაშლილად არის მოცემული კურატაშვილის თეორია ზედმეტი ღირებულების, მოგების შექმნის ახალ რეალურ მექანიზმზე სამეცნიერო-ტექნიკური პროგრესის პირობებში.

მთლიანობაში ა. კურატაშვილის მიერ გამოცემული მონოგრაფია იყო ახალი პოლიტიკური ეკონომია —

ჭეშმარიტად პროგრესული საზოგადოების სოციალური ეკონომია“.

აღნიშნული მონოგრაფიის გამოქვეყნების შემდეგ, პროფესორმა აღფრედ კურატაშვილმა შექმნა კიდევ მრავალი სხვა სამეცნიერო ნაშრომი, რომლებშიც აგრეთვე მოცემულია ავტორის პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები.

განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია აღინიშნოს მეცნიერებათა დოქტორის, პროფესორის, აკადემიკოს აღფრედ ანზორის ძე კურატაშვილის სამეცნიერო მოხსენება საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ორიენტაციის პრობლემებზე, რომლითაც ის გამოვიდა 2001 წლის 27 აგვისტოს მინსკში დამოუკიდებელ სახელმწიფოთა თანამეგობრობის მე-10 წლისთავისადმი მიძღვნილ სამეცნიერო-პრაქტიკულ კონფერენციაზე.

პროფესორ ა. კურატაშვილის მოხსენებამ, რომელიც აგებული იყო მის მიერ შექმნილ ახალ მეცნიერულ მიმართულებებზე, ახალ მეცნიერულ თეორიებზე და არსებული საზოგადოებრივ-სახელმწიფოებრივი სისტემების დასაბუთებულ კრიტიკაზე, უდიდესი ინტერესი გამოიწვია.

აღნიშნულ კონფერენციაზე პროფესორ აღფრედ კურატაშვილის გამოსვლის შემდეგ კონფერენციის მონაწილეებმა – ცნობილმა საზოგადო მოღვაწეებმა, მეცნიერებმა და დიპლომატებმა, ავტორს გადასცეს შემდეგი გამოხმაურებები მის გამოსვლაზე:

„მე ვიყავი მოწმე და მონაწილე დისკუსიისა დსთ-ს განვითარების 10-წლიან გზასთან დაკავშირებით. ორიგინალურმა, დსთ-ს ქვეყნების წინაშე მდგარი პრობლემების ღრმა თეორიულმა განზოგადობამ, რომლებიც შესანიშნავად, ემოციურად ჩამოაყალიბა აკადემიკოსმა ალფრედ ანზორის ძე კურატაშვილმა, კონფერენციის მონაწილეებზე წარუშლელი შტაბეჭდილება მოახდინა.

თეორიულმა აზრმა, გამრავლებულმა ორატორის ბრწყინვალე, ნიჭიერად წარმოთქმულ სიტყვაზე, ძლიერი, განუმეორებელი ზეგავლენა მოახდინა.

ეს იყო დიდი სოციალური სიმაართლის დიდი მეცნიერული სიტყვა.

ალექსანდრე იაკობის ძე სუხარევი
სსრკ-ის ყოფილი გენერალური პროკურორი,
იურიდიულ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი,
რუსეთის ფედერაციის გენერალურ
პროკურატურასთან არსებული კანონიერებისა და
მართლწესრიგის განმტკიცების პრობლემების
სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის დირექტორის
პირველი მოადგილე, რუსეთის ფედერაციის
უშიშროების საბჭოს სამეცნიერო საბჭოს წევრი,
მსოფლიო ასოციაციის „იურისტები ბირთვული
იარაღის წინააღმდეგ“ თანაპრეზიდენტი, რუსეთის
იურიდიული ენციკლოპედიის მთავარი
რედაქტორი და ა. შ.
29.VIII - 2001 წ.“

„პატივცემულო აღფრედ ანზორის ძე!

მე ძალიან სასიამოვნოდ ვარ განცვიფრებული თქვენი გამოსვლით დსთ-ს მე-10 წლისთავისადმი მიძღვნილ სამეცნიერო-პრაქტიკულ კონფერენციაზე.

ღრმა აზრები, რომლებიც გამოთქმული იყო თქვენს გამოსვლაში, ადასტურებენ თქვენი პიროვნების როგორც გამოჩენილი ფილოსოფოსისა და პოლიტოლოგის, როგორც ჭეშმარიტად დიდი მეცნიერის განსაკუთრებულობას.

მე 100%-ით ვეთანხმები თქვენი მაღალზნეობრივი გამოსვლის ყველა დებულებას.

ღრმა პატივისცემით,

ილია ველჯანის ძე ველჯანოვი
თურქმენეთის საგანგებო და სრულუფლებიანი
ელჩი ბელარუსის რესპუბლიკაში, თურქმენეთის
მუდმივი სრულუფლებიანი წარმომადგენელი
დსთ-ს საწესდებო და სხვა ორგანოებთან, საბჭოთა
შეიარაღებული ძალების გენერალ-ლეიტენანტი
— თადარიგში, პროფესორი.

28 აგვისტო, 2001 წ.“

„ღრმა კმაყოფილებით მოვისმინე 2001 წლის
27 აგვისტოს ქ. მინსკში სამეცნიერო-პრაქტიკულ
კონფერენციაზე სოციალურ-ეკონომიკურ მეცნიერებათა
საერთაშორისო აკადემიის პრეზიდენტის, თბილისის
ბიზნესისა და სოციალურ-ეკონომიკური მართვის

უნივერსიტეტის რექტორის აკადემიკოს აღფრედ ანზორის ძე კურატაშვილის მოხსენება.

მიხარია, რომ ბევრ რამეში შეხედულებები ემთხვევა. დარწმუნებული ვარ, რომ ასეთ მეცნიერთა მეშვეობით გაიმარჯვებს საღი აზრი და დაისადგურებს ურთიერთგაგება, ხალხთა შორის მეგობრული ურთიერთობები, ტრადიციების პატივისცემა არა მარტო დღეს-ს ქვეყნებში, არამედ სხვა ქვეყნებშიც.

თამარა ვლადიმერის ასული ფილიპპოვიჩი
ბელარუსის რესპუბლიკის ნაციონალური კრების
რესპუბლიკის საბჭოს წევრი.
28.08.2001 წ., მინსკი“.

„პატივცემულო აღფრედ ანზორის ძე!“

პირველ რიგში მინდა მაღლობა გადაგიხადოთ თქვენ დღეს-ს მე-10 წლისთავისადმი მიძღვნილ სამეცნიერო-პრაქტიკულ კონფერენციაში აქტიური მონაწილეობისათვის.

ღრმა შთაბეჭდილება მოახდინა თქვენმა გამოსვლამ კონფერენციაზე.

ჩვენი ქვეყნების განვითარების კანონების გააზრება, მეცნიერული ანალიზი და გამოთქმული პროგნოზები შემდგომი განვითარების შესახებ – გამოსვლის მთავარ შინაარსს წარმოადგენს. მთლიანად ვიზიარებ თქვენს პოზიციას.

გულწრფელად გისურვებთ შემდგომ შემოქმედებით წარმატებებს. გამოვთქვამ იმედს, რომ თქვენ შესძლებთ კიდევ ჩამოხვიდეთ ჩვენთან ბელარუსის რესპუბლიკაში.

ვიაჩესლავ ნიკოლოზის ძე კუზნეცოვი
ბელარუსის რესპუბლიკის მუდმივი
სრულუფლებიანი წარმომადგენელი
დამოუკიდებელ სახელმწიფოთა თანამეგობრობის
საწესდებო და სხვა ორგანოებთან.
29 აგვისტო, 2001 წ.“

„ალფრედ ანზირის ძე კურატაშვილს
თქვენს გამოსვლაზე დსთ-ს სამეცნიერო-პრაქტიკულ
კონფერენციაზე 2001 წლის 27 აგვისტოს

ჩემზე ღრმა შთაბეჭდილება მოახდინა თქვენმა გამოსვლამ,
განსაკუთრებით სახელმწიფო წყობილების ნაწილში,
რომელიც მიმართულია უპირველეს ყოვლისა ადამიანის
საკეთილდღეოდ, მის სოციალურ დაცვაზე.

სწორია, როგორც მე მეჩვენება, რომ ნებისმიერ
წყობილებაში, თუ ხდება უპირველეს ყოვლისა ადამიანის
(საზოგადოების) ინტერესების გადაწყვეტა, ამ სახელმწიფოს
აქვს მომავალი.

ვალერი ბატას ძე ტემირბაევი
ყაზახეთის რესპუბლიკის სრულუფლებიანი
წარმომადგენელი დსთ-ს ეკონომიკური საბჭოს
ეკონომიკურ საკითხთა კომისიაში.
28 აგვისტო, 2001 წ.“

ცნობილი მეცნიერების, საზოგადო მოღვაწეებისა და დიპლომატების ზემოთ მოყვანილი გამომხატულებები პროფესორ აღფრედ ანზორის ძე კურატაშვილის სამეცნიერო მოხსენებაზე, რომლითაც ის გამოვიდა აღნიშნულ სამეცნიერო-პრაქტიკულ კონფერენციაზე მისკში (რომლის ძირითადი შინაარსი გამოქვეყნებული იქნა ავტორის მიერ საერთაშორისო სამეცნიერო ჟურნალში „პროგრესი“, 2001, № 1-2, სათაურით „საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ორიენტაციაში რადიკალური ცვლილებების აუცილებლობის ზღვარზე“ (რუსულ ენაზე), და აგრეთვე ჟურნალში „ეკონომიკა“, 2001, № 8 – სათაურით „საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ორიენტაცია – თანამედროვეობის ცენტრალური პრობლემა“, და რომლის (ე. ი. მოხსენების) მოკლე შინაარსი გამოქვეყნდა აგრეთვე დსთ-ს მე-10 წლისთავისადმი მიძღვნილ საერთაშორისო სამეცნიერო-პრაქტიკული კონფერენციის მასალებში, სათაურით „საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ორიენტაციის პრობლემა“ (რუსულ ენაზე). მოსკოვი: „ზაო ფინსტატინფორმ“, 2001), წარმოადგენს მის მიერ შექმნილი ახალი მეცნიერული მიმართულებებისა და ახალი მეცნიერული თეორიების პრინციპული მნიშვნელობის კიდევ ერთ დადასტურებას.

სწორედ მის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებებიდან და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიებიდან გამომდინარე, აღფრედ კურატაშვილი გვთავაზობს საზოგადოების, სახელმწიფოსა და კაცობრიობის ორიენტაციის კარდინალურად შეცვლის მის მიერვე შემუშავებულ გზებსა და მექანიზმებს სოციალური

(ჰუმანოსოციალური) მიზნის რეალიზაციისაკენ – ხალხის ინტერესების რეალიზაციისაკენ, ე. ი. განმსაზღვრელი სოციალური მიზნობრივი მიმართულებისაკენ, რომელიც დამახასიათებელია ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოსათვის.

პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილ სხვა პრინციპულად ახალ მეცნიერულ მიმართულებებთან და პრინციპულად ახალ მეცნიერულ თეორიებთან ერთად, განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მიექცეს მის მიერ შექმნილ ადამიანის ინტერესების უზენაესობის თეორიას – ხალხის ინტერესების უზენაესობის თეორიას, რომელიც ამასთანავე წარმოადგენს პრინციპულად ახალ ფილოსოფიურ და პოლიტიკურ-სამართლებრივ მეცნიერულ მიმართულებას, რომლის შესაბამისად როგორც მეცნიერულ კვლევაში, ისე საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვაში უნდა გამოვდიოდეთ ადამიანის ინტერესების უზენაესობიდან, და არა კანონის უზენაესობიდან, რამეთუ ადამიანი კი არ უნდა ემსახურებოდეს კანონს, არამედ კანონი უნდა ემსახურებოდეს ადამიანს. კანონები კი უნდა განიხილებოდეს მხოლოდ როგორც აუცილებელი საშუალებები – როგორც ხალხის ინტერესების რეალიზაციის აუცილებელი ინსტრუმენტები.

მ ა შ ა ს ა დ ა მ ე , კ ა ნ ო ნ ე ბ ი დ ა ს ხ ვ ა
ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები, რომელთა გარეშე შეუძლებელია საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ნორმალური ფუნქციონირება, უნდა იქმნებოდეს და მათი მიღება უნდა ხდებოდეს ხალხის ინტერესების უზენაესობიდან გამომდინარე, რამეთუ ხალხის ინტერესების უზენაესობა

წარმოადგენს ერთადერთ სამართლიან და სწორ მეთოდოლოგიურ, თეორიულ, პოლიტიკურ და პრაგმატულ სოციალურ-ეკონომიკურ მიდგომას, რომელსაც ძალუძს ეფექტიანად ემსახუროს სოციალური მიზნის რეალიზაციას – რომელსაც ძალუძს ემსახუროს ხალხის ინტერესებს.

წინააღმდეგ შემთხვევაში, კანონის უზენაესობის ღოზუნგით მომავალშიც გაგრძელდება უკანონოდ „დაკანონებული“ კანონების მოქმედება, რომლის შედეგად ხდება ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების შელახვა და იქმნება თვისებრივად ახალი პირობები, რომლებშიც ადგილი აქვს ხალხის ძარცვას სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ან მისი პირდაპირი ან არაპირდაპირი მხარდაჭერით – ადგილი აქვს იმ ხალხის ძარცვას, რომელიც ამის გარეშეც მოკლებულია არსებობის საშუალებებს ისევ სახელმწიფო ხელისუფლების მოქმედების, უმოქმედობის ან უუნარობის შედეგად.

ამრიგად, ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილი ადამიანის ინტერესების უზენაესობის თეორია – ხალხის ინტერესების დიქტატურის თეორია, როგორც პრინციპულად ახალი ფილოსოფიური და პოლიტიკურ-სამართლებრივი მეცნიერული მიმართულება, და, შესაბამისად, როგორც პრინციპულად ახალი მეთოდოლოგიური მიდგომა, კარდინალურად განსხვავდება თანამედროვე ცივილიზებულ მსოფლიოში საყოველთაოდ მიღებული მიდგომისაგან, რომლის თანახმად საზოგადოებაში და სახელმწიფოში უზენაესობა უნდა ეკუთვნოდეს კანონს, რაც წარმოადგენს აშკარად მცდარ მიდგომას.

თუმცა ხალხის ინტერესების უზენაესობა სულაც არ ნიშნავს, რომ თითქოს საზოგადოებაში და სახელმწიფოში დასაშვებია კანონსაწინააღმდეგო მოქმედებები. მაგრამ იმის გათვალისწინებით, რომ კანონები უნდა ემსახურებოდნენ ხალხის ინტერესებს, ე. ი. იმის გათვალისწინებით, რომ უზენაესობა უნდა ეკუთვნოდეს ხალხის ინტერესებს, და არა კანონებს, კანონები და სხვა ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები, რომლებიც ეწინააღმდეგება ხალხის ინტერესებს, არ უნდა ექვემდებარებოდეს აღსრულებას. ზოლო თანამდებობის პირებმა, რომლებმაც შექმნეს, მიიღეს და რომლებიც აღასრულებენ ამ კანონებს და სხვა ნორმატიულ-სამართლებრივ აქტებს, უმკაცრესად (მათ შორის სისხლისსამართლებრივად) უნდა აგონ ამისათვის პასუხი.

ზემოაღნიშნული მცდარი მიდგომა, რომლის თანახმად უზენაესობა უნდა ეკუთვნოდეს კანონს, ეფუძნება ფილოსოფიას, რომელსაც მონოგრაფიის ავტორმა საშუალებათა ფილოსოფია უწოდა, მაშინ როდესაც ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოს პირობებში პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი ფილოსოფიური მიმართულების — მიზნის ფილოსოფიის, და მის მიერვე შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულების — სოციალური მიზნის ფილოსოფიის, შესაბამისად როგორც პრობლემების მეცნიერულ კვლევაში, ისე საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვაში აუცილებლად საჭიროა ვეფუძნებოდეთ მიზნის ფილოსოფიას, სოციალური მიზნის ფილოსოფიას, და არა საშუალებათა ფილოსოფიას.

განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებს აგრეთვე პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შექმნილი თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორია, რამეთუ ამ თეორიის პრაქტიკული რეალიზაციის გარეშე შეუძლებელია ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ეფექტიანი ფუნქციონირება.

უფრო მეტიც, მსოფლიოს ყველა ქვეყანაში დანერგილი რომ ყოფილიყო საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვაში თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორია, მაშინ კაცობრიობას შეეძლო ეცხოვრა ომების, შიდასახელმწიფოებრივი და სახელმწიფოთაშორისი კონფლიქტების, ტერორიზმის, კორუფციის, ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების შელახვის, ხალხის ეკონომიკური და მორალურ-ფსიქოლოგიური გენოციდის, ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურების და ა. შ. გარეშე, რომლებსაც ადგილი აქვთ თანამედროვე მსოფლიოში.

დასკვნისას, განსაკუთრებული პრინციპული მნიშვნელობის გათვალისწინებით, აუცილებლად საჭიროა კიდევ ერთხელ მოვიყვანოთ პროფესორ ალფრედ კურატაშვილის მიერ შემუშავებული და მის მიერ ჯერ კიდევ 1980 წელს გამოქვეყნებული (Кураташвили А. А. Социально-экономический закон движения и проблемы исходного и основного воспроизводственных отношений. Материалы Республиканской научной конференции: “Актуальные проблемы... теории” (15-16 мая 1980 г.). Тбилиси: “Мецниереба”, 1980, с. 39)

ფორმულა: $\Delta - \text{მ} - \Delta^1$ (ადამიანი – მოღვაწეობა – ადამიანი¹), რომელიც წარმოადგენს ავტორის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულების, პრინციპულად ახალი მეთოდოლოგიური მიდგომის და, შესაბამისად, საზოგადოებრივ-სახელმწიფოებრივი სისტემის პრინციპულად ახალი პოლიტიკური ორიენტაციისა და პრინციპულად ახალი შინაგანი (ობიექტური) პოლიტიკური გამიზნულობის, ანუ ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოს არსობრივი ბუნებისა და მისი ფუნქციონირების სოციალური მიზნობრივი მიმართულების კონცენტრირებულ გამოსახულებას.

ალფრედ კურატაშვილი

О НАУЧНОМ ТВОРЧЕСТВЕ АВТОРА

КУРАТАШВИЛИ АЛЬФРЕД АНЗОРОВИЧ – доктор экономических, философских и юридических наук, профессор в области общественных наук, Президент Международной Академии социально-экономических наук, Ректор Тбилисского Университета бизнеса и социально-экономического управления, Действительный член Нью-Йоркской Академии наук, Академик Академии политических наук США, Главный редактор Международного научного журнала “Прогресс”, Член Правления Международной Ассоциации “Диалог культур” и член Совета представителей этой Ассоциации (Санкт-Петербург), Член Федерации журналистов Грузии, член редколлегии многих международных научных журналов и т. д., автор более 250-ти научных трудов, значительная часть которых опубликована за рубежом – является ученым, создавшим принципиально новые научные направления и принципиально новые научные теории в области экономики, философии, политологии и юриспруденции.

Среди созданных автором данной монографии принципиально новых научных направлений и

принципиально новых научных теорий следует особо отметить:

- **Философию цели;**
- **Философию социальной цели;**
- **Философию средств;**
- **Философию экономической цели – Философию экономической самоцели средств;**
- **Теорию основного социально-экономического закона истинно человеческого общества;**
- **Теорию социально-экономических законов;**
- **Теорию комплексного социально-экономического сознания (мышления);**
- **Принципиально новую теорию социализма – теорию гуманносоциализма (теорию гуманносоциального общества);**
- **Теорию истинно человеческого общества;**
- **Теорию истинно человеческого государства;**
- **Принципиально новую политическую экономию – Социальную экономию истинно человеческого общества;**
- **Теорию социально-экономического управления;**
- **Теорию создания новых научных теорий;**
- **Теорию национально-общечеловеческой идеологии;**

- Теорию опережающего развития индивидуального сознания человека по отношению к общественному сознанию;
- Теорию опережающего развития и функционально управленческой роли человеческого сознания по отношению к социальному бытию;
- Принципиально новую теорию общественного бытия, т. е. Теорию общественного бытия – как человеческого сознания в действии;
- Теорию опережающего развития духовного производства (науки, идеологии, политики и права, т. е. так называемой “надстройки”) по отношению к материальному производству и к экономическому базису общества в целом – как определяющей интеллектуальной, организационной и управленческой основы функционирования экономического базиса;
- Теорию истинно общественного содержания собственности, которое (общественное содержание собственности) определяется социальной направленностью функционирования собственности независимо от ее формы;
- Теорию сочетания необходимости и свободы (централизма и самостоятельности);

- Теорию слепого (неуправляемого властью) общества и государства;
- Теорию социальной реализации частной собственности;
- Теорию сочетания материального стимулирования и экономико-правовой ответственности;
- Теорию воспроизводственных отношений истинно человеческого общества;
- Теорию исходного воспроизводственного отношения истинно человеческого общества;
- Теорию основного воспроизводственного отношения истинно человеческого общества;
- Принципиально новую теорию различия общественно-экономических эпох;
- Теорию генетически антагонистической природы рыночных отношений и механизма их функционального использования в интересах народа;
- Теорию номинальной и реальной стоимости средств труда;
- Принципиально новую теорию создания стоимости;
- Теорию качественно нового механизма создания прибавочной стоимости;
- Теорию принципиально нового содержания механизма эксплуатации человека;

- Теорию неэкономической эксплуатации – Теорию присвоения прав и свобод человека;
- Научное направление, обосновывающее преимущества гуманносоциального – истинно человеческого – общества по отношению к другим политическим системам;
- Теорию истинного качества жизни;
- Теорию эволюционной трансформации классического капитализма в социокапитализм;
- Теорию социокапитализма;
- Теорию верховенства интересов человека – Теорию диктатуры интересов народа;
- Теорию кратократии – Теорию владения власти государственной властью;
- Теорию мниной и истинной независимости общества и государства;
- Теорию сбалансированности прав и ответственности должностных лиц;
- Теорию социально нацеленного коммуникабельного общества и государства;
- Теорию экономического геноцида народа;
- Теорию экономического изнасилования народа;
- Теорию истинно человеческой социальной революции, т. е. Теорию гуманносоциальной революции и т. д.

Именно из-за созданных автором: Философии социальной цели – как принципиально нового научного направления, а также Теории социально-экономических законов – как принципиально новой научной теории, с ним – как с антимарксистом – вели ожесточенную борьбу (еще с 1974 года и особенно в 1982-1989 годах) догматики – философы, экономисты, политологи и другие “деятели” науки и политики, которые находились в плену марксизма-ленинизма.

Притом свои должности они использовали для предотвращения недозволенными методами новых научных идей, но в борьбе с автором потерпели сокрушительное поражение в международном масштабе еще в период существования Советского Союза. Хотя в последующем они все-таки умудрились оказаться на еще более высоких должностях будто бы как сторонники рыночной экономики и так называемой демократии... (?!).

Такая борьба с научным творчеством и неудивительна, ибо “Общеизвестно, что новое в науке и в жизни вообще всегда с трудом, с борьбой пробивало себе дорогу. В этой связи образно и весьма интересно писал Людвиг Бёрне: “После того, как Пифагор открыл свою теорему, он принес в жертву сто волов. С тех пор крупный рогатый скот трепещет всякий раз, когда открывается новая истина...””

(Кураташвили А. А. Некоторые размышления по проблемам социально-экономической науки. Материалы научной конференции: “Наука и общество” (13-14 декабря 1984 г.). Тбилиси: “Мецნიереба”, 1984, с. 59.)

Следует здесь же отметить, что созданную Альфредом Кураташвили Теорию социально-экономических законов, которой автор посвятил специальную монографию (в которой исходя из отмеченной теории дается созданная им же принципиально новая теория социализма – фактически теория истинно человеческого общества, о чем указывается и в данной монографии), в отличие от “критиков” этой теории, многие ученые признали ее – как принципиально новую научную теорию и как принципиально новое перспективное научное направление, и тем самым поддержали теорию социально-экономических законов и монографию в целом. Притом отмеченные ученые дали высокую оценку монографии Альфреда Кураташвили даже в условиях тоталитарного господства марксизма-ленинизма.

Так, например, известный ученый – экономист и социолог, заведующий сектором Института социологических исследований Академии наук СССР, доктор экономических наук, профессор Борис Михайлович Левин в своей рецензии на монографию Альфреда Анзоровича Кураташвили, опубликованной

им 20 декабря 1983 года в газете “Заря Востока” под заглавием “Актуальное исследование”, писал: “Предложенная А. А. Кураташвили теория социально-экономических законов дает в руки исследователя методологический подход к глубокому изучению нашего общества во всех многообразных проявлениях его социальной и экономической жизни”.

Далее профессор Борис Левин писал: “Социально-экономический подход находит все более широкое применение как в научных исследованиях, так и в управлении хозяйственной деятельностью. В перспективе именно этот подход станет преобладающим как в анализе, так и в оценке конечных народнохозяйственных результатов функционирования экономики и ее отдельных отраслей, а также других сфер общественной жизни.

В основу социального управления обществом должны быть положены принципы, которые вытекают из теории социально-экономических законов. Одним из аспектов этого управления является идеологическая работа, которая должна проводиться на научной основе.

Такую основу дает идеологической работе рассматриваемая монография”.

“Представляется, – писал в заключение рецензии профессор Борис Левин, – что данное в монографии

научное направление получит широкое распространение среди научной общественности”.

Кроме того, на отмеченную монографию Альфреда Кураташвили была опубликована рецензия грузинского ученого-экономиста Элгуджи Чадунели (журнал “Экономисти”, 1984, № 2), в которой он давал высокую оценку этой монографии.

С аналогичной высокой оценкой монографии профессора Альфреда Кураташвили попытались опубликовать свои резенции в журнале “Коммунист Грузии” ученые-экономисты: доктор экономических наук, профессор Арчил Тетраули (заведующий отделом Института экономики и права Академии наук Грузии) и доктор экономических наук, профессор Владимир Сарычев (заведующий кафедрой политической экономики одного из ведущих вузов Ленинграда, ныне проживающий в США).

Однако вместо опубликования отмеченных резенций, их авторы, так же как и автор опубликованной резенции профессор Борис Левин, подверглись жесточайшим нападкам со стороны тогдашнего главного редактора этого журнала, доктора философских наук, профессора В. Кешелава, плененного, как показали его дальнейшие действия, так называемыми “азбучными истинами марксизма” (?!), который в свойственной для тоталитарного режима манере от имени редакции фактически сам

опубликовал рецензию (“Коммунист Грузии”, 1984, март, № 3) на неопубликованные рецензии (на рукописи рецензии) профессора Арчила Тетраули и профессора Владимира Сарычева, а также на опубликованную рецензию профессора Бориса Левина, будто бы как “Редакционную” (!!).

Более того, как позже стало известно, тогдашний главный редактор журнала “Коммунист Грузии” послал письма (фактически послал жалобы) в Москву и в Ленинград руководителям тех институтов, в которых работали профессор Б. Левин и профессор В. Сарычев, с требованием возложить на них ответственность за то, что они одобряли и высоко оценивали монографию Альфреда Кураташвили (!!).

Таким образом, видимо убежденный в том, что никто после основоположников марксизма-ленинизма не имеет право и не в состоянии создать новое научное направление и/или новую научную теорию, и что будто бы ученые ныне должны лишь повторять их идеи, т. е. убежденный в том, что будто бы ученые должны выполнять лишь роль попугаев марксизма, автор так называемой “Редакционной” не мог простить (!!) авторам рецензий то, что они признали и поддержали теорию социально-экономических законов Альфреда Кураташвили и его монографию в целом.

Поэтому как должностное лицо, привыкшее командовать общественной наукой от имени ЦК Компартии Грузии (ибо журнал “Коммунист Грузии” был теоретическим и политическим журналом именно ЦК Коммунистической партии Грузии), автор “Редакционной” был страшно возмущен тем, что рецензенты не осуждали автора монографии, который осмелился создать новую научную теорию и новое научное направление (?!).

В частности, пытаясь критиковать неопубликованный отзыв (рецензию) профессора А. Тетраули на монографию Альфреда Кураташвили с грубым нарушением журналистской и правовой этики, автор так называемой “Редакционной” писал: “Кроме интригующего заглавия: “Новое направление в исследовании актуальных проблем политической экономики социализма”, он не придумал ничего стоящего, что хоть как-то привлекло бы внимание читателя к книге” (“Коммунист Грузии”, 1984, № 3, с. 78-79). И там же автор “Редакционной” привел цитату из неопубликованной рецензии профессора А. Тетраули о том, что монография А. Кураташвили “представляет глубокое научное исследование, в котором оригинально поставлены и разрешены узловые проблемы политической экономики социализма. Она является хорошим приобретением советской экономической науки” (там же, с. 79).

Притом автор “Редакционной” тем самым пытался необоснованно и тенденциозно критиковать автора неопубликованной рецензии за эти слова и за рукопись рецензии в целом, из которой будто бы невозможно “почерпнуть что-нибудь вразумительное” (там же).

Затем автор “Редакционной” перешел на такую же необоснованную и тенденциозную критику рецензии профессора Б. Левина, который будто бы “по существу вопроса не сказал ни единого слова. Но зато все, что он сказал, сказал энергично, эффективно, впечатляюще” (там же).

Продолжая “критику” профессора Б. Левина и вместе с ним “критику” профессора В. Сарычева, автор “Редакционной”, который видимо к этому времени потерял всякий контроль над собой, писал: “Гипнотическое влияние “теории социально-экономических законов”, отнимает у профессора В. Сарычева волю к сопротивлению и он, находясь как бы в сомнамбулическом состоянии, все время говорит невпопад, не то, что следовало бы” (“Коммунист Грузии”, 1984, № 3, с. 81). Удивительно, но факт (?!). Создается впечатление, что не профессор В. Сарычев, а автор “Редакционной” в процессе подготовки этой публикации сам находился в сомнамбулическом состоянии из-за гипнотического влияния на него марксизма (?!).

Далее автор “Редакционной” писал:
“Квинтэссенция своего, в корне отличного от общепризнанного понимания специфики отношений нового общества (первой и второй фаз коммунистической формации) А. А. Кураташвили излагает довольно четко” (там же, с. 82).

А после приведения соответствующей цитаты из монографии А. Кураташвили, в которой в отличие от разработанной Марксом всеобщей формулы капитала: $D - T - D'$ (Деньги – Товар – Деньги¹), дается разработанная автором монографии принципиально новая формула: $Ч - Д - Ч'$ (Человек – Деятельность – Человек¹), выражающая собой отношение реализации социальной цели истинно человеческого общества (там же), автор “Редакционной” отмечал: “Этому смелому выводу, которому вряд ли отыщется аналог в научной литературе, предшествуют не менее сенсационные заявления, подобные, например, тому, что основополагающий методологический принцип марксистского материалистического объяснения истории... утратил для настоящего времени свою познавательную ценность. Вместо него предлагается, одобряемый рецензентами принципиально новый критерий...” (там же).

В данном случае правильно писал автор “Редакционной”, но вместо одобрения принципиально новых идей – вместо одобрения фактически революционного переворота в науке, он тем самым пытался, мягко говоря, осуждать автора монографии (!!).

Хотя в определенной степени это и неудивительно, ибо, во-первых, автор “Редакционной”, к сожалению, не мог выйти за рамки марксизма, т. е. не мог пересмотреть “азбучные истины марксизма” (!!), и, во-вторых, он никак не мог понять “как удастся рецензентам совместить главный тезис” теории социально-экономических законов – отношение социальной цели – “с аксиоматическим положением марксистской политической экономии, – как пишет автор “Редакционной”, – о том, что общественная собственность на средства производства служит основным фактором существования социализма и прочным гарантом его прогресса ?” (там же, с. 83).

Да, действительно невозможно совместить созданную профессором Альфредом Кураташвили теорию социально-экономических законов с марксизмом, с марксистским пониманием социализма и с так называемым “аксиоматическим положением марксистской политической экономии”, ибо теория социально-экономических законов

именно потому является принципиально новой научной теорией и принципиально новым научным направлением, что она кардинально отличается от марксизма и от “аксиоматических положений марксистской политической экономии”, так же как и созданная профессором Альфредом Кураташвили принципиально новая теория социализма (теория гуманносоциального общества) и принципиально новая политическая экономия – социальная экономия истинно человеческого общества, кардинально отличаются от марксистского (и не только от марксистского) понимания социализма и от “аксиоматических положений марксистской политической экономии”.

Поэтому принципиально новые научные теории и принципиально новые научные направления, созданные профессором Альфредом Кураташвили являются не марксизмом, а Альфредизмом – представляют собой переворот марксизма и революционный переворот в общественной науке в целом, что и бесит догматиков, рабов марксизма и, соответственно, врагов Альфредизма, врагов научного творчества Альфреда Кураташвили и врагов научного творчества вообще. Хотя в условиях господства марксистской идеологии никто не мог осмелиться назвать учение Альфреда Кураташвили – Альфредизмом или Кураташвилизмом.

Более того, необходимо было считать, что принципиально новые научные направления и принципиально новые научные теории, созданные Альфредом Кураташвили, будто бы представляли собой марксизм – творческое развитие марксизма, а не новый “изм”, тогда как принципиально новое научное направление – это всегда новый “изм”.

В связи с проблемой “изм”-ов следует особо учесть, что необходимо выступать против безоговорочной капитуляции перед каким-либо “изм”-ом, необходимо выступать против монополии одного какого-либо “изм”-а – против господства одного “изм”-а в науке, а не против “изм”-ов вообще, ибо это было бы равнозначно отказу от творческого развития науки, и, соответственно, было бы равнозначно отказу от развития общества и государства.

Именно против научного творчества была направлена вышеотмеченная публикация так называемой “Редакционной” в журнале “Коммунист Грузии”, автор которой в заключение этой публикации окончательно проявил свою позицию.

В частности, в заключение автор “Редакционной”, окончательно оголенный в своих намерениях – до конца стоять на страже марксизма, писал, что “не следует пренебрегать общеизвестными истинами..., что есть истины, которые не подлежат пересмотру, если мы хотим остаться в рамках науки,

и есть азбучные истины марксизма, к которым следует относиться бережно” (там же, с. 84).

За приведенные выше цитаты из так называемой “Редакционной”, с нынешних позиций можно было бы даже поблагодарить автора этой публикации, ибо эти цитаты подтверждают наличие принципиально новых идей – новых научных теорий и новых научных направлений – в монографии А. Кураташвили. Однако в период тоталитарного господства марксизма-ленинизма эта “Редакционная” могла привести к уничтожению автора “критикуемой” монографии, по меньшей мере, как ученого (?!).

Вместе с тем, находиться в плену марксизма-ленинизма, так же как и находиться в плену любого “изм”-а, в том числе в плену антимарксизма, демократизма и т. д. – это, видимо, своего рода умственная болезнь, а таких больных не привлекают к ответственности.

Хотя таким “ученым” в лучшем для них случае необходимо запретить работать в сфере науки и высшего образования, в том числе необходимо запретить участвовать в оценке научных трудов и аттестации научных кадров, ибо они лишены творческого мышления и, следовательно, не только сами неспособны создать что-либо новое в науке, но, к сожалению, даже неспособны воспринять

принципиально новые научные направления и новые научные теории, созданные другими.

Если же действия таких “ученых” в результате превышения ими своих служебных (должностных) полномочий вызывает ущемление прав человека (в данном случае – ученого), приводящее в свою очередь к торможению развития науки, общества и государства, то их необходимо привлекать к уголовной ответственности в соответствии с созданной автором монографии теорией сбалансированности прав и ответственности должностных лиц и в соответствии с теми правовыми механизмами, которые должны быть созданы на основе этой теории.

Однако, к сожалению, в жизни часто происходит обратное, когда рабов марксизма после крушения господства этого учения поднимают вверх по государственной должностной лестнице в сфере науки.

С учетом огромного интереса как в Грузии, так и за рубежом (в Европе, в Америке, в Азии) к монографии А. Кураташвили: “Объективные основы преимуществ социализма. Теория социально-экономических законов” (Тбилиси: “Сабчота Сакартвело”, 1982), было решено провести Международное публичное обсуждение данной монографии.

Несмотря на вышеотмеченные, мягко говоря, недоброжелательные выпады со стороны разъяренных защитников марксизма, монография Альфреда Кураташвили имела огромную поддержку.

Для профессора Альфреда Кураташвили особенно ценна поддержка, которую выразил при встрече с ним и при ознкомлении с основными положениями данной монографии в июне 1983 года один из величайших ученых-мыслителей XX века, лауреат Нобелевской премии, академик Академии наук СССР и академик академий наук многих других государств мира Петр Леонидович Капица.

Поддержка монографии Альфреда Кураташвили особенно ярко проявилась во время Международного публичного обсуждения этой монографии в г. Тбилиси 7 июня 1984 года в Тбилисской государственной консерватории (где Альфред Кураташвили занимал должность профессора кафедры общественных наук) по инициативе ее ректора профессора Сулхана Цинцадзе.

Известный в мире композитор и большой гуманист, ректор Тбилисской государственной консерватории, профессор Сулхан Цинцадзе после ознкомления с так называемой “Редакционной”, опубликованной в журнале “Коммунист Грузии” (1984, № 3), которая ему напомнила о страшных событиях 1937 года, имевших место в тогдашнем

Советском Союзе, несмотря на предупреждение со стороны отдела науки ЦК Компартии Грузии воздержаться от обсуждения монографии Альфреда Кураташвили, все-таки принял окончательное решение о проведении Международного публичного обсуждения этой монографии. Он же организовал финансовую поддержку этого обсуждения со стороны Министерства культуры Грузии. Все это для того времени было равносильно героизму!

В международном публичном обсуждении монографии профессора Альфреда Кураташвили приняли участие известные ученые – философы, экономисты, политологи, юристы и т.д., среди которых необходимо особо отметить: доктора философских наук, профессора, академика Академии наук СССР Б. М. Кедрова (Москва); доктора философских наук, профессора, члена-корреспондента Академии наук СССР А.Г. Спиркина (Москва); доктора экономических наук, профессора И. М. Бобович (Ленинград); доктора экономических наук, профессора И. Д. Брин (Омск), а также вышеотмеченных профессоров Б. М. Левина (Москва), В. Г. Сарычева (Ленинград) и других.

Наряду с ними необходимо назвать грузинских ученых – профессоров: С. А. Бокучава, Н. С. Гвишиани, Е. Я. Канделаки (который поняв и оценив значение монографии А. Кураташвили, даже тогда, когда он

еще не был знаком с ее автором, везде мужественно выступал в поддержку этой монографии), Т. Г. Кукава, А . Г. Махарадзе, А . И. Тетраули, Э. Г. Чадунели и т. д., которые выступили с рецензиями на отмеченную монографию Альфреда Кураташвили и дали ей принципиально высокую оценку.

Важно отметить также активное участие в обсуждении данной монографии следующих ученых: профессора И. А. Урушадзе, А. И. Папава, А. А. Асланишвили, О. К. Шаматава (который к тому же еще до выхода в свет этой монографии дал ей высокую оценку и как представитель Государственного комитета по цензуре проявил особое мужество, когда дал разрешение на ее издание в условиях господства коммунистической идеологии) и других, высоко оценивших монографию Альфреда Кураташвили.

Международное публичное обсуждение данной монографии было проведено под председательством академика Пааты Гугушвили, который в своем Заключительном слове отметил: “Первоначально, до прочтения книги, несколько скептически относился к ней. Но после того как прочитал книгу и особенно сегодня, она произвела большое впечатление. Окончательно убедился, что книга безусловно ценный труд и положительное явление в политэкономической литературе. На эту тему

должны печататься не один и два, а много трудов с тем, чтобы подготовить почву для такой большой дискуссии, которая была в 1951 году” (Стенографический отчет публичного обсуждения монографии А. А. Кураташвили: “Объективные основы преимуществ социализма. Теория социально-экономических законов”. Тбилиси: Издательство “Сабчота Сакартвело”, 1982”. 7 июня 1984 года, с. 117; Международный научный журнал “Прогресс”, 2000, № 1-2, с. 14).

Заслуживает особого внимания тот факт, что к 15-летию выхода в свет отмеченной монографии профессора Альфреда Кураташвили, в США, в Нью-Йорке, в Международной газете “Мост”, № 2(75), 28 февраля – 7 марта 1997 года (с. 43) была опубликована рецензия на эту монографию известного ученого – экономиста и юриста, доктора наук, профессора, академика Михаила Рокетлишвили под заглавием “Грузинский ученый – новатор”.

В этой рецензии отмечается: “Автор монографии осмелился предложить разработанную им принципиально новую теорию – теорию социально-экономических законов, которая являлась новым научным направлением и которую необходимо положить как в основу научных исследований, так и в основу управления всеми сферами общественной жизни в современном мире.

Именно современное мировое развитие с особой убедительностью подтверждает правильность и жизнеспособность методологического подхода, разработанного профессором Кураташвили.

Профессор А. Кураташвили, в отличие от идеологии марксизма-ленинизма, где определяющим критерием считается форма собственности, во главу угла поставил социальную цель (*интересы всех членов общества*), для реализации которой он еще до Перестройки допускал все пути, формы и методы, в том числе, плюрализм форм собственности, рыночную экономику и т. д., если они исключают антисоциальные явления.

Методологический подход, разработанный автором монографии, в корне отличается и от капиталистического подхода к данной проблеме, *ибо при капитализме главным критерием эффективного функционирования экономики и общества в целом является реализация экономической цели – прибыльность, тогда как в рецензируемом труде главным является реализация социальной цели, а прибыльность рассматривается лишь как необходимое средство реализации этой цели.*

Автор монографии ломает устоявшиеся взгляды по всем проблемам политической экономии. Особенно важен тот факт, что автором разработана и предложена здесь теория номинальной и реальной стоимости средств труда, в которой впервые научно обосновывается несостоятельность теории прибавочной стоимости Маркса и дается

развернутая теория Кураташвили о новом реальном механизме создания прибавочной стоимости, прибыли в условиях научно-технического прогресса.

В целом изданная А. Кураташвили монография была новой политической экономией – социальной экономией истинно прогрессивного общества.”

После выхода в свет отмеченной монографии, профессор Альфред Кураташвили создал и множество других научных трудов, в которых также даются принципиально новые научные теории автора.

Особенно важно отметить научный доклад доктора наук, профессора, академика Альфреда Анзоровича Кураташвили по проблемам ориентации общества и государства, с которым он выступил 27 августа 2001 года в Минске на научно-практической конференции, посвященной 10-летию образования Содружества Независимых Государств.

К докладу профессора А. Кураташвили, построенному на созданных им новых научных направлениях, новых научных теориях и на обоснованной критике имеющихся общественно-государственных систем, был проявлен огромный интерес.

После выступления на отмеченной Конференции профессора Альфреда Кураташвили участники Конференции – видные общественные деятели, ученые и дипломаты, вручили автору следующие отзывы на его выступление:

“Я был свидетелем и участником дискуссии по поводу 10-летнего пути развития СНГ. Оригинальное, глубокое теоретическое обобщение проблем, вставших перед странами СНГ, которые замечательно, эмоционально изложил Академик Альфред Анзорович Кураташвили, произвело на участников Конференции неизгладимое впечатление.

Теоретическая мысль, помноженная на яркое, талантливое слово оратора, произвела сильное, неотразимое воздействие.

Это было большое научное слово большой социальной Правды.

Александр Яковлевич Сухарев
Бывший Генеральный прокурор СССР, доктор юридических наук, профессор, первый заместитель директора НИИ проблем укрепления законности и правопорядка при Генеральной прокуратуре РФ, член Научного совета Совета безопасности РФ, сопрезидент Всемирной Ассоциации “Юристы против ядерного оружия”, Главный редактор Российской юридической энциклопедии и т.д.
29/VIII-2001 г.”

“Уважаемый Альфред Анзорович!

Я очень приятно поражен Вашим выступлением на Научно-практической Конференции, посвященной 10-ой годовщине СНГ. Глубокие мысли, высказанные Вами в своем выступлении, свидетельствуют о незаурядности Вашей личности, как выдающегося философа и политолога, ученого с большой буквы.

Я на 100% согласен со всеми положениями Вашего высоконравственного выступления.

С глубоким уважением,

Илья Вельджанович Вельджанов
Чрезвычайный и Полномочный Посол
Туркменистана в Республике Беларусь,
Постоянный полномочный представитель
Туркменистана при уставных и других
органах СНГ, генерал-лейтенант
Советских вооруженных сил - в запасе,
Профессор.
28 августа 2001 г.”

“С глубоким удовлетворением слушала 27 августа 2001 г. в г. Минске на научно-практической конференции доклад Президента Международной Академии социально-экономических наук,

ректора Тбилисского университета бизнеса и социально-экономического управления Академика Кураташвили Альфреда Анзоровича.

Рада, что во многом взгляды совпадают. Уверена, что благодаря таким ученым победит здравый смысл и воцарится не только в странах СНГ взаимопонимание, дружеские отношения между народами, уважение традиций, но и в других странах.

Тамара Владимировна Филиппович
Член Совета Республики Национального
Собрания Республики Беларусь.
28.08.2001, г. Минск”

“Уважаемый Альфред Анзорович!

В первую очередь хочу поблагодарить Вас за активное участие в научно-практической конференции, посвященной 10-летию СНГ.

Глубокое впечатление произвело Ваше выступление на конференции.

Осмысление законов развития, научный анализ и высказанные прогнозы дальнейшего движения наших стран – главное содержание выступления. Полностью разделяю Вашу позицию.

Искренне желаю Вам дальнейших творческих успехов. Выражаю надежду, что Вы сможете еще приехать к нам в Республику Беларусь.

Вячеслав Николаевич Кузнецов
*Постоянный полномочный представитель
Республики Беларусь при уставных и других
органах Содружества Независимых
Государств.*
29 августа, 2001 г.

“Альфреду Анзоровичу Кураташвили
**На Ваше выступление на научно-практической
конференции СНГ 27 августа 2001 г.**

Мне глубоко импонировало Ваше выступление, особенно в части государственного строя, направленного прежде всего на благо человека, его социальную защиту.

Верно, мне кажется, что в любом строе, если решаются прежде всего интересы людей (общества), это государство имеет будущее.

Валерий Батаевич Темирбаев
*Полномочный представитель Республики
Казахстан в Комиссии по экономическим
вопросам Экономического совета СНГ.*
28 августа, 2001 г.

Вышеприведенные отзывы известных ученых, общественных деятелей и дипломатов на научный доклад профессора Альфреда Анзоровича Кураташвили, с которым он выступил на отмеченной научно-практической конференции в Минске (основное содержание которого было опубликовано автором в Международном научном журнале “Прогресс”, 2001, № 1-2, под заглавием “На грани необходимости радикальных перемен в ориентации общества и государства”, а также в журнале “Экономика”, 2001, № 8 – под заглавием “Ориентация общества и государства – центральная проблема современности” (на грузинском языке), и краткое содержание которого опубликовано также в Материалах Международной научно-практической конференции, посвященной 10-летию СНГ, под заглавием “Проблема ориентации общества и государства”. Москва: “ЗАО Финстатинформ”, 2001), являются еще одним подтверждением принципиальной значимости созданных им новых научных направлений и новых научных теорий.

Именно исходя из созданных им принципиально новых научных направлений и принципиально новых научных теорий, Альфред Кураташвили предлагает разработанные им же пути и механизмы кардинального изменения ориентации общества, государства и человечества в целом в сторону

реализации социальной (гуманносоциальной) цели – в сторону реализации интересов народа, т. е. в сторону определяющей социальной целевой направленности, свойственной истинно человеческому обществу и государству.

Наряду с другими принципиально новыми научными направлениями и принципиально новыми научными теориями, созданными профессором Альфредом Кураташвили, необходимо обратить особое внимание на созданную им теорию верховенства интересов человека – на теорию верховенства интересов народа, которая вместе с тем представляет собой принципиально новое философское и политико-правовое научное направление, в соответствии с которым как в научных исследованиях, так и в управлении обществом и государством следует исходить из верховенства интересов человека, а не из верховенства закона, ибо не человек должен служить закону, а закон должен служить человеку. Законы же следует рассматривать лишь как необходимые средства – как необходимые инструменты реализации интересов народа.

Следовательно, законы и другие нормативно-правовые акты, без которых невозможно нормальное функционирование общества и государства, должны создаваться и должны они

приниматься исходя из верховенства интересов народа, ибо верховенство интересов народа является единственно справедливым и верным методологическим, теоретическим, политическим и прагматическим социально-экономическим подходом, способным эффективно служить реализации социальной цели – способным служить интересам народа.

В противном случае, под лозунгом верховенства закона и в будущем продолжится действие незаконно “узаконенных” законов, в результате чего ущемляются права и свободы человека и создаются качественно новые условия, в которых имеет место ограбление народа со стороны государственной власти или при ее прямой или завуалированной поддержке – имеет место ограбление народа, и без того лишенного средств существования в результате действия, бездействия или неспособности опять-таки государственной власти.

Таким образом, созданная Альфредом Кураташвили теория верховенства интересов человека – теория диктатуры интересов народа, как принципиально новое философское и политико-правовое научное направление, и, соответственно, как принципиально новый методологический подход, кардинально отличается от общепринятого в современном цивилизованном

мире подхода, согласно которому верховенство в обществе и в государстве должно принадлежать закону, что представляет собой явно ошибочный подход.

Хотя верховенство интересов народа вовсе не означает, что будто бы в обществе и в государстве допустимы противозаконные действия. Однако с учетом того, что законы должны служить интересам народа, т. е. с учетом того, что верховенство должно принадлежать интересам народа, а не законам, законы и другие нормативно-правовые акты, противоречащие интересам народа, не должны подлежать исполнению. А должностные лица, создавшие, принявшие и исполняющие эти законы и другие нормативно-правовые акты, должны за это привлекаться к строжайшей (в том числе и к уголовной) ответственности.

Вышеотмеченный ошибочный подход, согласно которому верховенство должно принадлежать закону, основывается на философии, названной автором монографии философией средств, тогда как в условиях истинно человеческого общества и государства в соответствии с созданным профессором Альфредом Кураташвили принципиально новым философским направлением – философией цели, и созданным им же принципиально новым научным направлением – философией

социальной цели, как в научном исследовании проблем, так и в управлении обществом и государством необходимо основываться на философии цели, на философии социальной цели, а не на философии средств.

Заслуживает также особого внимания созданная профессором Альфредом Кураташвили политико-правовая теория сбалансированности прав и ответственности должностных лиц, ибо без практической реализации этой теории невозможно эффективное функционирование истинно человеческого общества и государства.

Более того, если бы во всех странах мира была внедрена в управлении обществом и государством политико-правовая теория сбалансированности прав и ответственности должностных лиц, то человечество могло бы жить без войн, без внутригосударственных и межгосударственных конфликтов, без терроризма, без коррупции, без ущемления прав и свобод человека, без экономического и морально-психологического геноцида народа, без экономического изнасилования народа и т. д., имеющих место в современном мире.

В заключение, с учетом особой принципиальной значимости, необходимо еще раз привести разработанную профессором Альфредом Кураташвили и опубликованную им еще в 1980 году

(Кураташвили А. А. Социально-экономический закон движения и проблемы исходного и основного воспроизводственных отношений. Материалы Республиканской научной конференции: “Актуальные проблемы... теории” (15-16 мая 1980 г.). Тбилиси: “Мецниереба”, 1980, с. 39) *формулу: Ч – Д – Ч¹* (Человек – Деятельность – Человек¹), являющуюся концентрированным выражением созданного автором принципиально нового научного направления, принципиально нового методологического подхода и, соответственно, принципиально новой политической ориентации и принципиально новой внутренней (объективной) политической нацеленности общественно-государственной системы, т. е. являющуюся концентрированным выражением и теоретической моделью сущностной природы истинно человеческого общества и государства и социальной целевой направленности его функционирования.

Альфред Кураташвили

ABOUT THE SCIENTIFIC CREATIVE WORK OF THE AUTHOR

ALFRED KURATASHVILI – *Doctor of Economic Sciences, Doctor of Sciences in Philosophy and Law, Professor in the field of Social Studies, President of the International Academy of Social-Economic Sciences, Rector of the Tbilisi Business and Social-Economic Management University, Full Member of the New York Academy of Sciences, Academician of the Academy of Political Sciences of the USA, Editor-in-Chief of International Scientific Journal “Progress”, Member of Board of the International Association “Dialogue of Cultures” and Member of Council of Representatives of this Associations (Saint Petersburg), Member of Federation of Journalists of Georgia, Member of Editorial Boards of Numerous International Scientific Journals, etc., author of more than 250 scientific works, the significant part of which is published abroad – is a scientist, who has created an essentially new scientific directions and essentially new scientific theories in the field of economy, philosophy, political science and jurisprudence.*

Out of essentially new scientific directions and essentially new scientific theories, created by the author of the present monograph, it is necessary to note especially:

- Philosophy of the purpose;**
- Philosophy of the social purpose;**
- Philosophy of means;**
- Philosophy of economic target – Philosophy of economic purpose of means;**
- Theory of the basic social-economic law of truly human society;**
- Theory of social-economic laws;**
- Theory of complex social-economic consciousness (thinking);**
- Essentially new theory of socialism – Theory of humanosocialism (Theory of humanosocial society);**
- Theory of truly humane society;**
- Theory of truly humane state;**
- Essentially new political economy – Social economy of truly humane society;**
- Theory of social-economic management;**
- Theory of creation of new scientific theories;**
- Theory of national-common to all mankind ideology;**
- Theory of outstripping development of individual consciousness of a person towards the social consciousness;**
- Theory of outstripping development and functional administrative role of human consciousness in relation to social life;**

- **Essentially new theory of social being, i.e. Theory of social being – as human consciousness in operation;**
- **Theory of outstripping development of spiritual production (science, ideology, policy and law , i.e. so-called “superstructure”) in relation to production of goods and to economic basis of the society as a whole – as determining intellectual, organizational and administrative basis of functioning of economic basis;**
- **Theory of truly public contents of the property, which (public contents of the property) is determined by social orientation of its functioning, irrespective of the form of ownership;**
- **Theory of combination of necessity and freedom (centralism and independence);**
- **Theory of blind (uncontrolled by the government) society and state;**
- **Theory of social realization of private property;**
- **Theory of combination of material stimulating and economic-legal responsibility;**
- **Theory of reproductive relations of truly humane society;**
- **Theory of initial reproductive relations of truly humane society;**
- **Theory of basic reproductive relations of truly humane society;**

- **Fundamentally new theory of difference of social-economic epochs;**
- **Theory of genetically antagonistic nature of market relations and mechanism of their functional application in the interests of people;**
- **Theory of nominal and real cost of means of work;**
- **Essentially new theory of establishment of cost;**
- **Theory of qualitatively new mechanism of creation of a surplus value;**
- **Theory of essentially new contents of the mechanism of exploitation of a person;**
- **Theory of non-economic exploitation – Theory of assignment of the rights and freedom of a person;**
- **Scientific direction, substantiating the advantages of humanosocial – truly humane – society in relation to other political systems;**
- **Theory of true quality of life;**
- **Theory of evolutionary transformation of classical capitalism in sociocapitalism;**
- **Theory of sociocapitalism;**
- **Theory of supremacy of interests of a person – Theory of dictatorship of interests of people;**
- **Theory of cratocracy – Theory of possessing of power by the government;**
- **Theory of imaginary and true independence of the society and the state;**

- Theory of equation of rights and responsibility of officials;
- Theory of socially targeted sociable society and state;
- Theory of economic genocide of people;
- Theory of economic rape of people;
- Theory of truly humane social revolution, i.e. Theory of humanosocial revolution, etc.

Because of created by the author: Philosophy of the social purpose – as essentially new scientific direction, and, also, Theory of social-economic laws – as essentially new scientific theory, dogmatists – philosophers, economists, political scientists and other “figures” of the science and politics, who were in captivity of Marxism-Leninism, conducted fierce struggle (since 1974 and, especially, in 1982-1989) against him – as an anti-Marxist.

At the same time, they used their posts for prevention, through the unlawful methods, of new scientific ideas, but in struggle against the author they have sustained shattering defeat on an international scale even during existence of the Soviet Union. Though, later on, they, nevertheless, have managed to appear on higher posts as if as supporters of market economy and so-called democracy... (!).

Such struggle against scientific creativity is not surprising, since “It is universally known, that new in science and in life, generally, always hardly, with struggle

carved its way. In this connection, Ludwig Byrne made rather figurative and interesting statement: “Pythagoras after proving his theorem has sacrificed hundred of oxen. Since then every new discovery makes tremble large horned livestock...”” (A.A. Kuratashvili. Some Reflections on Problems of Social-Economic Science. Materials of scientific conference: “Science and Society ” (December 13-14, 1984). Tbilisi: “Metsniereba”, 1984, p. 59.)

It is necessary to note here, that the created by Alfred Kuratashvili Theory of Social-Economic Laws to which the author has dedicated the special monograph (in which, proceeding from the mentioned theory, is given essentially new theory of socialism created by him – actually, the theory of truly human society, this is underlined and given in this monograph), as against “critics” of this theory, have been recognized by numerous scientists as an essentially new scientific theory and as essentially new perspective scientific direction, who have supported the theory of social-economic laws and the monograph as a whole. Besides, the mentioned scientists gave high assessment to the monograph of Alfred Kuratashvili even under conditions of totalitarian domination of Marxism-Leninism.

So, for example, Boris Levin, famous scientist – the economist and sociologist, Head of Division of Institute of Sociological Researches of the Academy of Sciences of the USSR, Doctor of Economic Sciences, Professor in his

review to the monograph of Alfred Kuratashvili, published by him on December 20, 1983 in the newspaper "Zaria Vostoka" ("Dawn of the East") under the title "Actual Research", wrote: "The Theory of Social-Economic Laws, offered by A.A.Kuratashvili, provides the researcher with the methodological approach for the deep studying of our society in all diverse manifestations of its social and economic life".

Further Professor Boris Levin wrote: "Social-economic approach is widely applied both in scientific researches, and in management of economic activities. In prospect this approach becomes prevailing both in the analysis and in estimation of final economic results of functioning of economy and its separate branches, as well as other spheres of public life.

Principles, which follow from the theory of social-economic laws, should form the basis of social management of the society. One of aspects of this management consists in ideological work, which should be carried out on a scientific basis.

The considered monograph gives such basis to the ideological work".

"I believe, – Professor Boris Levin wrote in conclusion of the review, – that the scientific direction, given in the monograph, will be widely recognized among scientific circles".

Besides, Georgian scientist – economist Elguja Chaduneli has published the review to the mentioned

monograph of Alfred Kuratashvili (Journal “Economist”, 1984, № 2), in which he highly assessed this monograph.

Scientists – economists: Doctor of Economic Sciences, Professor Archil Tetrauli (Head of Department of Institute of Economy and Law of the Academy of Sciences of Georgia) and Doctor of Economic Sciences, Professor Vladimir Sarychev (Head of Chair of Political Economy of one of the leading high schools of Leningrad, nowadays living in the USA) with the similar high estimation of the monograph of Professor Alfred Kuratashvili attempted to publish the reviews in Journal “Communist of Georgia”.

However, instead of publication of the mentioned reviews, their authors, as well as the author of the published review Professor Boris Levin, have undergone to the most severe attacks on the part of the former Editor-in-Chief of this Journal, Doctor of Philosophy, Professor V.Keshelava, captivated, as his following activities manifested, by the so-called “truisms of Marxism”(?!), who in a manner peculiar for a totalitarian mode, on behalf of editorial staff, actually by himself has published the review (“Communist of Georgia”, 1984, March, № 3) on the unpublished reviews (on the manuscript of the review) of Professor Archil Tetrauli and Professor Vladimir Sarychev, as well as the published review of Professor Boris Levin, as though “The Editorial” (!!).

Moreover, as it became known, the then chief editor of the journal “Communist of Georgia” sent the letters

(and factually he sent the complaints) to Moscow and Leningrad to the leadership of the institutes, where Professor B. Levin and Professor V. Sarychev worked, demanding to institute proceedings against them for approval and high assessment of the monograph of Alfred Kuratashvili (?!).

Therefore, being convinced that nobody after the founders of Marxism-Leninism has no right and is not capable to create a new scientific direction and/or new scientific theory, and that scientists nowadays should repeat only their ideas, i.e. being convinced that the scientists should carry out only the role of parrots of Marxism, the author of the so-called "Editorial" could not forgive (?) the authors of reviews that they recognized and supported the theory of social-economic laws of Alfred Kuratashvili and his monograph as a whole.

Therefore, as an official, got used to be in command of social study on behalf of the Central Committee of Communist Party of Georgia (Since the Journal "Communist of Georgia" was the theoretical and political journal of the Central Committee of the Communist Party of Georgia), the author of "Editorial" was terribly indignant by the fact that the reviewers did not condemn the author of the monograph, who dared to create the new scientific theory and new scientific direction (?!).

In particular, trying to criticize the unpublished response (review) of Professor A. Tetrauli on the monograph of

Alfred Kuratashvili, with rough infringement of journalistic and legal ethics, the author of the so-called "Editorial" wrote: "Except for the intriguing title: "New Direction in Research of Actual Problems of Political Economy of Socialism", he has not managed to think of anything worth that would somehow draw the attention of a reader to the book" ("Communist of Georgia", 1984, № 3, p.p. 78-79). At the same time the author of "Editorial" cited the unpublished review of professor A.Tetrauli, that A.Kuratashvili's monograph "presents deep scientific research in which key problems of political economy of socialism are originally brought up and resolved. It is a perfect acquisition of the Soviet economic science" (in the same issue, p. 79).

Besides, the author of the "Editorial" tried to unreasonably and tendentiously criticize the author of the unpublished review for these words and for the manuscript of the review as a whole, from which it is impossible "to derive something intelligible " (in the same issue).

Later on the author of the "Editorial" proceeded with the same unreasonable and tendentious criticism of the review of Professor B.Levin, who "has not told a single word to the point. But everything that was told by him was told vigorously, effectively, impressively" (in the same issue).

Going on with "criticism" of professor B.Levin and at the same time with "criticism" of Professor V.Sarychev,

author of "Editorial", who probably by that time lost any control over himself, wrote: "Hypnotic influence of "theories of social-economic laws" deprives Professor V.Sarychev of the will to resist and he, being as though in a somnambulistic condition, all time speaks inopportunely and not to the point" ("Communist of Georgia", 1984, № 3, p. 81). Strange, but it is the fact (?!). The impression is created that not Professor V. Sarychev, but the author of the "Editorial", in the process of the preparing of this publication, himself was under the somnambulistic condition on account of hypnotic influence of Marxism (?!).

Further the author of "Editorial" wrote: "A.A.Kuratashvili states rather precisely the quintessence of a new society (the first and second phases of a communistic formation) that are radically distinct from conventional understanding of specificity of relations" (in the same issue, p. 82).

And after quoting of the corresponding phrase from A.Kuratashvili's monograph, which as distinct from the elaborated by Marx universal formula of the capital: $M - G - M^1$ (Money - Goods - Money¹), gives the elaborated by the author of the monograph fundamentally new formula: $M - A - M^1$ (Man - Activity - Man¹), expressing the attitude of realization of social purpose of the truly human society (in the same issue), the author of "Editorial" mentioned: "This courageous conclusion, which has no

analogues in the scientific literature, is preceded by no less sensational statements, like, for example, that the basic methodological principle of the Marxist materialistic explanation of a history... has lost, for the present, the cognitive value. Instead of it the author offered essentially new criterion, approved by the reviewers... “ (In the same issue).

In this case, the author of “Editorial” gave correct assessment, but instead of approval of essentially new ideas – instead of approval of actual revolutionary overturn in science, he tried, to put it mildly, to condemn the author of the monograph (?!).

Though, in certain degree, it is not surprising, since, first, the author of “Editorial”, unfortunately, could not deviate from frames of Marxism, i.e. could not reconsider “truisms of Marxism” (?!), and, second, he could not understand “how the reviewers managed to combine the main thesis” of theories of social-economic laws – relation of the social purpose – “with axiomatic position of Marxist political economy, – as the author of “Editorial” wrote, – on the fact that the public property on means of production serves as the main factor of existence of socialism and the strong guarantor of its progress?” (In the same issue, p. 83).

Yes, it is really impossible to combine the theory of social-economic laws created by Professor Alfred Kuratashvili with Marxism, with Marxist understanding of socialism and with so-called “axiomatic position of

Marxist political economy”, since, the theory of social-economic laws is essentially new scientific theory and essentially new scientific direction because it fundamentally differs from Marxism and from “axiomatic positions of Marxist political economy”, as well as the created by Professor Alfred Kuratashvili essentially new theory of socialism (theory of humanosocial society) and essentially new political economy – social economy of truly humane society, fundamentally differ from Marxist (and not only from Marxist) understanding of socialism and from “axiomatic positions of Marxist political economy”.

Therefore essentially new scientific theories and essentially new scientific directions created by Professor Alfred Kuratashvili are not Marxism, but Alfredism – and represent revolution of Marxism and revolutionary overturn in social study as a whole, it enrages dogmatists, slaves of Marxism and, accordingly, enemies of Alfredism, enemies of scientific creativity of Alfred Kuratashvili and enemies of scientific creativity in general. Though under the domination of Marxist ideology nobody dared to name the teaching of Alfred Kuratashvili – the Alfredism or Kuratashvilism.

Moreover, it was necessary to consider that fundamentally new scientific directions and fundamentally new scientific theories, created by Alfred Kuratashvili, as though represented the Marxism –

creative development of Marxism, and not new “ism”, whereas the fundamentally new scientific direction – is always new “ism”.

In connection with the problem of “isms” it should be taken into consideration that it is necessary to come against the unconditional surrender before any “ism”, it is necessary to come against any monopoly of any “ism” – against supremacy of an “ism” in science, but not generally against “isms”, since it would be equal to the renunciation of creative development of science, and, correspondingly, it would be equal to the denunciation of development of the society and the state.

Just against the scientific creativity there was directed the above-mentioned publication of the so-called “Editorial” in Journal “Communist of Georgia”, the author of which has finally shown his position in the end of this publication.

In particular, in conclusion the author of “Editorial”, finally naked in his intentions – to be on guard of Marxism up to the end, wrote, that “it is not necessary to neglect truisms..., that there are trues which are not subject to revision, if we want to remain within the framework of science, and there are truisms of Marxism, which are necessary to be treated carefully” (*In the same issue, p. 84*).

From the present positions, we could even thank the author of this publication for quotations from the so-called “Editorial”, since, these citations confirm the availability

of essentially new ideas – new scientific theories and new scientific directions – in A.Kuratashvili's monograph. However, during totalitarian domination of Marxism-Leninism, this "Editorial" could lead to the destruction of the author of the "criticized" monograph, at least, as a scientist (?!).

At the same time, to be in captivity of Marxism-Leninism, as well as to be in captivity of any "ism", including in captivity of anti-Marxism, democratism, etc. – this is, probably, some kind of intellectual illness, and such patients do not bear responsibility for anything.

Though such "scientists", in the best for them case, should be prohibited to work in the sphere of science and higher education, as well as should be prohibited to participate in the assessment of scientific works and in certification of scientific staff, for they are deprived of creative thinking and, hence, they are not only unable to create something new in science, but, unfortunately, even to apprehend essentially new scientific directions and new scientific theories created by others.

If activities of such "scientists", as a result of exceeding by them their official (job-related) powers, cause the violation of human rights (in this case – rights of a scientist), which in its turn results in impeding the development of the science, society and state, it is necessary to institute criminal proceedings against them as it provided for by the created by the author of the monograph of the

theory of equation of rights and responsibility of officials and according to those legal mechanisms, which should be created on the basis of this theory.

However, unfortunately, life, frequently, witnesses the opposite processes, when slaves to the Marxism, after the wreck of domination of this doctrine, are pushed on upwards along the state official ladder in the sphere of science.

In view of great interest both in Georgia and abroad (in Europe, America and Asia) towards A.Kuratashvili's monograph: "Objective Bases of Advantages of Socialism. Theory of Social-Economic Laws" (Tbilisi: "Sabchota Sakartvelo" (Soviet Georgia), 1982. – In the Russian language), it was decided to hold the International public discussion on the given monograph.

Despite the above-mentioned, to put it mildly, spiteful attacks on the part of furious defenders of Marxism, monograph of Alfred Kuratashvili was strongly supported.

Professor Alfred Kuratashvili greatly appreciates the support, expressed by Petr Kapitsa – one of the greatest scientists-thinkers of XX century, the Nobel prize winner, the Academician of the Academy of Sciences of the USSR and the Academician of Academies of Sciences of many other states of the world – in June, 1983 at the meeting with him and getting acquainted with main provisions of the given monograph.

Support of monograph of Alfred Kuratashvili was especially vividly manifested during the International

public discussion of this monograph in Tbilisi on June 7, 1984 in the Tbilisi State Conservatory (where Alfred Kuratashvili held the post of the Professor of Faculty of Social Studies) on the initiative of its Rector, Professor Sulkhan Tsintsadze.

The world famed composer and great humanist, the Rector of the Tbilisi State Conservatory, Professor Sulkhan Tsintsadze after getting acquainted with the so-called "Editorial", published in Journal "Communist of Georgia" (1984, № 3), which reminded him of the terrible events of 1937, which took place in the Soviet Union and despite of the warning on the part of the Department of Science of the Central Committee of the Communist Party of Georgia to refrain from discussion of the monograph of Alfred Kuratashvili, nevertheless came to the final decision on the conduction of the International public discussion of this monograph. He has organized financial support of this discussion on the part of the Ministry of Culture of Georgia. For that time it was equal to heroism!

The international public discussion of the monograph of Professor Alfred Kuratashvili was attended by the well-known scientists – philosophers, economists, political scientists, lawyers, etc. out of whom it is necessary to note especially: B.M.Kedrov, Doctor of Philosophy, Professor,

the Academician of the Academy of Sciences of the USSR (Moscow); A.G.Spirkin, Doctor of Philosophy, Professor, the Corresponding Member of the Academy of Sciences of the USSR (Moscow); I.M.Bobovich, Doctor of Economic Sciences, Professor (Leningrad); I.D.Brin, Doctor of Economic Sciences, Professor (Omsk) and also the aforesaid Professors B.M.Levin (Moscow), V.G.Sarychev (Leningrad) and others.

Alongside with them, it is necessary to name the Georgian scientists – Professors: S.A.Bokuchava, N.S.Gvishiani, E.J.Kandelaki (who having comprehended and assessed the urgency of the monograph of A. Kuratashvili, even, when he was not acquainted with the author, displayed great courage there and everywhere supporting this monograph), T.G.Kukava, A.G.Makharadze, A.I.Tetrauli, E.G.Chaduneli, etc. who have issued the reviews on the mentioned monograph of Alfred Kuratashvili and have given essentially high assessment.

It is important to note also the active participation in discussion of the given monograph of the following scientists: Professor I.A.Urushadze, A.I.Papava, A.A.Aslanishvili, O.K.Shamatava (who, still before the issue of this monograph, has given high assessment to it

and acting in capacity of the representative of the State Committee for Censorship, has manifested particular courage, when authorized to publish it under conditions of domination of the communistic ideology) and others, who have highly estimated the monograph of Alfred Kuratashvili.

The international public discussion of the given monograph was conducted under presidency of Academician Paata Gugushvili, who in his concluding remarks noted: “Initially, till I read the monograph, my attitude towards it bore skeptic character. But it changed after I have read the book. It impressed me greatly. I am deeply convinced that the monograph constitutes really valuable work and it represents positive event in political-economic literature. There must be numerous, not one or two, publications on this subject, in order to prepare the ground for great discussion as it happened in 1951” (Stenographic record of public discussion of the monograph of A.A.Kuratashvili: “Objective Bases of Advantages of Socialism. Theory of Social-Economic Laws”. Tbilisi: Publishing House “Sabchota Sakartvelo” (Soviet Georgia), 1982”. June 7, 1984, p. 117; International Scientific Journal “Progress”, 2000, № 1-2, p. 11).

The special attention should be given to the fact that by the 15-anniversary of issue of the mentioned monograph of Professor Alfred Kuratashvili, in the USA, New York, the International Newspaper “Bridge”, № 2 (75), on February 28 – March 7, 1997 (p. 43) published the review on this monograph under the title “Georgian Scientist – the Innovator” by the well-known scientist – economist and lawyer, Doctor of Sciences, Professor, Academician Michael Roketlishvili.

This review stated: “The author of the monograph dared to offer the elaborated by him essentially new theory – Theory of Social-Economic Laws, a new scientific direction that is necessary for taking as a basis of scientific researches and as a basis of management of all spheres of public life in the modern world. Just the modern world development proves with special persuasiveness the viability of the methodological approach, developed by Professor Kuratashvili.

Professor A.Kuratashvili, as distinct from ideology of Marxism-Leninism, the determining criterion of which is considered the pattern of ownership, put the social purpose (*interests of all members of society*) as the

foundation stone, for realization of which he, even before “Perestroyka”, offered all ways, forms and methods, including, pluralism of patterns of ownership, market economy, etc. provided that they excluded the antisocial phenomena.

The methodological approach, developed by the author of the monograph, also radically differs from the capitalist approach towards the given problem, *since, under capitalism the main criterion of effective functioning of economy and society as a whole consists in realization of economic goal – profitability, whereas in the reviewed work the main criterion is the realization of social purpose and profitability is considered to be only the means necessary for realization of this purpose.*

The author of the monograph breaks the settled sights on all problems of political economy. It is especially important, that the author here develops and offers the theory of nominal and real cost of means of labor, which, for the first time, scientifically proves the inconsistency of the theory of a surplus value of Marx and gives the developed theory of Kuratashvili about a new real mechanism of creation of a surplus value, profit under conditions of scientific and technical progress.

As a whole the monograph issued by A.Kuratashvili was a new political economy – social economy of truly progressive society”.

After issue of the above monograph, Professor Alfred Kuratashvili created also a set of other scientific works, which included essentially new scientific theories of the author.

It is especially important to note the scientific report of Doctor of Sciences, Professor, Academician Alfred Kuratashvili on problems of orientation of the society and the state, made by him on August 27, 2001 in Minsk at the scientific-practical conference, dedicated to the 10-anniversary of establishment of the Commonwealth of Independent States.

Participants of the conference showed huge interest towards the report of Professor A.Kuratashvili, constructed on the created by him new scientific directions, new scientific theories and on the substantiated criticism of existed public-state systems.

After report of Professor Alfred Kuratashvili at the mentioned Conference, participants of the Conference – the outstanding public figures, scientists and diplomats, forwarded the author the following reviews on his report:

“I was a witness and also a participant of discussion, held on the occasion of the 10-th anniversary of establishment of the CIS. Original, deep theoretical generalization of the problems, confronting the countries CIS, which were wonderfully, emotionally stated by Academician Alfred Kuratashvili, made indelible impression on participants of the Conference.

The theoretical idea multiplied by a bright, talented word of the orator made strong, irrefutable influence.

It was the big scientific word of the big social Truth.

Alexander Sukharev

Former General Public Prosecutor of the USSR, Doctor of Science of Law, Professor, First Deputy Director of Scientific Research Institute for Problems of Legality and Order Enhancement under the Office of Public Prosecutor of the Russian Federation, Member of the Scientific Council of the Security Council of the Russian Federation, Co-Chairman of the World Association “Lawyers Against the Nuclear Weapon”, Editor-in-Chief of the Russian Juridical Encyclopedia, etc.
29/VIII-2001”

“Dear Mr. Kuratashvili,

I am very pleasantly surprised by your appearance at the Scientific-Practical Conference, dedicated to 10-th anniversary of the CIS. Deep thoughts, expressed by you in your report, prove the originality of your person, as an outstanding philosopher and political scientist, scientist from the capital letter.

I completely agree with all positions of your highly moral report.

With deep respect,

Ilya Veljanov

***Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary
of Turkmenistan in Byelorussia, Permanent
Plenipotentiary Representative of Turkmenistan
at authorized and other bodies of the CIS,
General-Lieutenant of the Soviet Armed
Forces - in reserve, Professor.
August 28, 2001”***

“With deep satisfaction I listened to the report of the President of the International Academy of Social-Economic Sciences, Rector of the Tbilisi University of Business and Social-Economic Management,

Academician Alfred Kuratashvili, made on August 27, 2001 in Minsk at the scientific-practical conference.

I am glad that in many respects our opinions coincide. I am sure that thanks to such scientists the common sense will win and mutual understanding, friendly relations between peoples, respect of traditions will be established not only in the countries CIS, but also in other countries.

Tamara Filippovich
*Member of the Republican Council of the
National Assembly of Byelorussia.*
28.08.2001, Minsk”

“Dear Mr. Kuratashvili,

First of all I want to thank you for active participation in the scientific-practical conference, dedicated to the 10-th anniversary of the CIS.

Your appearance at the conference produced great impression upon me.

Comprehension of laws of development, scientific analysis and stated predictions of the further development of our countries are the main contents of your appearance. I completely share your position.

**I wish you sincerely the further creative successes.
I hope that you will be able to visit Byelorussia again.**

Vyacheslav Kuznetsov

***Permanent Plenipotentiary Representative of the
Republic of Byelorussia at authorized and other
bodies of the Commonwealth of Independent
States.***

August 29, 2001”

“To Alfred Kuratashvili

**On your appearance at the scientific-practical
conference of the CIS on August 27, 2001.**

**I was deeply imposed by your appearance, especially
when you talked about the political system, directed, first
of all, towards the welfare of a person, his social
protection.**

**It is true, as it seems to me, that under any regime,
when the interests of people (society) are considered, the
state has the future.**

Valery Temirbaev

***Plenipotentiary Representative of the Republic
of Kazakhstan at the Commission for Economic
Issues of Economic Council of the CIS.***

August 28, 2001”

The above-mentioned reviews of the well-known scientists, public figures and diplomats on the scientific report of Professor Alfred Kuratashvili, which he made at the above scientific-practical conference in Minsk (*the main contents of which was published by the author in International scientific journal "Progress", 2001, № 1-2, under the title "On the Verge of Necessity of Radical Changes for Orientation of the Society and the State" (in the Russian language), and also in journal "Economy", 2001, № 8 – under the title "Orientation of the Society and the State - the Central Problem of Modernity" (in the Georgian language) and the short contents of which is published also in the Materials of the International scientific-practical conference, dedicated to the 10-th anniversary of the CIS, under the title "Problem of Orientation of the Society and the State" (in the Russian language). Moscow: "ZAO Finstatinform", 2001*), represent one more confirmation of the essential importance of the created by him new scientific directions and new scientific theories.

Just proceeding from the created by him essentially new scientific directions and essentially new scientific theories, Alfred Kuratashvili suggested the elaborated by him ways and mechanisms of cardinal change of

orientation of the society, state and mankind as a whole towards realization of social (humanosocial) purpose – towards realization of interests of people, i.e. towards the determining target orientation, peculiar to the truly humane society and state.

Alongside with other essentially new scientific directions and essentially new scientific theories, created by Professor Alfred Kuratashvili, the special attention should be paid to the created by him theory of supremacy of interests of a person – to the theory of supremacy of interests of people, which at the same time represents essentially new philosophical and political-legal scientific direction, according to which both scientific researches and management of the society and the state should be based upon the supremacy of interests of the person and upon the supremacy of the law, since not the person should serve the law, but the law should serve the person. Laws should be considered only as necessary means – as necessary tools of realization of interests of people.

Hence, laws and other normative-legal acts, without which the society and the state cannot normally function, should be drawn up and should be adopted proceeding from the supremacy of interests of people, since the supremacy of interests of people is the only fair and true

methodological, theoretical, political and pragmatic social-economic approach, capable to effectively serve to the realization of the social purpose – capable to serve the interests of people.

Otherwise, under the slogan of supremacy of the law, the action of illegally “legalized” laws will proceed in the future as well, as a result of which the human rights and freedoms are infringed and qualitatively new conditions, promoting the robbery of people on the part or through the direct or veiled support of the government, are created – the robbery of people, who are deprived of substantive minimum again as a result of activity, inactivity or inability of the government.

Thus, the created by Alfred Kuratashvili theory of supremacy of interests of the person – the theory of dictatorship of interests of people, as essentially new philosophical and political-legal scientific direction, and, accordingly, as essentially new methodological approach, fundamentally differs from the approach, universally acknowledged in the modern civilized world, according to which the supremacy in the society and the state should belong to the law, that represents obviously erroneous approach.

Though the supremacy of interests of people does not mean at all, that the illegal actions are allowable in the society and the state. However in view of the fact that the laws should serve the interests of people, i.e. in view of the fact that the supremacy should belong to interests of people, but not laws, laws and other normative-legal acts, contradicting the interests of people, should not be executed. The strict (including criminal) proceedings should be instituted against the official persons, who created, adopted and implemented these laws and other normative-legal acts.

The above-mentioned erroneous approach, according to which the supremacy should belong to the law, is based on the philosophy that is named by the author of the monograph as the philosophy of means, whereas under conditions of the truly humane society and the state, according to the created by Professor Alfred Kuratashvili essentially new philosophical direction – philosophy of the purpose and the created by him essentially new scientific direction – philosophy of the social purpose both in the scientific research of problems and in management of the society and the state it is necessary to base upon the philosophy of the purpose, the philosophy of the social purpose and not the philosophy of means.

The special attention should be also paid to the political-legal theory of equation of rights and responsibility of officials, created by Professor Alfred Kuratashvili, since without practical realization of this theory the effective functioning of the truly human society and the state is impossible.

Moreover, if all states of the world had introduced the political-legal theory of equation of rights and responsibility of officials into management of the society and the state, the mankind could live without wars, without intrastate and interstate conflicts, without terrorism, without corruption, without infringement of human rights and freedoms, without economic and moral-psychological genocide of people, without economic rape of people, etc., that take place in the modern world.

In conclusion, with due regard for the especially fundamental significance, it is necessary once again to present the elaborated by Professor Alfred Kuratashvili and published by him in 1980 (A.A. Kuratashvili. Social-Economic Law of Motion and Problems of Initial and Basic Reproductive Relations. (In the Russian language). Materials of Republican scientific conference: "Actual Problems of the Theory" (May 15-16, 1980). Tbilisi:

“Metsniereba”, 1980, p.39) *formula*: $M - A - M^1$ (Man – Activity – Man¹), representing the concentrated expression of the essentially new scientific direction created by the author, essentially new methodological approach and, accordingly, essentially new political orientation and essentially new internal (objective) political purposefulness of the public-state system, i.e. representing the concentrated expression and theoretical model of the intrinsic nature of truly human society and the state, and the social target orientation of its functioning.

Alfred Kuratashvili

შ ე ს ა ვ ა ლ ი

საბაზრო ეკონომიკაზე და დემოკრატიაზე ეგრეთწოდებული გადასვლის პირობებში, ფაქტობრივად კი ფსევდოსოციალიზმის ნიადაგზე ველური, მძარცველიური კაპიტალიზმის წარმოშობის დროს, როდესაც ხალხი (მოსახლეობის უმრავლესობა) მოკლებულია საარსებო მინიმუმსაც კი, აშკარად ადგილი აქვს ხალხის ეკონომიკურ და მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდს, და აგრეთვე ხალხის ეკონომიკურ გაუპატიურებას, რომელიც სახელმწიფო ხელისუფლების მოქმედების, უმოქმედობის ან უუნარობის შედეგს წარმოადგენს.

მაშასადამე, ადამიანის კონსტიტუციური და საერთოდ ადამიანური უფლებებისა და თავისუფლებების დაცვის პრობლემის კვლევა და, რაც ყველაზე უფრო მთავარია, ზემოაღნიშნულ პირობებში მისი გადაჭრის გზების გამონახვა განსაკუთრებულ აქტუალობას იძენს.

მონოგრაფია ეძღვნება უპირველეს ყოვლისა ყოველი ადამიანის უმნიშვნელოვანესი კონსტიტუციური უფლების — სიცოცხლის უფლების — დაცვის პრობლემას. ამასთანავე, ის ეძღვნება ადამიანებისათვის — მთელი ხალხისათვის —

ცხოვრებისა და მოღვაწეობის ჭეშმარიტად ადამიანური პირობების შექმნის გზების ძიებას.

კერძოდ, მონოგრაფია ეძღვნება საარსებო მინიმუმის პრობლემის კვლევასა და კრიტიკულ ანალიზს და ამის საფუძველზე მისი კომპლექსური უზრუნველყოფის პოლიტიკურ-სამართლებრივი და სოციალურ-ეკონომიკური მექანიზმების შექმნას ადამიანის კონსტიტუციური და საერთოდ ჭეშმარიტად ადამიანური უფლებებისა და თავისუფლებების დაცვის ასპექტში.

ამასთან, ყოველი ადამიანის საარსებო მინიმუმით უზრუნველყოფის აუცილებლობაში იგულისხმება არა მხოლოდ ადამიანის არსებობის მატერიალური, ეკონომიკური უზრუნველყოფის პრობლემა, არამედ საზოგადოების ყოველი წევრის ჯანმრთელობის დაცვის პოლიტიკურ-სამართლებრივი და სოციალურ-ეკონომიკური მექანიზმების შექმნის პრობლემაც, მიუხედავად იმისა თუ რა შემოსავლებს ღებულობენ ისინი, და აგრეთვე ადამიანების ჭეშმარიტად ადამიანური ცხოვრებისა და მოღვაწეობის არამატერიალური, არაეკონომიკური — პოლიტიკური, სამართლებრივი, მორალურ-ფსიქოლოგიური, ზნეობრივი და ა. შ. — პირობების შექმნის პრობლემა.

განსაკუთრებული ყურადღება ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების დაცვის ასპექტში, რომელსაც

პრინციპული მნიშვნელობა აქვს არა მარტო ცალკეული ადამიანებისათვის, არამედ აგრეთვე მთელი საზოგადოებისა და სახელმწიფოს პროგრესული განვითარებისათვის, ექცევა მეცნიერისათვის ცხოვრებისა და შემოქმედებითი მოღვაწეობის ადამიანური პირობების შექმნის აუცილებლობას მეცნიერებისა და უმაღლესი განათლების სფეროში.

აღნიშნული პრობლემის გადაჭრისათვის ავტორს ერთ-ერთ უმთავრეს ამოცანად მიაჩნია სამეცნიერო და სამეცნიერო-პედაგოგიური კადრების ატესტაციის დანაშაულებრივი ანტიკონსტიტუციური სისტემის რადიკალური შეცვლა, რამეთუ არსებული საატესტაციო სისტემა უხეშად ლახავს ადამიანის უფლებებს და ხელს უშლის მეცნიერების, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს განვითარებას.

ნაშრომში არა მარტო დეკლარირებულია, არამედ აგრეთვე დასაბუთებულია საზოგადოებაში და სახელმწიფოში ისეთი მოვლენების არსებობა, რომლებიც კვალიფიცირებულია ავტორის მიერ როგორც ხალხის ეკონომიკური და მორალურ-ფსიქოლოგიური გენოციდი, და აგრეთვე როგორც ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურება (რაც ნიშნავს ხალხის ძარცვას სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ ან მისი მხარდაჭერით, ან კიდევ მისი უუნარობის შედეგად – მართოს ქვეყანა ხალხის ინტერესებიდან გამომდინარე, და რომელიც

– ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურება – განსხვავდება ევრეთწოდებული „კაპიტალისტური ექსპლუატაციისაგან“ იმით, რომ თუ ექსპლუატაცია – ეს არის სხვისი შრომის შედეგების მითვისება, მაგრამ ექსპლუატირებულის თანხმობით, ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურების დროს ადგილი აქვს ხალხის ძარცვას მისი აზრის გათვალისწინებისა და, ცხადია, თანხმობის გარეშე), და მონოგრაფიის ავტორის მიერ ფილოსოფიის, პოლიტიკური მეცნიერების, ეკონომიკისა და სამართლის დარგებში ადრე შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებებისა და პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიების საფუძველზე ნაჩვენებია ამ თვისებრივად ახალი – ანტისოციალური, ანტიჰუმანური, კრიმინალური – მოვლენების (რომლებიც წარმოიშვა სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ ფსევდოსოციალიზმის ნიადაგზე კელური, მძარცველური კაპიტალიზმის დანერგვის შედეგად) აღმოფხვრის გზები.

მონოგრაფიაში განხილულია აგრეთვე საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვაში რადიკალური რევოლუციური ცვლილებების აუცილებლობისა და კანონზომიერების ავტორის მიერ შემუშავებული ფილოსოფიური, პოლიტიკურ-სამართლებრივი და სოციალურ-ეკონომიკური საფუძვლები.

რადიკალური რევოლუციური ცვლილებების აღნიშნული საფუძვლები შემუშავებულია ისეთი პირობებისათვის, როდესაც ადგილი აქვს ხალხის ეკონომიკურ და მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდს, და აგრეთვე ხალხის ეკონომიკურ გაუპატიურებას, და როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება იყენებს ნებისმიერ – მათ შორის ანტიკონსტიტუციურ – გზებს, ფორმებსა და მეთოდებს იმისათვის, რომ შეინარჩუნოს თავისი ძალაუფლება ხელისუფლებაში და ამავე დროს „კვებავს ხალხს იგავ-არაკებით“, აცხადებს რა საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ვითომდა წინსვლის შესახებ (!!).

მაშასადამე, დასაბუთებულია პრინციპულად ახალი სოციალური რევოლუციის – ჰუმანოსოციალური (ჭეშმარიტად ადამიანური) რევოლუციის – აუცილებლობა და კანონზომიერება ისეთი პირობებისათვის, როდესაც ადგილი აქვს ევოლუციურად გადაულახავ წინააღმდეგობებს ხალხის ინტერესებსა და სახელმწიფო ხელისუფლებას შორის.

ამრიგად, მონოგრაფიაში შემოთავაზებულია ავტორის მიერ შექმნილი სოციალური რევოლუციის ახალი თეორია – ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუციის თეორია, ჰუმანოსოციალური რევოლუციის თეორია,

რომელიც პრინციპულად განსხვავდება ყველა სხვა დღემდე არსებული სოციალური რევოლუციების თეორიებისაგან.

ნაშრომში შემოთავაზებულია აგრეთვე ავტორის მიერ შემუშავებული სხვა პრინციპულად ახალი მეცნიერული თეორიები.

სხვა პრობლემებთან ერთად განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებს მონოგრაფიაში განხილული „დემოკრატიის“ პრობლემა. კერძოდ, მიუხედავად იმისა, რომ მონოგრაფიის ავტორი არის ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების დაცვისათვის დაუღალავი მებრძოლი, რომელსაც მან მიუძღვნა აგრეთვე მრავალი სამეცნიერო ნაშრომი, და, მაშასადამე, მიუხედავად იმისა, რომ ის არის იმ ფასეულობათა დამცველი, რომლებსაც დემოკრატიულს უწოდებენ, და, ამასთანავე, მიუხედავად იმისა, რომ ავტორი აღიარებს მართვის ეგრეთწოდებული დემოკრატიული ფორმებისა და მეთოდების გამოყენების აუცილებლობას, ის მეცნიერულად ასაბუთებს დემოკრატიის განხორციელების შეუძლებლობას საერთოდ, ე. ი. მონოგრაფიის ავტორი ასაბუთებს დემოკრატიის როგორც ასეთის შეუძლებლობას ამ ტერმინის ჭეშმარიტი გაგებით – ასაბუთებს საზოგადოებაში და სახელმწიფოში მთელი ხალხის მიერ უზენაესი ხელისუფლების ფლობის შეუძლებლობას.

აღნიშნული ტერმინის – „დემოკრატია“ – ღრმა კრიტიკული ანალიზის შედეგად, რომელიც არ ასახავს და არც შეიძლება ასახავდეს რეალურ ცხოვრებისეულ პროცესებს და რომელიც ფაქტობრივად შეცდომით გამოიყენება ტერმინის „რესპუბლიკური მმართველობა“ მაგიერ (რამეთუ მართვის ის ფორმები და მეთოდები, რომლებსაც თითქოსდა ინერციით დემოკრატიულს უწოდებენ, სინამდვილეში წარმოადგენენ მართვის რესპუბლიკურ ფორმებსა და მეთოდებს, ისევე როგორც ევრეთწოდებული დემოკრატიული ფასეულობები ფაქტობრივად წარმოადგენენ ჰუმანისტურ ან მონოგრაფიის ავტორის ტერმინოლოგიით – ჭეშმარიტად ადამიანურ ფასეულობებს), ავტორი მიდის ლოგიკურ დასკვნამდე, რომ აუცილებელია უარი ითქვას მითზე დემოკრატიის არსებობის შესაძლებლობის შესახებ და თვით ტერმინზე „დემოკრატია“, რამეთუ, როგორც უკვე აღინიშნა, დემოკრატია განუხორციელებადია.

საზოგადოებისა და სახელმწიფოს პოლიტიკური ორიენტაციის პრობლემასთან დაკავშირებით მონოგრაფიის ავტორი არსებული საზოგადოებრივ-სახელმწიფოებრივი სისტემების კრიტიკული ანალიზის საფუძველზე გვთავაზობს სვლას მის მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული და პოლიტიკური მიმართულებით – არა კაპიტალიზმის ან ტრადიციულად გაგებული სოციალიზმის

გზით და ა. შ., არამედ ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მშენებლობის გზით, ყველა გზების, ფორმებისა და მეთოდების გამოყენებით (მათ შორის საკუთრების ყველა ფორმის, მართვის საბაზრო, არასაბაზრო, ევრეთწოდებული დემოკრატიული – ფაქტობრივად კი პლურალისტულით, და აგრეთვე ადმინისტრაციული მეთოდების გამოყენებით და ა. შ.), თუ ისინი ემსახურებიან ადამიანის ინტერესებს – ხალხის ინტერესებს, და თუ ისინი ამავე დროს გამორიცხავენ ანტიისოციალურ, ანტიჰუმანურ, ანტიზნეობრივ მოვლენებს.

В В Е Д Е Н И Е

В условиях так называемого перехода к рыночной экономике и к демократии, а фактически в условиях возникновения дикого, грабительского капитализма на почве псевдосоциализма, когда народ (большинство населения страны) лишен даже прожиточного минимума, явно имеет место экономический и морально-психологический геноцид народа, а также экономическое изнасилование народа, являющиеся результатом действия, бездействия или неспособности государственной власти.

Следовательно, исследование проблемы защиты конституционных и вообще человеческих прав и свобод человека и, что самое главное, нахождение путей ее решения в вышеотмеченных условиях приобретает особую актуальность.

Монография посвящена прежде всего проблеме защиты важнейшего конституционного права каждого человека – права на жизнь. Вместе с тем, она посвящена поиску путей создания условий для

истинно человеческой жизни и деятельности людей – всего народа.

В частности, монография посвящена исследованию и критическому анализу проблемы прожиточного минимума и созданию на этой основе политико-правовых и социально-экономических механизмов его комплексного обеспечения в аспекте защиты конституционных и вообще истинно человеческих прав и свобод человека.

При этом, под необходимостью комплексного обеспечения каждого человека прожиточным минимумом подразумевается не только проблема материального, экономического обеспечения существования человека, но и проблема создания политико-правовых и социально-экономических механизмов охраны здоровья каждого члена общества, независимо от получаемых ими доходов, а также проблема создания нематериальных, неэкономических – политических, правовых, морально-психологических, нравственных и т. д. – условий истинно человеческой жизни и деятельности людей.

Особое внимание в аспекте защиты прав и свобод человека, имеющей принципиальное значение не

только для отдельных людей, но и для прогрессивного развития всего общества и государства, уделяется необходимости создания человеческих условий жизни и творческой деятельности ученого в сфере науки и высшего образования.

Для решения отмеченной проблемы одной из главнейших задач автор считает радикальное изменение преступной антиконституционной системы аттестации научных и научно-педагогических кадров, ибо существующая аттестационная система грубо ущемляет права человека и препятствует развитию науки, общества и государства.

В труде не только декларируется, но и научно обосновывается существование в обществе и в государстве таких явлений, которые квалифицируются автором как экономический и морально-психологический геноцид народа, а также как экономическое изнасилование народа *(означающее ограбление народа государственной властью или при ее поддержке, или же в результате ее неспособности управлять страной исходя из интересов народа, и отличающееся от так*

называемой “капиталистической эксплуатации” тем, что если эксплуатация – это присвоение результатов чужого труда, но с согласия эксплуатируемого, то при экономическом изнасиловании народа имеет место ограбление народа без учета мнения и, разумеется, без согласия народа), и на основе созданных ранее автором монографии принципиально новых научных направлений и принципиально новых научных теорий в области философии, политической науки, экономики и права, показываются пути искоренения этих качественно новых – *антисоциальных, антигуманных, антинравственных, криминальных* – явлений, возникших в результате внедрения государственной властью дикого, грабительского капитализма на почве псевдосоциализма.

В монографии рассматриваются также разработанные автором философские, политико-правовые и социально-экономические основы необходимости и закономерности осуществления радикальных революционных перемен в управлении обществом и государством.

Отмеченные основы радикальных революционных перемен разработаны применительно к условиям, когда имеет место экономический и морально-психологический геноцид народа, а также экономическое изнасилование народа, и когда государственная власть использует любые – в том числе антиконституционные – пути, формы и методы с тем, чтобы сохранить свою власть во власти и при этом постоянно “кормит народ баснями”, объявляя о движении общества и государства будто бы вперед (?!).

Следовательно, обосновывается необходимость и закономерность осуществления принципиально новой социальной революции – гуманносоциальной (истинно человеческой) революции – применительно к условиям, когда имеют место эволюционно непреодолимые противоречия между интересами народа и государственной властью.

Таким образом, в монографии предлагается созданная автором новая теория социальной революции – теория истинно человеческой социальной революции, теория гуманносоциальной революции, которая принципиально отличается от

всех других существующих поныне теорий социальной революции.

В труде предлагаются также разработанные автором другие принципиально новые научные теории.

Наряду с другими проблемами особого внимания заслуживает рассматриваемая в монографии проблема “демократии”. В частности, несмотря на то, что автор монографии является неутомимым борцом за защиту прав и свобод человека, которым он посвятил также множество научных трудов, а, следовательно, несмотря на то, что он является защитником тех ценностей, которые принято называть демократическими, и, вместе с тем, несмотря на признание автором необходимости использования так называемых демократических форм и методов управления, он научно обосновывает невозможность осуществления демократии вообще, т. е. автор монографии обосновывает неосуществимость демократии как таковой в истинном смысле этого термина – обосновывает невозможность существования верховной власти всего народа в обществе и в государстве.

В результате углубленного критического анализа отмеченного термина – “демократия”, не отражающего и не способного отражать реальные жизненные процессы и фактически ошибочно используемого вместо термина “республиканское правление” (ибо те формы и методы управления, которые как бы по инерции принято называть демократическими, на самом деле являются республиканскими формами и методами правления, так же как и так называемые демократические ценности фактически являются гуманистическими или по терминологии автора монографии – истинно человеческими ценностями), автор приходит к логическому выводу о необходимости отказаться от мифа о возможности существования демократии и от термина “демократия”, ибо, как уже отмечалось, демократия неосуществима.

В связи с проблемой политической ориентации общества и государства автор монографии на основе критического анализа имеющихся общественно-государственных систем предлагает идти по созданному им принципиально новому научному и политическому направлению – не по пути капитализма или традиционно понимаемого

социализма и т. д., а по пути строительства истинно человеческого общества и государства, с использованием всех путей, форм и методов (в том числе всех форм собственности, рыночных, нерыночных, так называемых демократических – фактически же плюралистических, а также административных методов управления и т. д.), если они служат интересам человека – интересам народа, и если они исключают при этом антисоциальные, антигуманные, антинравственные явления.

INTRODUCTION

Under the so-called transition to the market economy and democracy, and actually under the beginnings of the wild, predatory capitalism on the ground of pseudosocialism, when people (majority of the population of the country) are deprived of even subsistence minimum, there obviously takes place the economic and moral-psychological genocide of people and economic rape of people, which are the result of activity, inactivity or inability of the Government.

Therefore, the study of the problem of protection of constitutional and general rights and freedoms of a person and, what is main, finding of the ways of its settlement under the above-mentioned conditions acquire the particular actuality.

The monograph is dedicated, first, to the search of ways for protection of the most important constitutional right of every person – right to life. At the same time, it deals with the problem of creation of conditions for truly humane life and activity of people – of the whole nation.

In particular, the monograph covers the study and critical analysis of the problem of subsistence minimum and creation on this basis political-legal and

social-economic mechanisms of its complex insurance in the aspect of protection of constitutional and, generally, truly humane rights and freedoms of a person.

Besides, under the necessity of complex providing of every person with the subsistence minimum there is meant not only the problem of material, economic insurance of existence of a person, but also the problem of creation of political-legal and social-economic mechanisms of protection of health of every member of the society, irrespective of received by them incomes, as well as the problem of creation of non-material, non-economic – political, legal, moral-psychological, moral, etc. – conditions of truly humane life and activity of people.

The special attention in the aspect of protection of rights and freedoms of a person, having fundamental significance not only for separate persons, but for the progressive development of all society and state, should be attached to the necessity of creation of human conditions of life and creative activity of a scientist in the sphere of science and higher education. With a view to solving the mentioned problem, the author considers the radical change of criminal anti-constitutional system of attestation of scientific and scientific-pedagogical staff to be one of the main tasks, since the existing attestation

system roughly violates human rights and hinders development of science, society and state.

The work not only declares but scientifically substantiates the existence both in the society and the state of such phenomena which are qualified by the author as the economic and moral-psychological genocide of people, as well as the economic rape of the people (*which means the robbery of the people by or through support of the Government, or as a result of its inability to rule the state proceeding from the interests of people, and which differs from the so-called "capitalistic exploitation" with the aspect that if the exploitation is the appropriation of the outcomes of another's work, but with the consent of an exploited person, then under the economic rape of people the robbery of people, disregard of people's opinion, of course, without their consent, take place*), and on the basis of created earlier by the author of the monograph fundamentally new scientific trends and fundamentally new scientific theories in the spheres of philosophy, political science, economy and law, there are shown the ways of eradication of these qualitatively new – *anti-social, inhumane, immoral, criminal* – phenomena, originated as a result of introduction by the Government of the wild, predatory capitalism on the ground of pseudosocialism.

The monograph also covers the elaborated by the author philosophical, political-legal and social-economic principles of necessity and appropriateness of realization of radical revolutionary changes in the governing of the society and the state.

The noted principles of radically revolution changes are elaborated in respect of the conditions, when the economic and moral-psychological genocide of people and economic rape of people take place and when the Government uses every – including anti-constitutional – ways, forms and methods in order to maintain its authority in power and at the same time proceeds with “feeding people with promises”, declaring about the alleged progress of the society and state (?!).

Therefore, the work gives proof of appropriateness of realization of fundamentally new social revolution – humanosocial (truly humane) revolution – in respect of conditions, when the evolutionary insuperable contradictions between the interests of people and the government take place.

So, the monograph offers the created by the author new theory of social revolution – theory of truly humane social revolution, theory of humanosocial revolution, which fundamentally differs from other existing theories of social revolution.

The work also suggests the developed by the author other fundamentally new scientific theories.

Alongside with other problems the particular attention should be attached to the problem of “democracy”. In particular, despite the fact, that the author of monograph is the indefatigable fighter for protection of rights and freedoms of a person, to which he dedicated numerous scientific works, and subsequently, despite the fact he is the supporter of the values that are to considered to be democratic and at the same time, despite the recognizing as necessary to use the so-called democratic forms and methods of government, he scientifically substantiates the impossibility of realization of democracy in general, i.e. the author of the monograph substantiates the impracticability of democracy as it is, in the true sense of this term – substantiates the impossibility of existence of the Supreme power of all people in the society and the state.

As a result of profound critical analysis of the mentioned term – “democracy”, which does not reflect and is not able to reflect real vital processes and, actually, erroneously used instead of the term “republican governing” (*since the forms and methods of governing, which is mechanically called democratic, actually are the*

republican forms and methods of governing, like the so-called democratic values are actually humane or, according to the terminology of the author of the monograph – truly humane values), the author comes to the logic conclusion about the necessity to refuse the myth on possibility of existence of democracy and to refuse the term “democracy”, since, as it was mentioned above, democracy is impracticable.

In connection with the problem of political orientation of the society and the state, the author of the monograph on the basis of the critical analysis of available social-state systems offers to proceed along the fundamentally new scientific and political path – not along the path of capitalism or traditionally comprehended socialism and so on, but along the path of construction of the truly humane society and state, with the use of all ways, forms and methods (*including all forms of property, market and non-market, so-called democratic – and actually pluralistic, as well as administrative methods of governing and so on*) if they serve the interests of a person – interests of people, provided that they exclude anti-social, inhumane, immoral phenomena.

**ადამიანის უფლებები და ხალხის
ეკონომიკური გადარჩენის თეორიები.
ეკონომიკური და მორალურ-ფსიქოლოგიური
ბენოციდი: მისი აღმოფხვრის
პოლიტიკურ-სამართლებრივი და
სოციალურ-ეკონომიკური გზები და
მექანიზმები**

ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების დაცვა, ხალხისათვის ცხოვრებისა და მოღვაწეობის ჭეშმარიტად ადამიანური პირობების შექმნა და ამ პირობებისაღმძიმადამიანების მუდმივად მზარდი მოთხოვნილებების დაკმაყოფილების უზრუნველყოფა – ნებისმიერი სახელმწიფო ხელისუფლების უმთავრესი მოვალეობაა, რამეთუ აღნიშნული პირობების არსებობის გარეშე ადამიანის – საზოგადოების ყოველი წევრის – პიროვნული პოტენციალის გამოვლინება და, შესაბამისად, ხალხის ჭეშმარიტად ადამიანური ცხოვრება შეუძლებელია.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ნორმალური საზოგადოებრივი ცხოვრების პირობებში მინიმალური ხელფასის პრობლემა საერთოდ არ უნდა არსებობდეს, რადგან ყოველი ადამიანის – საზოგადოების ყოველი წევრის – უზრუნველყოფა საარსებო მინიმუმის დონეზე მაინც, ხალხის ფიზიკური არსებობის აუცილებელი პირობაა.

ამრიგად, როდესაც ხალხი – მოსახლეობის უმრავლესობა – არ არის უზრუნველყოფილი საარსებო მინიმუმით, ეს

იწვევს საზოგადოების ფიზიკურ განადგურებას და სახელმწიფოს ნგრევას.

საარსებო მინიმუმით ყოველი ადამიანის უზრუნველყოფის ზემოაღნიშნულ პრობლემასთან დაკავშირებით მივდივართ ლოგიკურ დასკვნამდე იმის შესახებ, რომ იმ სახელმწიფო ხელისუფლებას, რომელიც წლების მანძილზე ვერ ქმნის ან არ ქმნის ყოველი ადამიანისათვის – საზოგადოების ყოველი წევრისათვის – საარსებო მინიმუმით უზრუნველყოფის პირობებს მაინც, რბილად რომ ვთქვათ, ხელისუფლებაში ყოფნის არც იურიდიული და არც მორალური უფლება არ გააჩნია (?!).

ხალხის სამსახურში მყოფ კომპეტენტურ, უნარიან და ზნეობრივ სახელმწიფო ხელისუფლებას წლები არ უნდა სჭირდებოდეს იმისათვის, რომ მოაგვაროს ყოველი ადამიანის საარსებო მინიმუმით უზრუნველყოფის პრობლემა მაინც.

ხოლო თუ არსებულ სახელმწიფო ხელისუფლებას რეალურად ამის მიღწევა არ შეუძლია, მაშინ მან თავიდანვე – თუ ხელისუფლებაში მოსვლამდე არა, მაშინ ხელისუფლებაში მოსვლისთანავე მაინც – თვითონ უნდა თქვას უარი ამ ხელისუფლებაზე (ამ ხელისუფლებაში ყოფნაზე), რადგან, წინააღმდეგ შემთხვევაში, აღნიშნული სახელმწიფო ხელისუფლების ხელისუფლებაში ყოფნა ხალხის ინტერესების წინააღმდეგ მიმართულ მძიმე და, ამავე დროს, განზრახ ჩადენილ დანაშაულად უნდა იქნეს კვალიფიცირებული.

მინიმალური ხელფასის პრობლემასთან დაკავშირებით განსაკუთრებით უნდა აღინიშნოს, რომ, ჩემი ღრმა რწმენით, შრომის ანაზღაურების დასაშვებ მინიმალურ ღონეს სახელმწიფო ხელისუფლება საარსებო მინიმუმისაგან განცალკევებით საერთოდ არ უნდა ადგენდეს, რამეთუ საარსებო მინიმუმი უნდა წარმოადგენდეს იმ მინიმალურ ზღვარს, რომელზე ნაკლები ხელფასი სახელმწიფოში საერთოდ არ უნდა არსებობდეს.

ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაციის (10 დეკემბერი, 1948 წ.) თანახმად (მუხლი 23, პუნქტი 3): „ყოველ მუშაკს აქვს უფლება იღებდეს სამართლიანსა და დამაკმაყოფილებელ გასამრჯელოს, რომელიც უზრუნველყოფს ღირსეულ ადამიანურ არსებობას თვითონ მისთვის და მისი ოჯახისათვის და რომელსაც, როცა აუცილებელია, ემატება სოციალური უზრუნველყოფის სხვა სახსრები“ [1, გვ. 12].

გარდა ამისა, ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაციის 25-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად: „ყოველ ადამიანს აქვს უფლება ჰქონდეს ცხოვრების ისეთი ღონე, საკვების, ტანსაცმლის, ბინის, სამედიცინო მოვლისა და საჭირო სოციალური მომსახურების ჩათვლით, რომელიც აუცილებელია თვითონ მისი და მისი ოჯახის ჯანმრთელობისა და კეთილდღეობის შესანარჩუნებლად, და უფლება უზრუნველყოფილი იყოს უმუშევრობის, ავადმყოფობის, ინვალიდობის, ქვრივობის, მოხუცებულობის ან მისგან

დამოუკიდებელ გარემოებათა გამო არსებობის საშუალებათა დაკარგვის სხვა შემთხვევაში“ [1, გვ. 12].

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, იმ შემთხვევაში, როდესაც მუშაკის ხელფასი არ აღემატება საარსებო მინიმუმის ღონეს, ფიზიკური პირის დაბეგვრა საშემოსავლო და/ან სხვა გადასახადით არ უნდა ხდებოდეს, რაც გათვალისწინებული უნდა იქნეს სახელმწიფოს კონსტიტუციაში და, შესაბამისად, საგადასახადო კოდექსში.

წინააღმდეგ შემთხვევაში, საარსებო მინიმუმის ღონეზე მუშაკისათვის დარიცხული ხელფასიც კი რეალურად ვერ უზრუნველყოფს ადამიანის, ე. ი. ამ მუშაკის არსებობას.

კერძოდ, ჩემი ღრმა რწმენით, საქართველოს კონსტიტუციის 32-ე მუხლი, რომელიც შეძლებნაირად არის ფორმულირებული: „სახელმწიფო ხელს უწყობს უმუშევრად დარჩენილ საქართველოს მოქალაქეს დასაქმებაში. საარსებო მინიმუმით უზრუნველყოფის პირობები და უმუშევრის სტატუსი განისაზღვრება კანონით“ [2, გვ. 12-13], უნდა ჩამოყალიბდეს შემდეგი რედაქციით:

„სახელმწიფო ხელს უწყობს უმუშევრად დარჩენილ საქართველოს მოქალაქეს დასაქმებაში. საარსებო მინიმუმით ყოველი ადამიანის, მათ შორის, პენსიონერების, უმუშევრის სტატუსის მქონე ფიზიკური პირების და სხვათა უზრუნველყოფის პირობები, და აგრეთვე უმუშევრის სტატუსი განისაზღვრება კანონით. ხელფასი საარსებო მინიმუმის ღონეზე დაბეგვრას არ ექვემდებარება“.

შესაბამისად, საქართველოს საგადასახადო კოდექსის 41-ე მუხლი – „ყოველთვიური გამოქვითვების უფლება“, რომლის თანახმად: „ფიზიკურ პირს უფლება აქვს მოახდინოს საგადასახადო წლის განმავლობაში ყოველთვიურად დაუბეგრავი მინიმუმის გამოქვითვა 9 ლარის (ე. ი. დაახლოებით 4,5 აშშ დოლარის – ა. კ.) ოდენობით. ასეთი გამოქვითვა ხდება მხოლოდ ძირითადი სამუშაო ადგილის მიხედვით მიღებული ხელფასიდან“ [3], უნდა ჩამოყალიბდეს შემდეგი რედაქციით:

„ფიზიკურ პირს უფლება აქვს მოახდინოს საგადასახადო წლის განმავლობაში ყოველთვიურად დაუბეგრავი მინიმუმის გამოქვითვა სამართლებრივი აქტით დადგენილი საარსებო მინიმუმის ოდენობით. ასეთი გამოქვითვა ხდება მხოლოდ ძირითადი სამუშაო ადგილის მიხედვით მიღებული ხელფასიდან“, ე. ი. ყოველი მუშაკი ყოველგვარი გამოქვითვის გარეშე უნდა ღებულობდეს ხელფასს საარსებო მინიმუმის ოდენობით მაინც, რამეთუ საქართველოს კონსტიტუციის ამჟამად მოქმედი 32-ე მუხლის თანახმადაც კი „საარსებო მინიმუმის უზრუნველყოფის პირობები..., – როგორც უკვე აღინიშნა, – განისაზღვრება კანონით“ [2, გვ. 12-13].

ამრიგად, საქართველოს კონსტიტუციის თანახმად, სახელმწიფო ხელისუფლება ვალდებულია შექმნას ყოველი მუშაკისათვის საარსებო მინიმუმით უზრუნველყოფის პირობები მაინც და ეს პირობები განსაზღვროს კანონით.

შესაბამისად, სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ საარსებო მინიმუმზე ნაკლები მინიმალური ხელფასის

ოდენობის დადგენა ყოვლად დაუშვებელია იმ შემთხვევაშიც კი, როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლებას არც საარსებო მინიმუმუმის დონეზე მუშაკთა მინიმალური ხელფასით უზრუნველყოფის შესაძლებლობები და არც ამ შესაძლებლობების შექმნისა და რეალიზაციის უნარი არ გააჩნია.

უფრო მეტიც, სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ მინიმალური ხელფასის ოდენობის დადგენა საარსებო მინიმუმზე დაბალ დონეზე აშკარად ეწინააღმდეგება ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაციას (მუხლი 3), რომლის თანახმად „ყოველ ადამიანს აქვს სიცოცხლის... უფლება“ [1, გვ. 7], და, როგორც უკვე აღინიშნა, ანტიკონსტიტუციურ ქმედებას წარმოადგენს, რამეთუ, მაგალითად, საქართველოს კონსტიტუციის თანახმად (მუხლი 15, პუნქტი 1), „სიცოცხლე ადამიანის ხელშეუვალი უფლებაა და მას იცავს კანონი“ [2, გვ. 7], ხოლო საარსებო მინიმუმზე დაბალ დონეზე მინიმალური ხელფასის ოდენობის დადგენით სახელმწიფო ხელისუფლება ფაქტობრივად ანტიკონსტიტუციურად „აკანონებს“ ადამიანის ფიზიკურ მოსპობას.

მაშასადამე, ამ შემთხვევაში სახელმწიფო ხელისუფლება ხალხს (მოსახლეობის უმრავლესობას) უსჯის სიკვდილს, თანაც წამებით – თანდათანობით, და არა მყისიერად – დახვრეტით, რაც სიკვდილით დასჯის აღსრულების უფრო იოლი ფორმა იქნებოდა (?!).

აღნიშნული ფაქტი, როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება „დაკანონებს“ მინიმალური ხელფასის ოდენობას საარსებო მინიმუმზე დაბალ დონეზე, ჩემი ღრმა რწმენით, სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ხალხის ეკონომიკური გენოციდის უკანონოდ „დაკანონების“ ფაქტს წარმოადგენს და ამ ფაქტს, შესაბამისად, სწორედ ეკონომიკური გენოციდი უნდა ეწოდოს.

პოლიტიკურ და მეცნიერულ ბრუნვაში ჩემს მიერ შემოტანილი ტერმინი „ხალხის ეკონომიკური გენოციდი“ ნიშნავს (*ამ ტერმინში მე ვგულისხმობ*) სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ პოლიტიკური და „სამართლებრივი“ საშუალებების გამოყენებით ხალხისათვის – მოსახლეობის უდიდესი უმრავლესობისათვის – ისეთი პირობების შექმნას, რომლებიც იწვევს ამ ხალხის ეკონომიკურ განადგურებას, რომლის შედეგად ხალხის ერთი ნაწილი უშუალოდ ფიზიკურად ისპობა (*თვითმკვლელობები, იძულებითი შიმშილით სიკვდილი და ა. შ.*); ხალხის მეორე ნაწილი მათხოვრობს ქუჩაში, საზოგადოებრივ ტრანსპორტში და ა. შ.; მესამე ნაწილი ფაქტობრივად ქუჩაში უპატრონოდ დარჩენილი მაწანწალა ძაღლების მდგომარეობაშია და *სანაგვე ყუთებში ეძებს საჭმელს*; ხალხის მეოთხე ნაწილი (*ვინც ამას მოახერხებს, მათ შორის, უმაღლესი განათლებისა და სამეცნიერო ხარისხების მქონე პირები*) უცხოეთში გარბის, რათა დამამცირებელი, მძიმე, ხშირად არალეგალური მონური შრომით მოიპოვოს საარსებო საშუალებები თავისთვის და თავისი ოჯახისათვის, და რათა ამით გადაარჩინოს თავისი თავი და თავისი ახლობლები ფიზიკური განადგურებისაგან;

ხალხის გარკვეული ნაწილი იძულებულია ფიზიკური გარადიენის მიზნით თავისი საკუთარი სხეულით ივაჭროს თავის სამშობლოში ან თუ მოახერხებს უცხოეთში და ა. შ.; ხოლო ხალხის მცირე ნაწილი გამდიდრებულია, უმეტეს შემთხვევაში, სახელმწიფოსა და, შესაბამისად, ხალხის ძარცვის ხარჯზე (?!).

ზემოაღნიშნული ფაქტები კიდევ ერთხელ ადასტურებს, რომ ამ შემთხვევაში ნამდვილად ადგილი აქვს ხალხის ეკონომიკურ განადგურებას – ეკონომიკურ გენოციდს, რომელიც თავისთავად იწვევს ხალხის ფიზიკურ განადგურებას (?!).

ამასთან, მე შორსა ვარ იმ აზრისაგან, რომ სახელმწიფო ხელისუფლებას შეიძლება თავისი ხალხისათვის – ქვეყნის მოსახლეობის უდიდესი უმრავლესობისათვის, ან თუნდაც მისი მცირე ნაწილისათვის – ეკონომიკური გენოციდის მოწყობის სურვილი ჰქონდეს, მაგრამ როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლების „მოღვაწეობის“ ან უმოქმედობის შედეგად ქვეყნის მოსახლეობის უმრავლესობა საარსებო მინიმუმის ღონეზეც კი არ არის უზრუნველყოფილი (მით უმეტეს, როდესაც ქვეყანაში მინიმალური ხელფასი საარსებო მინიმუმზე 5-ნ-ჯერ ნაკლებია, ხოლო მინიმალური პენსია – 8-ჯერ ნაკლები), ამ პირობებში აშკარად ადგილი აქვს ხალხის ეკონომიკურ გენოციდს, მაშინ როდესაც სახელმწიფოში ყოველი ადამიანი უზრუნველყოფილი უნდა იყოს საარსებო მინიმუმის ღონეზე მაინც.

ამრიგად, ჩემი ღრმა რწმენით, ეკონომიკური გენოციდის აშკარა მაგალითებს წარმოადგენს ფაქტები, როდესაც სახელმწიფოში არსებობს საარსებო მინიმუმის ღონეზე დაბალი ხელფასები, პენსიები, სტიპენდიები და ა. შ., ხოლო როდესაც აღნიშნული ეკონომიკური გენოციდის დამადასტურებელ ფაქტებთან ერთად სახელმწიფოში ადგილი აქვს მოსახლეობის მიერ ბანკებში შეტანილი ანაბრების ფაქტობრივ გაუქმებას, ხელფასების, პენსიების, სტიპენდიების და ა. შ. დაგვიანებით გაცემას და მრავალთვიან დაგვიანებებს სახელმწიფოს მხრიდან, ეს უკვე იმის მაგალითებს წარმოადგენს, რომ *ეკონომიკურ გენოციდთან ერთად ადგილი აქვს ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურების*, ანუ ადგილი აქვს სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან, სახელმწიფო ხელისუფლების მხარდაჭერით ან მისი უუნარობის შედეგად ხალხის დარცვისა და დაყაჩაღების ფაქტებს, რაც ჩვეულებრივი ძარცვისა და ყაჩაღობისაგან სწორედ იმით განსხვავდება, რომ ამ ტიპის ძარცვასა და ყაჩაღობაში ამა თუ იმ ფორმით სახელმწიფო ხელისუფლება მონაწილეობს.

მინიმალური ხელფასის პრობლემასთან დაკავშირებით აღსანიშნავია, რომ მინიმალური ხელფასი ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაციით (მუხლი 23, პუნქტი 3) გათვალისწინებულია მუშაკის და მისი ოჯახის ღირსეული ადამიანური არსებობის უზრუნველყოფისათვის [1, გვ. 12], მაშინ როდესაც საარსებო მინიმუმი გაიანგარიშება ერთ ადამიანზე [4, გვ. 334].

მაშასადამე, მინიმალური ხელფასი შეიძლება იყოს საარსებო მინიმუმის დონეზე იმ შემთხვევაში, თუ მუშაკს მხოლოდ თავისი თავი ჰყავს შესანახი, ე. ი. იმ შემთხვევაში, თუ მუშაკის ოჯახი შედგება მხოლოდ ერთი სულისაგან.

ხოლო თუ მუშაკს შესანახი ჰყავს რამოდენიმე სულისაგან შემდგარი ოჯახი, მაშინ, შესაბამისად, მისი მინიმალური ხელფასი უნდა ითვალისწინებდეს ამ მუშაკის ოჯახის ყოველი წევრის უზრუნველყოფის აუცილებლობას საარსებო მინიმუმის დონეზე მაინც.

ამასთან ერთად, განსაკუთრებით უნდა აღინიშნოს, რომ სახელმწიფო ხელისუფლება კერძო სექტორს ვერ დაავალდებულებს, რომ საზოგადოებრივი ცხოვრების ამ სფეროში მინიმალური ხელფასის განსაზღვრისას გათვალისწინებული იყოს მუშაკის ოჯახის ყოველი წევრის საარსებო მინიმუმით უზრუნველყოფის აუცილებლობა, რამეთუ ეს ანტიკონსტიტუციური ქმედება იქნება სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან.

ამიტომ, როგორც სახელმწიფო, ისე კერძო სექტორში დასაქმებული მუშაკების ოჯახის წევრთა უზრუნველყოფა საარსებო მინიმუმის დონეზე, საჭირო შემთხვევაში, სახელმწიფომ უნდა განახორციელოს, ხოლო ყოველი მუშაკი უზრუნველყოფილი უნდა იყოს მინიმალური ხელფასით საარსებო მინიმუმის დონეზე მაინც.

გარდა ამისა, მინიმალური ხელფასის პრობლემასთან დაკავშირებით გასათვალისწინებელია აგრეთვე, რომ

მინიმალური ხელფასი არის „არაკვალიფიციური შრომის მუშაკის ხელფასის დონე“ [4, გვ. 454].

ამასთან, თუ გავითვალისწინებთ, რომ საარსებო მინიმუმი არის „შემოსავლების დონე..., რომელიც აუცილებელია ადამიანის ცხოვრებისა და მოღვაწეობის უზრუნველსაყოფად...“ [4, გვ. 334], მაშინ ცხადი ხდება, რომ არაკვალიფიციური შრომის მუშაკის და, მაგალითად, პროფესორის (*რომლის მოღვაწეობა მაღალ კვალიფიკაციასთან ერთად მნიშვნელოვან დამატებით დანაზარჯებსაც მოითხოვს*) საარსებო მინიმუმი და, შესაბამისად, მინიმალური ხელფასი, დაუშვებელია, რომ ერთნაირი იყოს.

ამრიგად, მინიმალური ხელფასი, ჩემი ღრმა რწმენით, სხვადასხვა კატეგორიის მუშაკებისათვის სხვადასხვა უნდა იყოს, თუმცა ყველაზე დაბალი კატეგორიის (არაკვალიფიციური შრომის) მუშაკის მინიმალური ხელფასის ოდენობაც კი არ შეიძლება განისაზღვროს საარსებო მინიმუმზე დაბალ დონეზე, *ე. ი. მინიმალური ხელფასის ზემოაღნაშნული დიფერენცია* უნდა ხდებოდეს საარსებო მინიმუმზე მაღალ დონეზე, რამეთუ საარსებო მინიმუმზე დაბალ დონეზე მინიმალური ხელფასის ოდენობის დადგენა დაუშვებელია.

მინიმალურ ხელფასთან დაკავშირებით მწვავე პრობლემას წარმოადგენს აგრეთვე ის გარემოება, რომ ნებისმიერ შემთხვევაში აუცილებლად უზრუნველყოფილი უნდა იყოს

ყოველი ადამიანის ჯანმრთელობის დაცვა, რაც აგრეთვე აუცილებელია მისი არსებობისათვის.

ამასთან, განსაკუთრებული ყურადღება უნდა მიექცეს იმ გარემოებას, რომ მინიმალურ ხელფასში ვერ იქნება გათვალისწინებული ინდივიდუალურად ყოველი ადამიანის ჯანმრთელობის დაცვისათვის მოსალოდნელი ხარჯები, რომელიც (ე. ი. ხარჯები) ერთი დონის და ერთნაირი ხელფასის მქონე სხვადასხვა მუშაკისათვის, მისგან დამოუკიდებელი მიზეზების გამო, შეიძლება სრულიად სხვადასხვა აღმოჩნდეს.

ამიტომ, ზოგიერთი მუშაკისათვის, მაგალითად, ქირურგიული ოპერაციის ჩასატარებლად, წამლების შესაძენად და ა. შ., შესაძლებელია ათმაგი და ასმაგი მინიმალური ხელფასიც კი საკმარისი არ იყოს.

ასეთ შემთხვევაში, ცხადია, რომ ყოველი ადამიანის საარსებო მინიმუმით უზრუნველყოფაზე ლაპარაკიც კი მოკლებულია ყოველგვარ საფუძველს, და ამიტომ ზედმეტია.

აღნიშნული პრობლემის გადასაჭრელად, ჩემი ღრმა რწმენით, უნდა შეიქმნას და ამოქმედდეს შემდეგი სოციალურ-ეკონომიკური და სამართლებრივი მექანიზმი: ყოველი ადამიანი უნდა იხდიდეს გარკვეული დონის გადასახადს, მისი ხელფასის ოდენობის გათვალისწინებით, მაგრამ მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ მისი ხელფასი აღემატება საარსებო მინიმუმის დონეს (*იმის გათვალისწინებით, რომ ეს გადასახადი არ შეეხოს საარსებო მინიმუმს*), და, ამავე დროს, ყოველი ადამიანი, მიუხედავად

იმისა, ექვემდებარება თუ არა ის გადასახადის გადახდას ჯანმრთელობის დაცვისათვის, უზრუნველყოფილი უნდა იყოს ჯანმრთელობის ყოველმხრივ დაცვით სახელმწიფოს მხრიდან (მკურნალობით, წამლებით და ა. შ.), ამისათვის მკურნალობისას და/ან მკურნალობის შემდეგ პაციენტის მიერ სპეციალური ხარჯების გაწევის გარეშე.

ჩემს მიერ ზემოთ შემოთავაზებული მექანიზმის დანერგვა, ამავე დროს, სულაც არ ნიშნავს უფასო სამედიცინო მომსახურებას სახელმწიფოს მხრიდან, რამეთუ ეს ფაქტობრივად მოხდება ხალხის ხარჯზე და სამედიცინო დაწესებულებები სახელმწიფოს მხრიდან შესაბამის დაფინანსებას მიიღებენ, რაც არავითარ შემთხვევაში არ ეწინააღმდეგება საბაზრო ეკონომიკის პრინციპებს ზოგადსახელმწიფოებრივი მასშტაბით.

თუმცა, აღნიშნული მექანიზმის დანერგვა კიდევაც რომ ეწინააღმდეგებოდეს საბაზრო ეკონომიკის პრინციპებს, ამ შემთხვევაში ეს განგაშის საფუძველი მაინც არ იქნებოდა, რამეთუ ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების პირობებში, ან ამ საზოგადოების მშენებლობის გზეზე, ჩემი ღრმა რწმენით, საბაზრო ურთიერთობების პრინციპები თვითმიზანი კი არ არის (კი არ უნდა იყოს), არამედ ხალხის ინტერესების რეალიზაციის აუცილებელი საშუალებაა.

მაშასადამე, ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების პირობებში, ან ამ საზოგადოების მშენებლობის გზაზე, საბაზრო ურთიერთობების ეფექტიანი გამოყენების კრიტერიუმს, ჩემს მიერ ჯერ კიდევ თითქმის 30 წლის

წინ შექმნილი სოციალ-ეკონომიკური კანონების თეორიის თანახმად, უნდა წარმოადგენდეს სოციალური მიზნის რეალიზაცია.

განსაკუთრებით ხაზი უნდა გაესვას იმ გარემოებას, რომ ზემოაღნიშნული სოციალურ-ეკონომიკური და სამართლებრივი მექანიზმის დანერგვის შედეგად ყოველი ადამიანი (*მათ შორის, პენსიონერები, ბავშვები და ა. შ.*) დაცული იქნება ავადმყოფობის შემთხვევაში, რაც მის კონსტიტუციურ უფლებას წარმოადგენს, რამეთუ, როგორც უკვე აღინიშნა: „სიცოცხლე ადამიანის ხელშეუვალი უფლებაა და მას იცავს კანონი“ [2, გვ. 7].

მინიმალურ ხელფასთან დაკავშირებით ისმის კითხვა: *თუ სახელმწიფოს არა აქვს შესაძლებლობები, რომ უზრუნველყოს ყოველი მუშაკი მინიმალური ხელფასით საარსებო მინიმუმის დონეზე მაინც, მაშინ როგორ უნდა იმოქმედოს სახელმწიფო ხელისუფლებამ?!*

ჩემი ღრმა რწმენით, იმ შემთხვევაში, როდესაც სახელმწიფო რეკოლუციურ ან კონტრრეკოლუციურ გარდამავალ პერიოდში ან სხვა ფორს-მაჟორულ მდგომარეობაში იმყოფება და მოცემულ ეტაპზე ობიექტურ გარემოებათა გამო მას ნამდვილად არ ძალუძს ყოველი ადამიანის მინიმალური ხელფასით უზრუნველყოფა საარსებო მინიმუმის დონეზე მაინც, სახელმწიფო ხელისუფლება ყოველმხრივ უნდა ისწრაფვოდეს გაატაროს ქმედითი ღონისძიებები უმოკლეს დროში — ეტაპობრივად მაინც — აღნიშნული პრობლემის გადასაჭრელად, რამეთუ ასეთი

გაუსაძლისი მდგომარეობის დიდხანს გაგრძელება ყოვლად მოუთმენელი და დაუშვებელია.

რაც შეეხება სიტუაციას, როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება თავისი უუნარობის გამო ვერ ქმნის პოლიტიკურ, სამართლებრივ, ორგანიზაციულ და ეკონომიკურ პირობებს ქვეყნის მოსახლეობის მინიმალურ ღონეზე არსებობის უზრუნველყოფისათვის მაინც (რომ აღარაფერი ვთქვათ ხალხის ჭეშმარიტად ადამიანურ – ღირსეულ – ცხოვრებაზე), ანუ როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება ვერ უზრუნველყოფს ქვეყნის მოსახლეობას – ყოველ მუშაკს და საერთოდ ყოველ ადამიანს – საარსებო მინიმუმის ღონეზე მაინც, მაშინ მან, რბილად რომ ვთქვათ, იმისი უნარი მაინც უნდა გამოიჩინოს, რომ ხელისუფლებაში მოიწვიოს შემოქმედებითად მოაზროვნე, ორგანიზატორული ნიჭით დაჯილდოვებული კომპეტენტური პიროვნებები, რომლებიც არა მარტო აღნიშნულ პრობლემას გადაჭრიან.

ამრიგად, ვფიქრობ, დავას არ იწვევს იმის აუცილებლობა, რომ როდესაც მინიმალური ხელფასი საარსებო მინიმუმზე ნაკლებია, აუცილებლად უნდა გაიზარდოს მინიმალური ხელფასის ოდენობა, რამეთუ ის ხელფასი, რომელსაც ასეთ შემთხვევაში მოსახლეობის უმეტესი ნაწილი ღებულობს, არათუ ნორმალური ცხოვრებისათვის, არამედ ადამიანის არსებობისათვისაც კი საკმარისი არ არის.

ამასთან ერთად, გასათვალისწინებელია სახელმწიფოში არსებული რეალური და პოტენციალური შესაძლებლობები აღნიშნული პრობლემის გადასაჭრელად. საჭიროა დაისახოს

ხელფასების მომატების რეალური გზები იმ პრობლემების გათვალისწინებით, რომლებსაც ამ ღონისძიების ცხოვრებაში გატარება წამოჭრის.

ვფიქრობ, ყველასათვის ცხადია, რომ ხელფასების გაზრდისათვის, უპირველეს ყოვლისა, აუცილებელია სათანადო მეცნიერულ, იდეოლოგიურ, პოლიტიკურ და სამართლებრივ საფუძველზე ეკონომიკის აღორძინება, რაც ცალკე სპეციალური კომპლექსური კვლევის საგანს წარმოადგენს.

ამჟამად კი კვლევის ძირითადი ამოცანაა საზოგადოებაში და სახელმწიფოში არსებული რეალური და პოტენციური შესაძლებლობების პირობებში ამ პრობლემის გადაჭრის გზების გამოჩენა.

ამასთან, მინიმალური ხელფასის ზრდის პრობლემასთან ერთად მეტად აქტუალურია აგრეთვე პენსიების მომატების პრობლემა, ისევე როგორც აქტუალურია უმუშევართა პრობლემების გადაწყვეტა და ა. შ., რომლებიც არანაკლებ მწვავე პრობლემებს წარმოადგენს, რომ აღარაფერი ვთქვათ სახელმწიფოს მხრიდან გაუცემელ ხელფასებზე, პენსიებზე და ა. შ., რაც კატეგორიულად დაუშვებელი უსამართლობაა, თუმცა, თავისთავად ცხადია, რომ დაუშვებელი უნდა იყოს ნებისმიერი უსამართლობა.

ამოტომ, აღნიშნული პრობლემების დასაძლევად და იმ ანალოგიური პრობლემების ფუძეშივე აღსაკვეთად, რომლებიც მომავალში შეიძლება წარმოიქმნას, ჩემს მიერ შექმნილი თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის

ბალანსირების თეორიის [5; და სხვა] შესაბამისად უნდა შეიქმნას თანამდებობის პირთა იურიდიული (მათ შორის – სისხლის სამართლებრივი) პასუხისმგებლობის მექანიზმები, რომლებიც (ე. ი. იურიდიული პასუხისმგებლობის მექანიზმები) ამოქმედდება როგორც ამ დროისათვის დამნაშავე თანამდებობის პირთა მიმართ, რომლებიც განაგრძობენ ხალხის ეკონომიკურ გენოციდს და ა. შ., ისე იმ თანამდებობის პირთა მიმართაც, რომლებიც დამნაშავენი იქნებიან მომავალში ანალოგიური პრობლემების შექმნაში.

განსაკუთრებით უნდა აღინიშნოს, რომ ხალხის წინაშე გამოუსწორებელი დანაშაული იქნებოდა სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან, თუ არ მოწესრიგდა სახელმწიფო შემნახველ საღაროებში და ბანკებში შეტანილი მოსახლეობის ანაბრების კონკრეტულ პერსპექტივაში შენაბრებისათვის დაბრუნების საკითხი იმ ოდენობით, რასაც ეს ანაბრები უდრიდა თავის დროზე (ანაბრების შეტანისას) მყარ კონვერტირებად ვალუტაში (აშშ-ის დოლარებში), აღნიშნული ანაბრებისათვის იმ პროცენტების მომატების აუცილებლობის გათვალისწინებით, რომლებიც უნდა მიეღო შენაბრეს მრავალწლიანი ვადით ამ ანაბრების შეტანის შემთხვევაში.

აღსანიშნავია აგრეთვე, რომ ამასთან ერთად, სახელმწიფო ხელისუფლება არ შეიძლება თავისუფალი იყოს პასუხისმგებლობისაგან კერძო საფინანსო-საკრედიტო ორგანიზაციებში (ფირმებში) მოსახლეობის მიერ შეტანილი ანაბრების გაუქმებაზეც, რამეთუ როდესაც სახელმწიფო

კერძო საფინანსო-საკრედიტო ორგანიზაციებს ანაბრების მიღების უფლებას აძლევდა, ის ვალდებული იყო ამ ორგანიზაციებისაგან მოეთხოვა სათანადო გარანტიები, რათა ადგილი არ ჰქონოდა მათ მიერ ხალხის ძარცვას.

რაც შეეხება ამჟამად მინიმალური ხელფასების გაზრდის პრობლემის გადაჭრის გზებს, ჩემი აზრით, მინიმალური ხელფასის გაზრდა სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ სახელმწიფო ბიუჯეტის ხარჯზე შესაძლებელია მხოლოდ სახელმწიფო (საბიუჯეტო) სექტორში, მაგრამ იმ შემთხვევაში, თუ ამის შესაძლებლობას იძლევა არსებული სახელმწიფო ბიუჯეტი ან მასში რეალურად მოსალოდნელი დამატებითი შემოსავლები.

წინააღმდეგ შემთხვევაში, ხელფასების გაზრდა შეიძლება განხორციელდეს ფულის ემიის გზით, რაც ჰიპერინფლაციის საფუძველი გახდება, ან ხელფასების გაზრდა, როდესაც მინიმალური ხელფასის ოდენობა საარსებო მინიმუმზე 5-ნ-ჯერ ნაკლებია, შეიძლება მოხდეს დასაქმებულ მუშაკთა შტატების (დასაქმებულ მუშაკთა რაოდენობის) 5-ნ-ჯერ შემცირების გზით, რაც, ისევე როგორც ჰიპერინფლაცია, ქვეყნისათვის დამღუპველი იქნება.

ამრიგად, მინიმალური ხელფასები სახელმწიფო სექტორში შეიძლება გაიზარდოს მხოლოდ სახელმწიფო ბიუჯეტის ხარჯზე, ფულის ემისიისა და უმუშევრობის ზრდის გარეშე, მაგრამ მხოლოდ იმ ოდენობით, რის შესაძლებლობასაც მოგვცემს სახელმწიფო ბიუჯეტში

გათვალისწინებული ხარჯების ან დასაბუთებულად მოსალოდნელი დამატებითი შემოსავლების გადანაწილება მინიმალური ხელფასების მოსამატებლად იმის გათვალისწინებით, რომ ეს, საბოლოო ჯამში, კიდევ უფრო საზიანო არ აღმოჩნდეს ხალხისათვის, ქვეყნისათვის, სახელმწიფოსათვის. თუმცა ნებისმიერ შემთხვევაში აუცილებელია იმ გზების გამოჩვენება, რომლებიც უზრუნველყოფენ ყოველ ადამიანს არანაკლებ საარსებო მინიმუმის დონეზე მაინც.

გასათვალისწინებელია აგრეთვე, რომ სახელმწიფო სექტორში, ე. ი. სახელმწიფო ბიუჯეტის ხარჯზე მინიმალური ხელფასის 5-ნ-ჯერ გაზრდა გამოიწვევს, შესაბამისად, სოციალური დაზღვევის გადასახადის, რომლის გადახდა ხდება დარიცხული ხელფასების თანხების ზემოთ (რაც ამჟამად საქართველოში, მოქმედი კანონმდებლობის თანახმად, შეადგენს 31 %-ს სოციალური დაზღვევის მთლიანი გადასახადის 33 %-დან, რომელსაც გადასახადის გადამხდელები – საბუშრო ძალის დამქირავებლები – იხდიან დარიცხულ ხელფასებზე და მასთან გათანაბრებულ გაცემულობათა თანხებზე), 5-ნ-ჯერ გაზრდასაც სახელმწიფო ბიუჯეტის ხარჯზე, რაც, ჯერ-ერთი, სახელმწიფო ბიუჯეტისათვის ძალიან მძიმე ტვირთი იქნება, და, მეორეც, ღრმად ვარ დარწმუნებული, რომ სოციალური დაზღვევის გადასახადის არსებული განაკვეთი ყოველად გაუმართლებელია, რის გამოც ის უნდა შემცირდეს როგორც სახელმწიფო, ისე კერძო სექტორში, არანაკლებ

5-6-ჯერ მაინც და უნდა შეადგენდეს დარიცხულ ხელფასებზე და მასთან გათანაბრებულ გაცემულობათა თანხებზე არაუმეტეს 5-6 %-ს.

ამასთან, შეთავსებით და საათობრივი ანაზღაურებით მომუშავე ფიზიკურ პირებზე, ანუ, უფრო ზუსტად, იმ ადამიანების დარიცხულ ხელფასებზე, რომლებსაც სხვა (ძირითადი) სამსახური გააჩნიათ, მათი შეთავსების და საათობრივი ანაზღაურებით მუშაობის (და საერთოდ, არაძირითად სამუშაო) ადგილზე საერთოდ უნდა გაუქმდეს სოციალური დაზღვევის გადასახადი (დასაბეგრი თანხის 31 %), რადგან ამ შემთხვევაში მუშაკების არავითარ სოციალურ დაზღვევას არა აქვს ადგილი და აღნიშნული გადასახადის – ფაქტობრივად ხელფასზე გადასახადის – არსებობას, რომლის გადახდა ხდება არაძირითადი მუშაკების დარიცხული ხელფასების და მათთან გათანაბრებულ გაცემულობათა თანხების მიმართ, არავითარი სამართლებრივი და ეკონომიკური საფუძველი არ გააჩნია.

უფრო მეტიც, კერძო სექტორში სამუშაო ძალის დამქირავებლების სოციალური დაზღვევის გადასახადით დაბეგვრა მათ მიერ დაქირავებული არაძირითადი მუშაკების ძელფასების მიმართ, ე. ი. იმ დაქირავებული მუშაკების ხელფასის მიმართ, რომლებსაც აქეთ სხვა – ძირითადი – სამსახური, წარმოადგენს ანტიკონსტიტუციურ ქმედებას სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან, რაც იწვევს ადამიანის უფლებათა, უფრო ზუსტად კი, კერძო

სტრუქტურების მესაკუთრეთა უფლებების შელახვას და, ფაქტობრივად, მათ უკანონოდ „დაკანონებულ“ ძარცვას.

რაც შეეხება სახელმწიფო სექტორში ანალოგიურ დაბეგვრას, ისევე როგორც კერძო სექტორში, ასეთ დაბეგვრას არც სამართლებრივი, არც ეკონომიკური საფუძველი არ გააჩნია.

ამასთან ერთად, კერძო სექტორისაგან განსხვავებით, სახელმწიფო სექტორში, გარკვეული აზრით, ასეთი დაბეგვრა მაინც მოსათმენია, რამეთუ ამ შემთხვევაში სახელმწიფო ამ მიზნით გამოყოფს ფინანსურ საშუალებებს სახელმწიფო ბიუჯეტიდან, რომლებიც (ე. ი. ფინანსური საშუალებები) ფაქტობრივად უკან უბრუნდება ისევ სახელმწიფოს შესაძმის სახელმწიფო ფონდებში, ე. ი. ამ შემთხვევაში სახელმწიფოს, ხატოვნად რომ ვთქვათ, ფაქტობრივად გადააქვს ფული თავისი მთავარი სახელმწიფო ჯიბიდან სხვა – ისევ თავის – სახელმწიფო ჯიბეში.

ამიტომ, ჩემი აზრით, თუცა ასეთი დაბეგვრა სახელმწიფო სექტორში მოსათმენია იმ თვალსაზრისით, რომ კერძო სექტორისაგან განსხვავებით, არ იწვევს ადამიანის უფლებების შელახვას და ფიზიკური და ოურიდიული პირების ძარცვას, მაგრამ მაინც ის (ასეთი დაბეგვრა) არა მარტო გაუმართლებელია, არამედ უაზრობაც არის, მაშინ როდესაც კერძო სექტორში ასეთ დაბეგვრას „აქვს აზრი“ (?!), რაც მდგომარეობს კერძო სტრუქტურების მესაკუთრეთა უკანონოდ „დაკანონებულ“ ძარცვაში სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან (?!).

და საერთოდ, ჩემი ღრმა რწმენით, საგადასახადო კანონმდებლობა ისე უნდა შეიცვალოს, რომ ფიზიკური და იურიდიული პირები ყველა გადასახადს იხდიდნენ მხოლოდ სახელმწიფო ბიუჯეტში, შესაბამისი სახელმწიფო ფონდების შევსების აუცილებლობის გათვალისწინებითაც, ხოლო სოციალური დაზღვევის ერთიანი სახელმწიფო ფონდი და ა. შ. უნდა ფინანსდებოდეს უშუალოდ სახელმწიფო ბიუჯეტიდან.

სოციალური დაზღვევის გადასახადის პრობლემასთან დაკავშირებით, ყველა ინგლისურენოვან ქვეყანაში პოპულარულ კოლინზის ეკონომიკურ ლექსიკონში აღნიშნულია, რომ „დიდ ბრიტანეთში არასრულ სამუშაო დღეთ განსაზღვრულია მუშაობა, რომლის ხანგრძლივობა კვირაში 30 საათზე ნაკლებია. მუშაკები, რომლებიც მუშაობენ კვირაში 30 საათზე ნაკლებს, არ იხდიან შენატანებს სოციალური დაზღვევის ფონდში“ [6, გვ. 457].

ამრიგად, დიდ ბრიტანეთში ყოველი მუშაკი, რომელიც არასრული სამუშაო დღე მუშაობს, ანუ მუშაკი, რომელიც მთელ შტატში (მთელ განაკვეთზე, მთელი დატვირთვით) არ მუშაობს, მიუხედავად იმისა — ეს მისთვის ძირითადი სამუშაოა თუ შეთავსებაა, არ იხდის შენატანებს სოციალური დაზღვევის ფონდში.

უფრო მეტიც, კერძო სექტორში მთელი დატვირთვით ძირითად შტატში მომუშავე დაქირავებულ მუშაკთა დარიცხულ ხელფასებზე სოციალური დაზღვევის

გადასახადის გადახდის საკითხიც სხანაირად უნდა მოგვარდეს.

თუ კერძო სექტორში დაქირავებულ მუშაკთა ღარიცხულ ხელფასებზე და მათთან გათანაბრებულ გაცემულობათა თანხებზე გადახდილი სოციალური დაზღვევის გადასახადი გათვალისწინებული იქნება მომავალში ამავე დაქირავებულ მუშაკთა საპენსიო უზრუნველყოფისათვის, მაშინ ამ გადასახადის გადახდა მთლიანად მხოლოდ დაქირავებულ მუშაკებზე ღარიცხული ხელფასების ხარჯზე უნდა ხდებოდეს.

წინააღმდეგ შემთხვევაში, აშკარად ადგილი აქვს ანტიკონსტიტუციურ ქმედებას სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან კერძო მესაკუთრეთა მიმართ, როდესაც ის კერძო მესაკუთრეებისაგან მოითხოვს მათ მიერ დაქირავებული მუშაკებისათვის ღარიცხული ხელფასების ზემოთ სოციალური დაზღვევის გადასახადის გადახდას ამ მუშაკების მომავალში პენსიით უზრუნველყოფისათვის.

თუმცა, ამავე დროს, ეს შეიძლება გამართლებული იყოს, მაგრამ მხოლოდ კერძო მესაკუთრისა და მის მიერ დაქირავებულ მუშაკთა შორის ამ პრობლემაზე ურთიერთშეთანხმების შემთხვევაში, *ისევე როგორც სახელმწიფო სექტორში სახელმწიფო ხელისუფლებას შეუძლია სათანადო კანონით დაარეგულიროს ეს საკითხი.*

უფრო მეტიც, გასათვალისწინებელია აგრეთვე, რომ, როგორც ზემოთ უკვე აღინიშნა, სახელმწიფო ვალდებული უნდა იყოს უზრუნველყოს ნებისმიერი მოქალაქე მინიმალური

პენსიით საარსებო მინიმუმის დონეზე მაინც, მიუხედავად იმისა, თუ რა ოდენობის თანხაა გადახდილი თავის დროზე ამ მოქალაქის საპენსიო უზრუნველყოფისათვის, რამეთუ ყოველ ადამიანს აქვს არსებობის კონსტიტუციური უფლება, რასაც უნდა უზრუნველყოფდეს სახელმწიფო ხელისუფლება.

რაც შეეხება კერძო სექტორში ძირითად შტატში მთელ განაკვეთზე დასაქმებული მუშაკებისათვის მინიმალური ხელფასის საარსებო მინიმუმის დონემდე გაზრდას, ცხადია, რომ ესეც აუცილებელია, მაგრამ სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ ამის განსაზღვრა და დაკანონება კერძო სექტორის მიმართ აშკარად ანტიკონსტიტუციური ქმედება იქნებოდა, რამეთუ ამით შეილაზებოდა ადამიანის – როგორც კერძო მესაკუთრის – უფლებები, თავისუფლებები და ინტერესები.

აღსანიშნავია, რომ თუმცა ყოველი მუშაკი უზრუნველყოფილი უნდა იყოს მინიმალური ხელფასით საარსებო მინიმუმის დონეზე მაინც, მაგრამ სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან კერძო სექტორში დაქირავებული მუშაკებისათვის მინიმალური ხელფასის ოდენობის განსაზღვრა იქნებოდა მათი, ე. ი. კერძო სექტორში დაქირავებული მუშაკების, უფლებების შელახვაც, ვინაიდან დამქირავებელი და დაქირავებული მუშაკები ურთიერთშეთანხმების საფუძველზე თვითონ უნდა ადგენდნენ დაქირავებულ მუშაკთა შრომის ანაზღაურების ოდენობას.

ამრიგად, ერთი მხრივ, როგორც სახელმწიფო, ისე კერძო სექტორში ყოველი მუშაკი უზრუნველყოფილი უნდა იყოს

მინიმალური ხელფასით საარსებო მინიმუმის ღონეზე მაინც, რაც კონსტიტუციურ მოთხოვნას წარმოადგენს, მაგრამ, მეორე მხრივ, სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ანტიკონსტიტუციურ ქმედებას წარმოადგენს კერძო სექტორში დასაქმებული მუშაკებისათვის მინიმალური ხელფასის ოდენობის განსაზღვრა, რამეთუ აღნიშნული ქმედებით შეილახება როგორც დამქირავებლის, ისე დაქირავებულ მუშაკთა კონსტიტუციური უფლებები და თავისუფლებები.

თუმცა, ამავე დროს, როგორც ზემოთ უკვე აღინიშნა, ისევ კონსტიტუციურ მოთხოვნათა გათვალისწინებით ყოველი მუშაკი როგორც სახელმწიფო, ისე კერძო სექტორში უზრუნველყოფილი უნდა იყოს მინიმალური ხელფასით საარსებო მინიმუმის ღონეზე მაინც, მაგრამ ეს კერძო სექტორის მიმართ სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან პირდაპირი დავალდებულების გზით არ უნდა ხდებოდეს.

აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ კერძო სექტორს — იგულისხმება ერთი კერძო მესაკუთრე, ერთი კერძო საწარმო, ერთი კერძო ფირმა და ა. შ. — არ უნდა ჰქონდეს მონოპოლია ამა თუ იმ დარგში, ამა თუ იმ საქონლის ან მომსახურების წარმოებაზე, რათა, ჯერ-ერთი, მან ვერ შეძლოს დააწესოს მონოპოლიურად მაღალი ფასები ამა თუ იმ საქონელზე ან მომსახურებაზე, რაც გამოიწვევდა ხალხის ძარცვას, და, მეორეც, მან ვერ უნდა აიძულოს დაქირავებული მუშაკები დაეთანხმონ დამქირავებლის მიერ შეთავაზებულ შრომის დაბალ ანაზღაურებას, ხოლო

ამისათვის დაქირავებულ მუშაკებს სამუშაოს არჩევის საშუალება უნდა ჰქონდეთ.

პრინციპულად მნიშვნელოვნად მიმაჩნია, ამასთან ერთად, ყურადღების გამაზვილება იმ გარემოებაზე, რომ თუ ამა თუ იმ ობიექტური მიზეზების გამო სახელმწიფო ხელისუფლება ცალკეულ შემთხვევებში მაინც უშვებს (დაუშვებს) სადმე კერძო სექტორის წარმომადგენლის – კერძო საწარმოს, კერძო ფირმის და ა. შ. – მონოპოლიას ამა თუ იმ დარგში, ასეთ შემთხვევაში სახელმწიფო ხელისუფლება, ყოველი ადამიანის, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ინტერესებიდან გამომდინარე, თვითონ უნდა ადგენდეს ფასების ზედა ზღვარს კერძო ფირმაში მოცემულ დარგში წარმოებულ პროდუქციაზე – საქონელზე და/ან მომსახურებაზე – ურთიერთშეთანხმების საფუძველზე, ე. ი. წინასწარ დადებული ხელშეკრულების საფუძველზე სახელმწიფო ხელისუფლებასა და აღნიშნულ კერძო ფირმას შორის, რამეთუ წინააღმდეგ შემთხვევაში სახელმწიფო (სახელმწიფო ხელისუფლება) არ არის უფლებამოსილი დაადგინოს ფასები კერძო სექტორში წარმოებულ პროდუქციაზე.

ამავე დროს, აღნიშნულ შემთხვევაში სახელმწიფო ხელისუფლება უნდა ადგენდეს ამ კერძო ფირმაში (მოცემულ დარგში) დაქირავებულ მუშაკთა მინიმალური ხელფასის ქვედა ზღვარს ისევ წინასწარ დადებული ხელშეკრულების საფუძველზე სახელმწიფო ხელისუფლებასა და კერძო ფირმას შორის, იმის გათვალისწინებით, რომ ყოველი მუშაკი

უზრუნველყოფილი იყოს მინიმალური ხელფასით საარსებო მინიმუმის დონეზე მაინც.

მინიმალური ხელფასის პრობლემასთან დაკავშირებით გასათვალისწინებელია აგრეთვე ის გარემოებაც, რომ, როგორც წესი, კერძო სექტორში ძირითად შტატში მთელ განაკვეთზე დასაქმებული დაქირავებული მუშაკების მინიმალური ხელფასი რეალურად ბევრად უფრო მაღალია, ვიდრე სახელმწიფო სექტორში დასაქმებულ მუშაკთა მინიმალური ხელფასი, და სახელმწიფო სექტორში მინიმალური ხელფასის პრობლემის გადაწყვეტა, საბაზრო მექანიზმების მოქმედების შედეგად ამ პრობლემას კერძო სექტორშიც თავისთავად გადაჭრის.

ამასთან, თუ სახელმწიფო ხელისუფლებას სურს დაეხმაროს კერძო სექტორში დასაქმებულ მუშაკებს და თუ მას ამის შესაძლებლობა აქვს, მაშინ სახელმწიფო ხელისუფლებამ ეს უნდა გააკეთოს სახელმწიფო ბიუჯეტის ხარჯზე, რადგან ცნობილია, რომ „ვინც ფულს იხდის, მუსიკასაც ის უკვეთავს“.

თუმცა, თავისთავად ცხადია, რომ არსებულ პირობებში, და საერთოდაც, კერძო სექტორს სახელმწიფო ბიუჯეტიდან მინიმალური ხელფასის მომატებისათვის არავენ არ გამოუყოფს და ვერც გამოუყოფს ფინანსებს.

მიუხედავად ამისა, აღსანიშნავია აგრეთვე, რომ საერთოდ გარკვეულ მიზნობრივ ფინანსურ დახმარებას სახელმწიფოს მხრიდან კერძო სექტორის მიმართ შეიძლება აღგვილი ჰქონდეს ეკონომიკურად განვითარებულ ქვეყნებში.

კერძოდ, ასეთი ფინანსური დახმარება შეიძლება გაეწიოს, მაგალითად, განათლების სფეროს, მეცნიერებას, კულტურას, მცირე ბიზნესს და ა. შ., მაგრამ ისევ საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ინტერესებიდან გამომდინარე.

ანალოგიური დახმარება კერძო სექტორისათვის, თუნდაც ფინანსური შეღავათების გზით, ჩემი ღრმა რწმენით, შეიძლებოდა გაეწიათ აგრეთვე ეკონომიკურად ნაკლებად განვითარებულ სახელმწიფოებსაც, რაც სრულიად მიზანშეწონილი ქმედება იქნებოდა, რამეთუ, საბოლოო ჯამში, ეს ხელს შეუწყობდა პერსპექტივაში ისევ ხალხის ინტერესების, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ინტერესების რეალიზაციას.

რაც შეეხება კერძო სექტორში დაქირავებული მუშაკებისათვის მინიმალური ხელფასების გაზრდის პრობლემას, თუ სახელმწიფო ხელისუფლება ანტიკონსტიტუციური „კანონით“ მაინც აიძულებს კერძო სექტორს, რომ იქაც გაიზარდოს ძირითად შტატში მომუშავე ადამიანების მინიმალური ხელფასი საარსებო მინიმუმის დონემდე (ე. ი. იმ შემთხვევაში, თუ კერძო სექტორში მინიმალური ხელფასი რეალურად იგივე დონეზეა, როგორც სახელმწიფო სექტორში), მაშინ ეს გამოიწვევს კერძო სექტორში დასაქმებულ მუშაკთა შტატების შემცირებას და უმუშევართა რიცხვის გაზრდას, ან გამოიწვევს კერძო სექტორში გამოშვებულ პროდუქციაზე ფასების მომატებას, რის გამოც შესაძლებელია ხელფასის მხოლოდ ფიქტიური ზრდა მივიღოთ, რადგან ხელფასები ძირითადად გაიზრდება

მხოლოდ ნომინალურად, რეალური ხელფასი კი ინფლაციის შედეგად შესაძლოა იგივე დარჩეს.

გასათვალისწინებელია აგრეთვე ის გარემოება, რომ, როგორც ზემოთ აღინიშნა, სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან კერძო სექტორში ანტიკონსტიტუციური გზით მინიმალური ხელფასების მომატების „დაკანონების“ გარეშე, სახელმწიფო სექტორში სახელმწიფო ბიუჯეტის ხარჯზე მინიმალური ხელფასის გაზრდის შემთხვევაში, საბაზრო მექანიზმების მოქმედების შედეგად კერძო სექტორშიც თანდათანობით თავისთავად მოხდება ხელფასების ზრდა და მთელ შტატში დასაქმებული მუშაკების მინიმალური ხელფასი, უარეს შემთხვევაში, საარსებო მინიმუმის დონეს მაინც მიაღწევს.

უფრო მეტიც, ამ საქმეში მნიშვნელოვანი როლი სახელმწიფო ხელისუფლებამ უნდა ითამაშოს, რამეთუ, მაგალითად, საქართველოს კონსტიტუციის მოთხოვნათა გათვალისწინებით (მუხლი 32), სახელმწიფო ხელისუფლება ვალდებულია შექმნას „საარსებო მინიმუმით უზრუნველყოფის პირობები“ [2, გვ. 12-13], რაც, ბუნებრივია, გულისხმობს საარსებო მინიმუმით უზრუნველყოფის პირობების შექმნის აუცილებლობას როგორც სახელმწიფო, ისე კერძო სექტორში და სერთოდ მთლიანად სახელმწიფოში, ე. ი. სახელმწიფო ხელისუფლებამ, ჩემი ღრმა რწმენით, უნდა შექმნას სათანადო პოლიტიკური, სამართლებრივი, ეკონომიკური და ორგანიზაციული პირობები როგორც სახელმწიფო, ისე კერძო სექტორის ეფექტიანი

ფუნქციონირებისათვის, და მაშინ მინიმალური ხელფასის პრობლემა არც სახელმწიფო და არც კერძო სექტორში საერთოდ აღარ იარსებებს.

ამრიგად, მინიმალური ხელფასის გაზრდა, როგორც თავიდანაც აღვნიშნე, საერთოდ დადებითი მოვლენაა და გადაუდებელ აუცილებლობას წარმოადგენს, მაგრამ ეს უნდა მოხდეს მრავალმხრივი, კომპლექსური სოციალურ-ეკონომიკური და სამართლებრივი ანალიზის საფუძველზე, ამისათვის არსებული რეალური და პოტენციალური შესაძლებლობებისა და მოსალოდნელი შედეგების გათვალისწინებით.

ხელფასების პრობლემასთან დაკავშირებით შეუძლებელია უყურადღებოდ აუარო გვერდი იმ გარემოებას, როდესაც, მაგალითად, მეცნიერებათა დოქტორების, პროფესორების და მეცნიერებათა კანდიდატების, დოცენტების ერთი თვის ხელფასი სახელმწიფო სექტორში სახელმწიფო ბიუჯეტის ხარჯზე შეადგენს საშუალოდ 60-70 ლარს, ანუ დაახლოებით 30-35 ამერიკის შეერთებული შტატების დოლარის შესაბამის თანხას ქართულ ეროვნულ ვალუტაში, მაშინ როდესაც მათი აღზრდილები სამეცნიერო ხარისხებისა და წოდებების გარეშე ზოგიერთ სახელმწიფო დაწესებულებაში სახელმწიფო ბიუჯეტის ხარჯზე ღებულობენ 500, 1000 ლარს, ანუ დაახლოებით 250, 500 ამერიკის შეერთებული შტატების დოლარის შესაბამის თანხას ქართულ ეროვნულ ვალუტაში, და ზოგ შემთხვევაში უფრო მეტსაც კი, რაც ძირითადად კეთდება

იმ მიზნით, რომ მათ — შრომის განსაკუთრებით მაღალი ანაზღაურების მქონე ადამიანებმა — პატიოსნად შეასრულონ თავისი მოვალეობა და ქრთამი არ აიღონ.

ამ შემთხვევაში, ცხადია, არ იგულისხმება სახელმწიფოს უმაღლესი რანგის თანამდებობის პირები, რომლებიც ყოველმხრივ უნდა იყვნენ უზრუნველყოფილნი, თუ ისინი ეფექტიანად ემსახურებიან ხალხს და სახელმწიფოს, რაც თავისთავად უნდა გამოიწვიოს სახელმწიფოში ადამიანის საარსებო მინიმუმით უზრუნველყოფის პრობლემის არსებობას.

ამრიგად, გამოდის, რომ ზემოაღნიშნული კატეგორიის განსაკუთრებით მაღალანაზღაურებად მუშაკებს სახელმწიფო ბიუჯეტიდან ფაქტობრივად ენიშნებათ „დაკანონებული ქრთამი“, ანუ სახელმწიფო მათ აძლევს „კანონიერ ქრთამს“ ხელფასის სახით იმისათვის, რომ მათ ქრთამი არ აიღონ (?!).

კერძო სექტორში ადამიანს ნებისმიერი ოდენობის ხელფასი შეიძლება დაენიშნოს, მაგრამ სახელმწიფო სექტორში ცალკეული მუშაკებისათვის შეუდარებლად მაღალი ხელფასების დანიშვნა სახელმწიფო ბიუჯეტის (ან თუნდაც უცხოური ფინანსური დახმარების და ა. შ. ხარჯზე, რომელიც სახელმწიფო ხელისუფლებას შეეძლო გამოეყენებინა უშუალოდ ხალხის ეკონომიკური გენოციდისაგან გადარჩენის მიზნით), ანუ ფაქტობრივად ხალხის ხარჯზე და/ან ხალხის ინტერესების იგნორირებით (გარდა იმ შემთხვევებისა, როდესაც შეუდარებლად მაღალი

ხელფასები ზოგიერთ მუშაკებს ენიშნებათ უცხოელი პარტნიორების ფინანსური დახმარების ხარჯზე, რომელიც მათ მიერ წინასწარ არის გათვალისწინებული კონკრეტულად მხოლოდ ამ მუშაკებისათვის – ამ კატეგორიის მუშაკებისათვის, თუმცა აქაც შეიძლება წამოიჭრას კითხვები...?!) მხოლოდ იმიტომ, რომ მათ ქრთამის აღების შანსი აქვთ, და რომ მათ ეს ქრთამი არ აიღონ, მაშინ როდესაც მოსახლეობის უმრავლესობას საარსებო მინიმუმიც კი არ გააჩნია, როდესაც პროფესორიც კი ვერ იღებს იმ საარსებო მინიმუმს, რომელზე არანაკლებ ხელფასს უნდა ღებულობდეს ყოველი არაკვალიფიციური მუშაკიც კი, სრულიად გაუმართლებელ ქმედებად მიმაჩნია.

ამ შემთხვევაში ხელფასის დანიშვნის პრინციპია არასწორი, თორემ ნორმალური საზოგადოებრივი და სახელმწიფოებრივი ცხოვრების პირობებში მათ (ზემოაღნიშნულ განსაკუთრებით მაღალანაზღაურებად მუშაკებს) ეს მაღალი ხელფასები ნამდვილად უნდა ჰქონდეთ, მაგრამ ამავე დროს, უფრო მაღალი კვალიფიკაციის მუშაკებს, მათი მოღვაწეობის საზოგადოებრივი და სახელმწიფოებრივი მნიშვნელობისა და პრაქტიკული შედეგების გათვალისწინებით, კიდევ უფრო მაღალი ხელფასები უნდა დაენიშნათ.

და, რაც მთავარია, ყველა არაკვალიფიციურ მუშაკსაც კი, როგორც უკვე აღინიშნა, უნდა ჰქონდეს საარსებო მინიმუმზე არანაკლები ხელფასი მაინც.

რაც შეეხება იმის საშიშროებას, რომ თუ გარკვეული კატეგორიის მუშაკებს სახელმწიფომ განსაკუთრებით მაღალი ხელფასები არ დაუნიშნა, მაშინ ისინი პატიოსნად არ შეასრულებენ თავის მოვალეობას და ქრთამებს აიღებენ, ამ პრობლემის გადაჭრა შესაძლებელია შესაბამისი სამართლებრივი მექანიზმებით.

კერძოდ, აღნიშნული პრობლემის გადაჭრა შესაძლებელია იურიდიული პასუხისმგებლობის არსებული მექანიზმების გამოყენებით, და აგრეთვე ჩემს მიერ შემუშავებული თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორიის [5] საფუძველზე მომავალში შექმნილი ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტების საშუალებით, რამეთუ უზნეო ადამიანს ვერავითარი მაღალი ხელფასი ვერ შეაჩერებს – ვერ აიძულებს უარი თქვას დანაშაულებრივ ქმედებებზე, ხოლო ზნეობრივი ადამიანი ძალიან მაღალი ხელფასის გარეშეც ზნეობრივად შეასრულებს თავის მოვალეობებს.

ყურადღებას იმსახურებს აქ ის გარემოება, რომ ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაციის მოთხოვნათა გათვალისწინებით (მუხლი 23, პუნქტი 2) „ყოველ ადამიანს აქვს უფლება თანაბარი შრომის თანაბრად ანაზღაურებისა ყოველგვარი დისკრიმინაციის გარეშე“ [1, გვ. 12], ე. ი. კიდევ ერთხელ დასტურდება, რომ უფრო მაღალი კვალიფიკაციის ადამიანი თავისი შრომისათვის (ცხადია, შრომის შედეგების გათვალისწინებით), შესაბამისად, უფრო მაღალ ხელფასს უნდა ღებულობდეს, ვიდრე ღებულობენ

ზემოაღნიშნული განსაკუთრებით მაღალანაზღაურებადი მუშაკები, რამეთუ, წინააღმდეგ შემთხვევაში, ადგილი ექნება მაღალკვალიფიციური შრომის დისკრიმინაციას.

სახელმწიფო სექტორში დასაქმებულ ზემოთ აღნიშნულ განსაკუთრებით მაღალანაზღაურებად მუშაკებს ნორმალური სახელმწიფოებრივი და საზოგადოებრივი ცხოვრების პირობებში, როგორც უკვე აღინიშნა, ეს მაღალი ხელფასები ნამდვილად უნდა ჰქონდეთ, მაგრამ მაშინაც ეს მაღალი ხელფასები მათ უნდა ჰქონდეთ მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ საერთოდ, და, კერძოდ კი, სხვა მუშაკებთან შედარებით, ისინი ნამდვილად იმსახურებენ ამას.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ნორმალურ საზოგადოებაში და სახელმწიფოში ხელფასის ოდენობის განსაზღვრის კრიტერიუმი, ჩემი ღრმა რწმენით, უნდა იყოს მუშაკის პროფესიონალიზმი და კომპეტენტურობა, ე. ი. მისი ინტელექტი, კვალიფიკაცია, უნარი და, ამასთან ერთად, პატიოსნება, წესიერება, პატრიოტიზმი და, რაც ყველაზე უფრო მთავარია, მისი შრომის შედეგები — ხალხის ინტერესების რეალიზაციის დონის გათვალისწინებით.

სწორედ ამიტომ, სრულიად არასწორად მიმაჩნია, როდესაც ზემოაღნიშნული კრიტერიუმის გათვალისწინების გარეშე სახელმწიფო ხელისუფლება განსაზღვრული კატეგორიის მუშაკებს უნიშნავს განსაკუთრებით მაღალ ხელფასებს, და ამით ფაქტობრივად „უნიშნავს მათ ქრთამს“ იმ მიზნით, რომ არ დაუშვას კორუფციის არსებობის ფაქტები.

თავისთავად ცხადია, რომ კორუფციის აღმოფხვრა აუცილებელია, მაგრამ განსაკუთრებით მაღალი (სახელმწიფოში არსებული შესაძლებლობების თვალსაზრისით) ხელფასების დანიშვნა იმ მუშაკებისათვის, რომლებსაც ქრთამის აღების საშუალება აქვთ, ჯერ-ერთი, ამ პრობლემას ვერ გადაჭრის, და, მეორეც, აშკარა უსამართლობის ფაქტს წარმოადგენს, რომელიც იწვევს მრავალი სხვა ბევრად უფრო მაღალი კვალიფიკაციის მუშაკის დისკრიმინაციას.

უფრო მეტიც, ზემოაღნიშნული მუშაკებისათვის განსაკუთრებით მაღალი ხელფასების დანიშვნა, ჩემი ღრმა რწმენით, უზნეობაა, როდესაც მოსახლეობის უმრავლესობა მოკლებულია საარსებო მინიმუმის დონეზეც კი ხელფასების, პენსიების და ა. შ. მიღების შესაძლებლობას.

ხომ დაუშვებელია, რომ, მაგალითად, საარსებო მინიმუმზე 20-ჯერ და 30-ჯერ მაღალი ხელფასი ჰქონდეთ სახელმწიფოს მაღალი (თავისი მდგომარეობით) რანგის თანამდებობის პირებს, რომლებსაც შესაძლოა „მაღალი კვალიფიკაცია და უნარი“ გააჩნიათ, და რომლებიც ხალხს უნდა ემსახურობოდნენ, მაგრამ რომელთა „მოღვაწეობის“ შედეგები ანადგურებს ქვეყანას და სიღატაკეში ამყოფებს ქვეყნის მოსახლეობის უმრავლესობას.

ასეთი „პიროვნებები“ – ასეთი თანამდებობის პირები – ხომ ციხის ფანჯრების რკინის გისოსებიდან უნდა იყურებოდნენ?!

ყოველივე ზემოაღნიშნული კიდევ ერთხელ ადასტურებს ჩემს მიერ შექმნილი თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორიის [5] პრაქტიკული რეალიზაციის აუცილებლობას, რამეთუ დაუშვებელია, რომ თანამდებობის პირებს, მაგალითად, პარლამენტის წევრებს, აღმასრულებელი ხელისუფლების წარმომადგენლებს და ა. შ. უფლება ჰქონდეთ წარადგენდნენ შესაბამის პროექტებს და ღებულობდნენ კანონებს და/ან სხვა ნორმატიულ-სამართლებრივ აქტებს, და რომ, ამავე დროს, არ იყოს გათვალისწინებული იურიდიული პასუხისმგებლობა მათ მიერ წარდგენილი და მიღებული ანტიკონსტიტუციური ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტების მიღებისა და ცხოვრებაში გატარებისათვის, რის შედეგადაც ილახება ადამიანის უფლებები და იძარცვება ხალხი.

ცხადია, რომ ზემოაღნიშნულ შემთხვევაშიც კი დაუშვებელია ხალხის მიერ ძალით სახელმწიფო ხელისუფლების დამხობა, რამეთუ ეს უკანონო ქმედებად და, უფრო მეტიც, უკანონო ქვედების ერთ-ერთ უმძიმეს ფორმად – ტერორისტულ აქტად – იქნება კვალიფიცირებული.

მაგრამ როგორ უნდა იმოქმედოს ხალხმა, თუ ფაქტობრივად თვითონ სახელმწიფო ხელისუფლება თვისებრივად ახალი – „მშვიდობიანი“ – ფორმით ახორციელებს ეკონომიკურ და მორალურ-ფსიქოლოგიურ ტერორს და გენოციდს ამ ხალხის მიმართ?!

ასეთი სახელმწიფო ხელისუფლება ხომ თვითონ არ მიიღებს ნორმატიულ-სამართლებრივ აქტებს თავისი თავის კანონიერი გზით დასამზოხად?!

თუმცა დანაშაულებრივი სახელმწიფო ხელისუფლებისაგან განსხვავებით, შედარებით ზნეობრივი სახელმწიფო ხელისუფლება, რომელიც ხელმძღვანელობს ხალხის ინტერესებით, ანუ რომლის მიზანია ხალხის ინტერესების რეალიზაცია, მაგრამ რომელიც პრაქტიკულად ამ ინტერესების რეალიზაციას ვერ უზრუნველყოფს, ისევ ხალხის ინტერესებიდან გამომდინარე, ჩემი აზრით, იმას მაინც შეეცდება, რომ შექმნას სახელმწიფო ხელისუფლების პასუხისმგებლობის სამართლებრივი მექანიზმები თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების ჩემს მიერ შემუშავებული თეორიის შესაბამისად [5], ხოლო თვითონ აღნიშნული სახელმწიფო ხელისუფლება დროულად გადადგება და გზას დაუთმობს კომპეტენტურ და უნარიან სახელმწიფო ხელისუფლებას, რაც ამ ხელისუფლების გარკვეული ზნეობრივი მოქმედების მნიშვნელოვანი მაგალითი იქნება.

აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ, ჩემი ღრმა რწმენით, ჭეშმარიტად ზნეობრივი და ნორმალურად მოაზროვნე ადამიანი არც კი შეეცდება, რომ ადგილი დაიკავოს უმაღლეს სახელმწიფო ხელისუფლებაში, თუ ის არ არის დარწმუნებული, რომ შეუძლია ეფექტიანად ემსახუროს ხალხის ინტერესებს, ანუ თუ ის არის დარწმუნებული,

რომ შეუძლია უზრუნველყოს სახელმწიფოს ეფექტიანი ფუნქციონირება ან ხელი შეუწყოს ამ პროცესს.

უფრო მეტიც, ბევრი ზნეობრივი, განათლებული, ინტელექტუალური, უნარიანი, შემოქმედებითად მოაზროვნე და სრულიად კომპეტენტური პიროვნება არც კი ფიქრობს ხელისუფლებაში მოსვლაზე, მაშინ როდესაც ხელისუფლებაში მოსვლისათვის ბრძოლა ბევრი ადამიანისათვის თითქოსდა „პროფესიად“ იქცა, მიუხედავად იმისა, რომ, შესაძლოა, მათ უმრავლესობას მცირე საწარმოს ეფექტიანი მართვის უნარიც კი არ გააჩნია, თუმცა მათთვის, როგორც ჩანს, მთავარია — საკუთარი (ხშირად უსაფუძვლო) ამბიციებისა და საკუთარი ინტერესების დაკმაყოფილება (!!).

სწორედ აღნიშნული გარემოებაა, ჩემი აზრით, იმის მთავარი მიზეზი, რომ ბევრი კომპეტენტური, სახელმწიფოს ეფექტიანი მართვის უნარის მქონე, პიროვნება არც კი ფიქრობს ხელისუფლებაში მოსვლაზე (!!).

რაც შეეხება ხალხის კანონიერ მოქმედებას სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ანტიკონსტიტუციური ქმედებების აღსაკვეთად (ხალხისა, რომელიც დემოკრატიის არსებობის შესაძლებლობის შემთხვევაში თვითონ უნდა იყოს ხელისუფალი), მას უფლება უნდა ჰქონდეს ნებისმიერ დროს, როდესაც ილაზება ადამიანის — ხალხის — უფლებები, თავისუფლებები და ინტერესები, მოხსნას დაკავებული თანამდებობიდან და პასუხი აგებინოს მის (ხალხის) მიერ სახელმწიფოს მართვისათვის დაქირავებულ ნებისმიერი

რანგის თანამდებობის პირს, ისევე როგორც ბიზნესის, კერძო მეწარმეობის სფეროში კერძო მესაკუთრეს უფლება აქვს ნებისმიერ დროს მოხსნას დაკავებული თანამდებობიდან მის მიერ დაფუძნებული საწარმოს მართვისათვის მის მიერვე დაქირავებული მენეჯერი იმ შემთხვევაში, როდესაც ის არ ასრულებს ან ვერ ასრულებს მასზე დაკისრებულ მოვალეობებს, ანუ როდესაც აღნიშნული მენეჯერის საქმიანობა ეწინააღმდეგება საწარმოს დამფუძნებლის ინტერესებს.

თუმცა, სამწუხაროდ, საწარმოს დამფუძნებლის მსგავსად, რომელსაც უფლება აქვს კანონიერი გზით მოხსნას (გაათავისუფლოს) დაკავებული თანამდებობიდან მის მიერ დაქირავებული მენეჯერი, ხალხს ანალოგიური უშუალო ქმედების კანონიერი უფლება არ გააჩნია მის მიერ სახელმწიფოს მართვისათვის დაქირავებული მენეჯერის (მენეჯერების) მიმართ.

განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებს აგრეთვე ის გარემოება, რომ, სამწუხაროდ, ამავე დროს, კანონით არ არის გათვალისწინებული სახელმწიფოს უმაღლესი რანგის თანამდებობის პირების უშუალო და უშუალო იურიდიული პასუხისმგებლობა – ფორმით „მშვილობიანი“, მაგრამ შინაარსით აშკარად ანტიხალხური დანაშაულებრივი ქმედებებისათვის (?!), რაც გამოიხატება, მაგალითად, ხალხის მიერ ბანკებში შეტანილი ანაბრების გაუქმებაში, სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ მინიმალური ხელფასების, პენსიების და ა. შ. ისეთი ოდენობის

დადგენაში, რომელიც ადამიანის საარსებო მინიმუმის დონეზე ბევრად დაბალია, რის გამოც სახელმწიფოში ფაქტობრივად ადგილი აქვს სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ხალხის ეკონომიკურ გენოციდს და ა. შ.

ამრიგად, ჩემი ღრმა რწმენით, ყოვლად დაუშვებელია, რომ სახელმწიფოში არ არსებობდეს, უპირველეს ყოვლისა, სახელმწიფოს უმაღლესი რანგის თანამდებობის პირთა უმკაცრესი იურიდიული პასუხისმგებლობა, რამეთუ ისინი — აღნიშნული თანამდებობის პირები — ვალდებული არიან ემსახურონ ხალხს და სახელმწიფოში შექმნან ყოველი ადამიანისათვის ნორმალური არსებობის, ცხოვრებისა და მოღვაწეობის პირობები.

მაშასადამე, სახელმწიფოს უმაღლესი რანგის თანამდებობის პირები, რომლებსაც იმისი სურვილი ან უნარი არ გააჩნიათ, რომ ეფექტიანად მართონ სახელმწიფო, და რომლებიც თანამდებობებზე დანიშვნიდან ან არჩევიდან გარკვეულ პერიოდში (რომელიც — ე. ი. პერიოდი — კანონით, კერძოდ, სახელმწიფოს კონსტიტუციით უნდა განისაზღვროს) ვერ შეძლებენ აღნიშნული პრობლემის გადაჭრას, ყოველგვარი განხილვის გარეშე თავისთავად გათავისუფლებულად უნდა ჩაითვალოს დაკავებული თანამდებობებიდან. განხილვის საგანი კი უნდა გახდეს მხოლოდ მათი კონკრეტული იურიდიული პასუხისმგებლობის საკითხი.

ზემოაღნიშნული კოლიზიის მთავარი მიზეზი, როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება თავისი ქმედებით თუ

უმოქმედობით ფაქტობრივად ხალხს უწყობს ეკონომიკურ გენოციდს, რაზედაც პასუხს არ აგებს და, უფრო მეტიც, ყოველნაირად ცდილობს ხელისუფლების შენარჩუნებას, ჩემი ღრმა რწმენით, მდგომარეობს, უპირველეს ყოვლისა, იმაში, რომ, როგორც უკვე აღინიშნა, პრაქტიკაში ჯერ კიდევ არ არის დანერგილი ჩემს მიერ შექმნილი თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თაორია [5].

გარდა ამისა, ზემოაღნიშნული კოლიზია არის ხალხის მოტყუების შედეგი, როდესაც „დემოკრატიის“ ლოზუნგით ადგილი აქვს ხალხის ეკონომიკური და, ამასთან ერთად, მორალურ-ფსიქოლოგიური გენოციდის განხორციელებას, *ე. ი. როდესაც ხალხის გენოციდი ხორციელდება მთელი ხალხის ფიქტიური გამოცხადებით უზენაეს სახელმწიფო ხელისუფლებად (!?)*.

ამასთან დაკავშირებით საჭიროდ მიმაჩნია იმის აღნიშვნა, რომ მიუხედავად ჩემი პატივისცემისა მართვის იმ მეთოდებისადმი, რომლებსაც დემოკრატიულ მეთოდებს უწოდებენ, და რომელთა გამოყენება ნამდვილად აუცილებელია საზოგადოების ეფექტიანი ფუნქციონირებისათვის, რეალურად დემოკრატია (ამ ტერმინის ჭეშმარიტი მნიშვნელობით) საერთოდ არ არსებობს და ვერც იარსებებს, რამეთუ რეალურად დემოკრატია განუხორციელებადია.

ამასთანავე, როდესაც ლაპარაკობენ და ამტკიცებენ, რომ თითქოს არსებობს დემოკრატია, *ე. ი. როდესაც ლაპარაკობენ*

სახელმწიფოში ხალხის ძალაუფლების (ხალხის როგორც ხელისუფლების) არსებობის შესახებ — ხალხის მიერ სახელმწიფო ძალაუფლების ფლობის შესახებ, ამით გარკვეულწილად პასუხისმგებლობა ეხსნება რეალურ ხელისუფლებას, როგორიც არის სახელმწიფო ხელისუფლება, რადგან თუ ჩავთვლით, რომ ხალხია ხელისუფალი, მაშინ თვითონ ხალხს დაეკისრება პასუხისმგებლობა ყველაფერზე, რაც სახელმწიფოში ხდება, მაშინ როდესაც სახელმწიფოს მართვის უფლებამოსილება მხოლოდ სახელმწიფო ხელისუფლებას გააჩნია (!).

და აქ კიდევ ერთხელ დგება სახელმწიფოს უმაღლესი რანგის თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების პრობლემა, რომელიც სასწრაფოდ უნდა გადაიჭრას შესაბამისი პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორიის საფუძველზე [5], თუ ჩვენ ნამდვილად გვსურს, რომ სახელმწიფო ხელისუფლება ეფექტიანად მართავდეს სახელმწიფოს.

ამიტომ ისმის კითხვა: უკეთესი ხომ არ იქნებოდა, რომ გვემსჯელა არა „დემოკრატიაზე“, რომელიც საერთოდ განუხორციელებადია, არამედ ხალხის ინტერესების დიქტატურაზე, რომელსაც უნდა ახორციელებდეს სახელმწიფო ხელისუფლება, ე. ი. უკეთესი ხომ არ იქნებოდა, რომ გვემსჯელა არა ხალხის მიერ ხელისუფლების ფლობაზე, რაც აშკარა უტოპიაა, არამედ გვეფიქრა ისეთი სახელმწიფო ხელისუფლების შექმნის — ფორმირების (არჩევის, დანიშვნის და ა. შ.) — აუცილებლობაზე, რომელიც

რეალურად (ამასთან, ეგრეთწოდებული „დემოკრატიული“, ფაქტობრივად კი პლურალისტული მეთოდების გამოყენებითაც) ხალხის ინტერესების სამსახურში ჩადგებოდა, და რომელსაც ექნებოდა სრული პასუხისმგებლობა ყოველი ადამიანის, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ინტერესების რეალიზაციაზე?

ამრიგად, საზოგადოებრივ-სახელმწიფოებრივი სისტემის ეფექტიანი ფუნქციონირების განმსაზღვრელი კრიტერიუმი, ჩემს მიერ შექმნილი ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოს თეორიის შესაბამისად, არის სოციალური მიზნის – ხალხის ინტერესების – რეალიზაცია.

მაშასადამე, მე მომხრე ვარ იმ პრინციპების, ფორმებისა და მეთოდების გამოყენებისა, რომლებსაც დემოკრატიულს უწოდებენ, მაგრამ მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ისინი ნამდვილად ემსახურება – და, ამასთან, ეფექტიანად ემსახურება – ხალხის ინტერესებს, რამეთუ ეს პრინციპები, ფორმები და მეთოდები ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოსათვის თვითმიზანი კი არ არის, არამედ სოციალური მიზნის რეალიზაციის – ხალხის ინტერესების რეალიზაციის – საშუალებებია.

ამასთან ერთად, აუცილებლად მიმაჩნია იმის აღნიშვნა, რომ თუმცა მე გულწრფელად პატივს ვცემ იმ საზოგადოებრივ-სახელმწიფოებრივ სისტემებს, რომლებსაც დემოკრატიულს უწოდებენ, მაგრამ, ამავე დროს, მე წინააღმდეგი ვარ თვით ტერმინისა – „დემოკრატია“,

რომელიც არ ასახავს და ვერც ასახავს რეალურ სინამდვილეს.

საჭიროდ მიმაჩნია აგრეთვე ყურედლების გამახვილება იმაზე, რომ მართვის ის ფორმები და მეთოდები, რომლებსაც „დემოკრატიულს“ უწოდებენ, ფაქტობრივად არის რესპუბლიკური მართვის ფორმები და მეთოდები, რამეთუ რესპუბლიკა (რაც სიტყვასიტყვით ნიშნავს საზოგადოებრივ საქმეს), როგორც ცნობილია, – არის „სახელმწიფოებრივი მმართველობის ფორმა, რომლის დროსაც ხდება სახელმწიფო ხელისუფლების ყველა უმაღლესი ორგანოს ან არჩევა, ან ფორმირება საზოგადოებრივი ორგანიზაციების (პარლამენტების) მიერ, ხოლო მოქალაქეებს აქვთ პირადი და პოლიტიკური უფლებები“ [7].

„დემოკრატიის“ პრობლემასთან დაკავშირებით, აუცილებლად მიმაჩნია კიდევ ერთხელ მივაქციო ყურადღება იმას, რომ დემოკრატია, როგორც ცნობილია, ნიშნავს ხალხის ხელისუფლებას (ხალხის ძალაუფლებას), ე. ი. ხალხის მიერ ხელისუფლების ფლობას, რაც აშკარა უტოპიას წარმოადგენს, რადგან შეუძლებელია, რომ მთელი ხალხი ერთდროულად ფლობდეს ხელისუფლებას და რომ ყველა ერთად მართავდეს სახელმწიფოს.

ხოლო რაც შეეხება ხალხის მიერ სახელმწიფო ხელისუფლების არჩევას, ეს არ ნიშნავს ხალხის მიერ სახელმწიფო ხელისუფლების ფლობას, რამეთუ მთელი ხალხი რომ თვითონ ფლობდეს ხელისუფლებას, ან მთელ

ხალხს თვითონ რომ შეეძლოს ხელისუფლების დაუფლება, მაშინ ის არ აირჩევდა თავის თავზე მბრძანებლობისათვის სახელმწიფო ხელისუფლებას.

აღსანიშნავია, რომ თუმცა სახელმწიფო ხელისუფლება ქვეყნის მართვის პროცესში უნდა ითვალისწინებდეს ხალხის სურვილებს, მათ ინტერესებს, და უდავოდ უნდა იცავდეს ყოველი ადამიანის უფლებებსა და თავისუფლებებს, მაგრამ, ამავე დროს, ეს არ ნიშნავს დემოკრატიას (თუმცა მას დემოკრატიას უწოდებენ, რაც, ჩემი ღრმა რწმენით, აშკარად არასწორია), ანუ ეს არ ნიშნავს მთელი ხალხის მიერ ხელისუფლების ფლობას, არ ნიშნავს მთელი ხალხის მიერ სახელმწიფოს მართვას.

უფრო მეტიც, ხალხი რომ ხელისუფლებას წარმოადგენდეს, მაშინ საჭირო აღარ იქნებოდა სახელმწიფო ხელისუფლების არსებობა, ე. ი. სახელმწიფო ხელისუფლება ზედმეტი იქნებოდა (!!).

ამიტომ, ნებისმიერ შემთხვევაში რეალურად ადგილი აქვს, როგორც მე მას ვუწოდებ, კრატოკრატიას, ანუ ხელისუფლების მიერ ხელისუფლების ფლობას, რაც სრულიად ბუნებრივია, მაგრამ მთავარი ის არის, რომ სახელმწიფო ხელისუფლება იყენებდეს თავის ხელისუფლებას (ძალაუფლებას) ხალხის ინტერესების რეალიზაციისათვის.

ამასთან ერთად, ხალხის მიერ არჩეული სახელმწიფო ხელისუფლება დემოკრატიის „ნიღბის“ ქვეშ ზოგჯერ შეიძლება ეწეოდეს ანტიხალხურ დანაშაულებრივ

„მოღვაწეობას“ და შეიძლება ახორციელებდეს ხალხის ეკონომიკურ და მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდს.

თანაც სახელმწიფო ხელისუფლება შეიძლება აკეთებდეს ამას „კანონიერ საფუძველზე“ – უკანონოდ „დაკანონებული კანონების“ მიღებისა და ცხოვრებაში განხორციელების გზით.

კერძოდ, ეს ეხება სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ ანტიკონსტიტუციური და ანტიადამიანური კანონების ან სხვა ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტების მიღებას, რომლებიც ლაზვენ ადამიანის უფლებებს, და რომლებსაც მივეყვართ ხალხის ეკონომიკურ და, შესაბამისად, მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდამდე.

ამის მაგალითებს შეიძლება წარმოადგენდეს *ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები, რომლებიც მინიმალური ხელფასისა და მინიმალური პენსიის ოდენობას ადგენს საარსებო მინიმუმზე ბევრად უფრო დაბალ დონეზე და ა.შ.*

ზემოაღნიშნული ფაქტები კიდევ ერთხელ ადასტურებენ, რომ უზენაესობა საზოგადოებაში და სახელმწიფოში, ჩემს მიერ შექმნილი ხალხის ინტერესების უზენაესობის პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორიის შესაბამისად, უნდა ეკუთვნოდეს არა კანონს (*თუმცა ანტიკონსტიტუციური კანონები საერთოდ არ უნდა მოქმედებდეს, რადგან უზენაესობა კანონებს შორის ეკუთვნის სახელმწიფოს კონსტიტუციას, რაც სრულიად სამართლიანია*), არამედ ადამიანის ინტერესებს – ხალხის ინტერესებს.

წინააღმდეგ შემთხვევაში, იხელმძღვანელებს რა „კანონის უზენაესობით“, სახელმწიფო ხელისუფლებას უკანონოდ „დაკანონებული კანონების“ საფუძველზე შეუძლია მოუწყოს ხალხს ეკონომიკური და მორალურ-ფსიქოლოგიური გენოციდი, რაც ზემოთ აღნიშნული მაგალითებითაც დასტურდება.

ამრიგად, ზოგჯერ სახელმწიფო ხელისუფლება თავის საქმიანობაში, სამწუხაროდ, არ ხელმძღვანელობს ან ვერ ხელმძღვანელობს ხალხის ინტერესებით, და თავის ძალაუფლებას იყენებს სულ სხვა მიზნებისათვის... (?!).

აღბათ ამიტომ, უმაღლესი სახელმწიფო ხელისუფლების წარმომადგენლები, რომლებიც, რბილად რომ ვთქვათ, ხალხის ინტერესებით არ ხელმძღვანელობენ, იყენებენ თავის ძალაუფლებას იმისათვის, რომ რაც შეიძლება დიდხანს დარჩნენ ხელისუფლებაში, და, როგორც წესი, თავისი სურვილით არ მიდიან დაკავებული თანამდებობებიდან, ხოლო ხალხს მათი ძალით გადაყენების უფლება არა აქვს (?!).

აღნიშნულ შემთხვევაში ხალხს რეალურად მხოლოდ ლაპარაკი – აზრის გამოთქმა – შეუძლია, მაგრამ თუ სახელმწიფო ხელისუფლება მოქმედებს პრინციპით: „ძალდი ყვეს, ქარავანი მიდის“, მაშინ ხალხმა რამდენიც უნდა, იმდენი ილაპარაკოს... (?!).

ამრიგად, ზემოთ ხსენებული პრობლემის გადასაჭრელად, თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორიის შესაბამისად [5], როგორც უკვე აღინიშნა, უნდა შეიქმნას სამართლებრივი მექანიზმი, რომლის

თანახმად უმაღლესი რანგის თანამდებობის პირები, რომლებიც საერთოდ, ან კანონით განსაზღვრულ დროში, ვერ უზრუნველყოფენ ხალხისათვის ადამიანური არსებობის, ცხოვრებისა და მოღვაწეობის პირობების შექმნას, მათთვის უკეთეს შემთხვევაში, თავისთავად გათავისუფლებულად უნდა ითვლებოდნენ დაკავებული თანამდებობებიდან.

მაგრამ, თუ სახელმწიფო ხელისუფლება აღნიშნული სამართლებრივი მექანიზმის შექმნისა და ამოქმედების წინააღმდეგია, მაშინ ცხადი ხდება, რომ ის (სახელმწიფო ხელისუფლება) ცდილობს დანაშაულებრივი გზით ხელისუფლების შენარჩუნებას, რასაც სათანადო კვალიფიკაცია უნდა მიეცეს. მით უმეტეს, რომ გენოციდი გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის გენერალური ასამბლეის მიერ 1948 წლის 9 დეკემბერს აღიარებულია როგორც საერთაშორისო დანაშაული [8], ხოლო ეკონომიკური გენოციდი, ჩემი ღრმა რწმენით, გენოციდის ერთ-ერთ უმძიმეს ფორმას წარმოადგენს.

და მაინც, რა გამოსავალი არსებობს იმ შემთხვევაში, როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება ხალხს უწყობს ეკონომიკურ გენოციდს, მაგრამ არ აღიარებს მას გენოციდად და ყოველნაირად ცდილობს შეინარჩუნოს თავისი ხელისუფლება (ძალაუფლება), ანუ როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება მაინც ცდილობს შეინარჩუნოს თავისი თავი ხელისუფლებაში?!

ზემოაღნიშნულ შემთხვევაში, როდესაც არ არსებობს სახელმწიფო ხელისუფლების დანაშაულებრივი ქმედებისაგან,

ან დანაშაულებრივი უმოქმედობისაგან ხალხის ინტერესების დაცვის სამართლებრივი მექანიზმი, წინა პლანზე წამოიწევს კანონის უზენაესობის ზემოაღნიშნული პრობლემა, მაშინ როდესაც მსოფლიოს განვითარებულ ქვეყნებში კანონის უზენაესობა საყოველთაოდ აღიარებულია და პრობლემად არ ითვლება.

ამასთან, ჩემი ღრმა რწმენით, კანონის უზენაესობის საკითხი საერთოდ მეტად აქტუალურ თეორიულ და პრაქტიკულ პრობლემას წარმოადგენს.

კერძოდ, აქ ისმის კითხვა: რა ფილოსოფიური და პოლიტიკურ-სამართლებრივი შეხედულებებით უნდა ხელმძღვანელობდეს ხალხი თავის მოქმედებაში, რას უნდა ეკუთვნოდეს უზენაესობა საზოგადოებაში და სახელმწიფოში?!

ცხადია, რომ საზოგადოებაში და სახელმწიფოში ხალხის მოქმედება საერთოდ კანონიერი გზით – კანონის საფუძველზე უნდა ხდებოდეს, რამეთუ, წინააღმდეგ შემთხვევაში, ადგილი ექნება ქაოსს და ანარქიას.

მაგრამ, ჩემი ღრმა რწმენით, კანონიერად უნდა ითვლებოდეს ყველა ქმედება, რომელიც ხალხის ინტერესებს ემსახურება, რადგან, როგორც მე ჯერ კიდევ 1980 წელს აღვნიშნავდი, ჭეშმარიტად ადამიანური საზოგადოების მშენებლობისა და ფუნქციონირების საქმეში ყველა გზა, ფორმა და მეთოდი გამართლებულია, თუ ისინი ემსახურებიან ადამიანის – საზოგადოების ყოველი წევრის – ინტერესებს, და თუ ისინი გამორიცხავენ ანტიისოციალურ, ანტიპუბლიკურ, ანტიზნობრივ მოვლენებს [9].

ამრიგად, ჩემს მიერ შექმნილი სოციალური მიზნის ფილოსოფიის, სოფიალურ-ეკონომიკური კანონების თეორიისა და ადამიანის ინტერესების უზენაესობის პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორიის (ანუ ხალხის ინტერესების დიქტატურის თეორიის) თანახმად, უზენაესობა საზოგადოებაში და სახელმწიფოში უნდა ეკუთვნოდეს ადამიანს — თავისი მოთხოვნილებებით, ინტერესებით, მიზნებით და ა. შ., ე. ი. უზენაესობა საზოგადოებაში და სახელმწიფოში უნდა ეკუთვნოდეს სოციალურ მიზანს — ადამიანის, საზოგადოების ყოველი წევრის კეთილდღეობას, და არა საშუალებას — კანონს.

მაშასადამე, უზენაესობა, როგორც ზემოთ უკვე აღინიშნა, უნდა ეკუთვნოდეს ადამიანის ინტერესების — ხალხის ინტერესების — რეალიზაციას, ხოლო კანონები უნდა განიხილებოდეს მხოლოდ როგორც ამ ინტერესების რეალიზაციის აუცილებელი საშუალება.

ამასთან, ყოველ კონკრეტულად აუცილებელ შემთხვევაში, ხალხის ინტერესებიდან გამომდინარე, ეს კანონები (ან ზოგიერთი მათგანი, ბუნებრივია, ცხოვრების მოთხოვნათა შესაბამისად, ე. ი. საჭიროების გათვალისწინებით) და/ან სხვა ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები მთლიანად უნდა იცვლებოდეს, ან უნდა ხდებოდეს მათში ნაწილობრივი ცვლილებების შეტანა, იმის გათვალისწინებით, რომ ისინი ყოველთვის პასუხობდეს ხალხის ინტერესებს.

ამრიგად, კანონები და სხვა ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები ყოველთვის უნდა ასრულებდნენ სოციალური მიზნის

რეალიზაციის საშუალებათა მათზე დაკისრებულ ფუნქციებს, ე. ი. ისინი (კანონები და სხვა ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები) ეფექტიანად უნდა ასრულებდნენ იმ ფუნქციას, რისთვისაც ისინი იქმნება – უნდა იქმნებოდეს – ნორმალურ საზოგადოებაში და სახელმწიფოში.

ხოლო თუ არსებული სახელმწიფო ხელისუფლება ამას არ აკეთებს ან ვერ აკეთებს, ანუ თუ სახელმწიფოში ფუნქციონირებს ანტიკონსტიტუციური კანონები და/ან სხვა ანტიკონსტიტუციური ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები, მაშინ ასეთი სახელმწიფო ხელისუფლების მოქმედება ან უმოქმედობა უკანონო ქმედებად და დანაშაულადაც კი უნდა ჩაითვალოს, მით უმეტეს, როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლების ასეთი „სამართლებრივი ქმედება“ ან უმოქმედობა მის „ორგანიზატორულ მოღვაწეობასთან“ ერთად იწვევს ხალხის – ქვეყნის მოსახლეობის მნიშვნელოვანი ნაწილის – ეკონომიკურ და მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდს.

შესაბამისად, ასეთმა სახელმწიფო ხელისუფლებამ უმკაცრესად უნდა აგოს პასუხი ხალხის ინტერესების უზენაესობიდან გამომდინარე, რაც, ჩემი ღრმა რწმენით, დაფიქსირებული უნდა იყოს ყოველი სახელმწიფოს კონსტიტუციაში (და სხვა შესაბამის კანონებში), რომელსაც პრეტენზია აქვს ცივილიზებულობაზე.

უფრო მეტიც, ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ჩემს მიერ შექმნილი ხალხის ინტერესების უზენაესობის თეორიის გათვალისწინებით, ზოგიერთ შემთხვევაში ადამიანის –

ხალხის – მიერ რომელიმე კანონის დარღვევა (ან უკანონო ქმედება, ანუ ქმედება, რომელიც რეგლამენტირებული არ არის სათანადო ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტით, ზოლო ზოგ შემთხვევაში აკრძალულიც კი არის კანონით) გამართლებულად უნდა ჩაითვალოს, თუ ასეთი ქმედება ემსახურება ადამიანის კონსტიტუციური, და საერთოდ ადამიანური, უფლებებისა და თავისუფლებების დაცვას, ე. ი. თუ ის ემსახურება ადამიანის ინტერესების – ხალხის ინტერესების რეალიზაციას, და თუ ის (ასეთი ქმედება) გამოიწვევს ანტისოციალურ, ანტიჰუმანურ, ანტიზნობრივ მოვლენებს [9].

ადამიანის – ხალხის – ზემოაღნიშნული ქმედება, ჩემი ღრმა რწმენით, ნამდვილად უნდა ჩაითვალოს გამართლებულად, რამეთუ ასეთი ქმედება ფაქტობრივად „დაკანონებული“ უკანონობის წინააღმდეგ მიმართული და, ამავ დროს, ადამიანის ინტერესების – ხალხის ინტერესების – დასაცავად გამიზნული ქმედება იქნება.

მაშასადამე, უზენაესობა საზოგადოებაში და სახელმწიფოში უნდა ეკუთვნოდეს ადამიანს თავისი მოთხოვნილებებით, თავისი მიზნებით, თავისი უფლებებითა და თავისუფლებებით, ანუ უზენაესობა უნდა ეკუთვნოდეს ხალხის ინტერესების რეალიზაციას, მაგრამ ამ ინტერესების რეალიზაცია უნდა ხდებოდეს სამართლებრივი და სამართლიანი საშუალებებით.

ზოლო, როდესაც სახელმწიფოში ადგილი აქვს „დაკანონებულ“ უკანონობას, ანუ როდესაც ადგილი აქვს

ანტიკონსტიტუციური და ანტიადამიანური „კანონების“ მოქმედებას, მაშინ, ხალხის ინტერესებიდან გამომდინარე, ასეთი „კანონების“ დარღვევა, ანუ ასეთი „კანონებისადმი“ დაუპოვრებლობა ფაქტობრივად კანონიერ ქმედებას წარმოადგენს და, შესაბამისად, კანონიერ ქმედებად უნდა ითვლებოდეს.

აღსანიშნავია აგრეთვე, რომ იმ შემთხვევაში, როდესაც საზოგადოებაში და სახელმწიფოში აღვილი აქვს სახელმწიფო ხელისუფლების მოქმედების ან უმოქმედობის შედეგად ხალხის ინტერესების შელახვას, როდესაც ხალხის მნიშვნელოვან ნაწილს ადამიანური არსებობის მინიმალური პირობებიც კი არ გააჩნია, ანუ როდესაც ფაქტობრივად აღვილი აქვს სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ხალხის ეკონომიკურ და, ამასთან ერთად, მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდს, და როდესაც, ამავე დროს, სახელმწიფო ხელისუფლება ყოველნაირად ცდილობს თავისი ხელისუფლების (ძალაუფლების) შენარჩუნებას, ხოლო ხალხს ასეთი სახელმწიფო ხელისუფლებისაგან თავისი თავის (ე. ი. ხალხის) გათავისუფლების უშუალო ქმედითი სამართლებრივი მექანიზმები არ გააჩნია, მაშინ ხალხის ინტერესების უზენაესობის პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორიის შესაბამისად, ჩემი ღრმა რწმენით, ხალხს სათანადო დონის პოლიტიკური ლიდერის ხელმძღვანელობით და წინამძღოლობით შეუძლია თვითონ დაიცვას თავისი ინტერესები და შეცვალოს არსებული დანაშაულებრივი სახელმწიფო ხელისუფლება.

ზემოაღნიშნულ შემთხვევაში, ხალხის მიერ დანაშაულებრივი სახელმწიფო ხელისუფლების შეცვლა შესაძლოა ანტიკონსტიტუციურ ქმედებად ჩაითვალოს, მაგრამ ეს ფაქტობრივად იძულებითი რევოლუციური და, ამავე დროს, კონსტიტუციური ქმედება იქნება, რამეთუ ამ გზით ადამიანი – ხალხი – სრულიად სამართლიანად და კანონზომიერად დაიცავს თავის კონსტიტუციურ უფლებებს და თავისუფლებებს, და, უპირველეს ყოვლისა, თავისი სიცოცხლისა და ადამიანური არსებობის კონსტიტუციურ უფლებას.

აქ ისმის კითხვა: თუ ყოველ ადამიანს უფლება აქვს თავი დაიცვას ნებისმიერი ყაჩაღისა და კაცის მკვლელისაგან, რატომ არ უნდა ჰქონდეს უფლება ხალხს თავი დაიცვას დანაშაულებრივი სახელმწიფო ხელისუფლებისაგან?!

უფრო კონკრეტულად, ზემოაღნიშნული კითხვა შეიძლება დაისვას შემდეგნაირად: რატომ არ უნდა ჰქონდეს ხალხს უფლება თავი დაიცვას იმ სახელმწიფო ხელისუფლებისაგან, რომელიც ეკონომიკურ და მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდს უწყობს ხალხს, და რომელიც, ამავე დროს, როგორც მე მას ვუწოდებ, კრატოკრატიის არსებობის პირობებში (რაც ხელისუფლების ხელისუფლებას – ხელისუფლების ძალაუფლებას – ნიშნავს), ანუ მის (სახელმწიფო ხელისუფლების) მიერ ხელისუფლების (ძალაუფლების) ფლობის პირობებში ყოველნაირად ცდილობს თავისი თანამდებობრივი მდგომარეობის

დანაშაულებრივი გამოყენების გზით ძალით შეინარჩუნოს ეს ხელისუფლება?!

თავისთავად ცხადია, რომ მე სულაც არ მოვუწოდებ ხალხს სახელმწიფო ხელისუფლების ძალით დამზობისაკენ, რაც ანტიკონსტიტუციური ქმედება იქნებოდა, მაგრამ როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება თავისი მოქმედებით, უმოქმედობით ან უუნარობით ეკონომიკურ გენოციდს უწყობს ხალხს, მაშინ ამ ხალხს სრული კონსტიტუციური უფლება აქვს (მიუხედავად იმისა, ჩაწერილია თუ არა ეს კონსტიტუციაში, რამეთუ კონსტიტუცია, როგორც წესი, არ შეიცავს რევოლუციური მოქმედებების ჩატარების სამართლებრივ მექანიზმებს, თუმცა რევოლუცია გარკვეულ პირობებში დანაშაულებრივი სახელმწიფო ხელისუფლებისაგან ხალხის გათავისუფლების ერთადერთ კანონზომიერ გზას წარმოადგენს) ნებისმიერი ცივილური და სამართლიანი გზით აიძულოს სახელმწიფო ხელისუფლება, რათა ის გადადგეს, რაც ჩემს მიერ შექმნილი ხალხის ინტერესების უზენაესობის პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორიის პრაქტიკული განხორციელება იქნება.

ამრიგად, სოციალური რევოლუცია, ჩემი ღრმა რწმენით, მაშინ არის კანონზომიერი, და მაშინ აქვს მას გამართლება, როდესაც მისი განხორციელება გამოწვეულია და განპირობებულია გაღრმავებული, ევოლუციურად გადაულახავი წინააღმდეგობებით ხალხის ინტერესებსა და სახელმწიფო ხელისუფლებას შორის.

მაშასადამე, სოციალურ რევოლუციას მაშინ აქვს გამართლება, როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ხდება ხალხის ინტერესების იგნორირება, ადამიანის კონსტიტუციური უფლებებისა და თავისუფლებების უხეში შელახვა (რაც, უპირველეს ყოვლისა, გამოიხატება იმაში, რომ სახელმწიფო ხელისუფლების „მოღვაწეობის“ შედეგად, ხალხი — მოსახლეობის დიდი ნაწილი — უზრუნველყოფილი არ არის ადამიანური საარსებო მინიმუმითაც კი), როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება ხალხს უწყობს ეკონომიკურ და, შესაბამისად, მორალურ-ფსიქოლოგიურ გენოციდს, და, ამავე დროს, ცდილობს ნებისმიერი გზით სახელმწიფოში თავისი ხელისუფლების (ძალაუფლების) შენარჩუნებას.

სოციალურ რევოლუციას, მით უმეტეს, გამართლება აქვს — ამასთან ორმაგად გამართლება აქვს — მაშინ, როდესაც ხალხის ეკონომიკურ გენოციდთან ერთად (რაც გამოიხატება, მაგალითად, სახელმწიფოში საარსებო მინიმუმის ღონეზე დაბალი მინიმალური ხელფასების, პენსიების, სტიპენდიების და ა. შ. არსებობაში), სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ან მისი მხარდაჭერით აღვილი აქვს აგრეთვე ხალხის ეკონომიკურ გაუპატიურებას, ანუ როდესაც აღვილი აქვს ხალხის ძარცვას და დაყაჩაღებას სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ან მისი მხარდაჭერით. ამის მაგალითებს შეიძლება წარმოადგენდეს მოსახლეობის მიერ ბანკებში და სხვა საფინანსო-საკრედიტო ორგანიზაციებში შეტანილი ფულადი ანაბრების გაუქმება, ხელფასების, პენსიების, სტიპენდიების გაუცემლობა, და აგრეთვე

მოსახლეობის იმ შემოსავლების დაბეგვრა, რომლებიც არ აღემატება საარსებო მინიმუმს და ა. შ.

ამასთან, ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურების შედეგად კიდევ უფრო ძლიერდება ხალხის ეკონომიკური გენოციდი, რომელსაც მოცემულ შემთხვევაში ისედაც ადგილი აქვს სახელმწიფოში, რაც ქმნის ყოვლად გაუსაძლის პირობებს ამ ხალხის ელემენტარული ფიზიკური არსებობისათვისაც კი.

აღსანიშნავია აგრეთვე, რომ თუ ზემოაღნიშნულ შემთხვევაში ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურების შედეგად ძლიერდება ამ ხალხის ეკონომიკური გენოციდი, საერთოდ ხალხის ეკონომიკურ გაუპატიურებას შეიძლება ადგილი ჰქონდეს სახელმწიფოში ხალხის ეკონომიკური გენოციდის არარსებობის პირობებშიც, როდესაც ხალხი უზრუნველყოფილია საარსებო მინიმუმით, მაგრამ სახელმწიფო ხელისუფლების მოქმედების ან უმოქმედობის შედეგად, ან მისი მხარდაჭერით ხდება ხალხის (ან განსაკუთრებით მისი გარკვეული ნაწილის: კერძო მესაკუთრეების, ბიზნესმენების და სხვა) ძარცვა და დაყაჩაღება (მაგალითად, ანტიკონსტიტუციური გადასახადებით დაბეგვრის გზით, რითაც ილაზმება ადამიანების უფლებები და ინტერესები და იძარცვება მთლიანად ხალხი და ა. შ.), თუმცა ეს არ შეიძლება ჩაითვალოს ეკონომიკურ გენოციდად, რამეთუ ხალხს (მათ შორის, გაძარცვულ ფიზიკურ პირებს), მოუხედავად ამისა, მოცემულ შემთხვევაში ჯერ კიდევ რჩება სახსრები არსებობისათვის.

საჭიროდ მიმაჩნია აგრეთვე აქ ყურადღება მიექცეს იმას, რომ „ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურება“ განსხვავდება „კაპიტალისტური ექსპლუატაციისაგან“ (რომელსაც ადრე ორი საპირისპირო საზოგადოებრივ-სახელმწიფოებრივი სისტემის იდეოლოგიურ ბრძოლის პირობებში მწვავედ აკრიტიკებდნენ) იმით, რომ თუ ექსპლუატაცია, როგორც ცნობილია, ეს არის – სხვისი შრომის შედეგების მითვისება, მაგრამ ექსპლუატირებულის თანხმობით, ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურება, როგორც უკვე აღინიშნა, წარმოადგენს ხალხის ძარცვას და დაყაჩაღებას სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ან მისი მხარდაჭერით ამ ხალხის აზრის გაუთვალისწინებლად და მისი თანხმობის გარეშე.

მაშასადამე, ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურება წარმოადგენს თვსებრივად ახალ მოვლენას, რომელიც ბევრად უფრო უარესია, ვიდრე კლასიკური კაპიტალიზმის ეპოქის კაპიტალისტური ექსპლუატაცია, თუმცა კაპიტალისტური ექსპლუატაციის არსისა და მექანიზმის ტრადიციული გაგებაჲ პრინციპულად არასწორად მიმაჩნია, რაც ჩემს მიერ მრავალი წლის წინ იქნა მეცნიერულად დასაბუთებული.

სოციალური რევოლუციის ჩემს მიერ შემუშავებული თეორია, რომელიც ემყარება, უპირველეს ყოვლისა, ჩემს მიერვე შექმნილ ხალხის ინტერესების უზენაესობის თეორიას, და აგრეთვე ჩემს მიერ შემუშავებულ – ხალხის ეკონომიკური გენოციდისა და ხალხის ეკონომიკური გაუპატიურების თეორიებს, პრინციპულად განსხვავდება სოციალური რევოლუციის ყველა სხვა თეორიისაგან.

თვისებრივად ახალი სოციალური რევოლუციის, ანუ, როგორც მე მას ვუწოდებ, ჰუმანოსოციალური რევოლუციის, ანუ ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუციის ჩემს მიერ შექმნილი თეორიის პრინციპული განსხვავება ყველა სხვა სოციალური რევოლუციის თეორიისაგან, უპირველეს ყოვლისა, მდგომარეობს იმაში, რომ ჩემს მიერ მრავალი წლის წინ შექმნილი ხალხის ინტერესების უზენაესობის თეორიის, როგორც პრინციპულად ახალი ფილოსოფიურ-სამართლებრივი და პოლიტიკურ-სამართლებრივი თეორიის, საფუძველზე მეცნიერულად არის დასაბუთებული ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუციის აუცილებლობა და კანონზომიერება ხალხის ინტერესებსა და სახელმწიფო ხელისუფლებას შორის არსებული პრინციპულად ახალი, როგორც უკვე აღინიშნა, ევოლუციურად გადაულახავი წინააღმდეგობების პირობებში, ანუ იმ პირობებში, როდესაც აღნიშნული წინააღმდეგობების დაძლევა ევოლუციური გზით შეუძლებელია.

ხალხის ინტერესებსა და სახელმწიფო ხელისუფლებას შორის არსებული წინააღმდეგობების ევოლუციური გზით დაძლევის შეუძლებლობა განპირობებულია იმ გარემოებით, რომ სახელმწიფო ხელისუფლება თავისი მოქმედების, უმოქმედობისა ან უუნარობის შედეგად ხალხს უწყობს უკანონოდ „დაკანონებულ“ ეკონომიკურ გენოციდს და ეკონომიკურ გაუპატიურებას, რაც თვისებრივად ახალ, უმძიმეს დანაშაულებრივ ქმედებას წარმოადგენს.

აღნიშნულ პრობლემასთან დაკავშირებით განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებს ის ფაქტი, რომ, ამასთან ერთად

(ე. ი. ხალხის ეკონომიკურ გენოციდთან და ეკონომიკურ გაუპატიურებასთან ერთად), სახელმწიფო ხელისუფლება თავისი ხელისუფლების (ძალაუფლების) შესანარჩუნებლად იყენებს ნებისმიერ, მათ შორის, დაუშვებელ (დანაშაულებრივ) გზებს, ფორმებსა და მეთოდებს, რითაც ხალხს არ აძლევს საშუალებას, რომ მან ევოლუციური გზით დაიცვას თავისი უფლებები, თავისუფლებები და ინტერესები, და რომ ამისათვის კონსტიტუციური გზით გადააყენოს ის სახელმწიფო ხელისუფლება, რომლის „მოღვაწეობის“ შედეგად ხალხი მრავალი წლის მანძილზე განიცდის ეკონომიკურ, მორალურ-ფსიქოლოგიურ და ფიზიკურ გენოციდს.

ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუციის უნიკალურობა მდგომარეობს აგრეთვე იმაში, რომ თუმცა, როგორც უკვე აღინიშნა, ეს რევოლუცია შეიძლება განხორციელდეს გარკვეულწილად თითქოსდა კონსტიტუციის დარღვევით, მაგრამ, ამავე დროს, აღნიშნული რევოლუცია კონსტიტუციური ქმედება იქნება, რამეთუ მისი განხორციელება განპირობებული იქნება ობიექტური აუცილებლობით და გამიზნული იქნება ხალხის მიერ ყოველი ადამიანის კონსტიტუციური უფლებების, თავისუფლებებისა და ინტერესების დასაცავად.

და, რაც განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია, ხალხის ინტერესების უზენაესობის პირობებში თვით სახელმწიფოს კონსტიტუციაც მხოლოდ ამ ინტერესების რეალიზაციის პოლიტიკურ-სამართლებრივ საშუალებას წარმოადგენს (უნდა წარმოადგენდეს) და მასში ასახული უნდა იყოს ის

სამართლებრივი მექანიზმები, რომელთა საფუძველზე ხალხის – ყოველი ადამიანის – ინტერესების რეალიზაციისათვის გამართლებულად ჩაითვლება ყველა გზები, ფორმები და მეთოდები, თუ ისინი, ამავე დროს, გამორიცხავენ ანტისოციალურ, ანტიჰუმანურ, ანტიზნობრივ მოვლენებს [9].

რაც შეეხება ახალ სახელმწიფო ხელისუფლებას, რომელიც ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუციის შემდეგ კანონიერი გზით უნდა იქნეს არჩეული, მან (ახალმა სახელმწიფო ხელისუფლებამ), და აგრეთვე გაერთიანებული ერების ორგანიზაციამ, ოფიციალურად უნდა აღიარონ ხალხის ეკონომიკური გენოციდი როგორც გენოციდის ერთ-ერთი უმძიმესი ფორმა, რის შემდეგაც ამოქმედდება გენოციდის – როგორც საერთაშორისო დანაშაულის – აღმოფხვრისათვის გათვალისწინებული ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტები.

ამასთან ერთად, ახალმა სახელმწიფო ხელისუფლებამ, ჩემს მიერ შემუშავებული თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორიის შესაბამისად [5], უპირველეს ყოვლისა, უნდა შექმნას ხალხის წინაშე სახელმწიფო ხელისუფლების პასუხისმგებლობის სამართლებრივი მექანიზმები, ხოლო ყოფილმა სახელმწიფო ხელისუფლებამ უმკაცრესად უნდა აგოს პასუხი მის მიერ ხალხისათვის მოწყობილი ეკონომიკური გენოციდისათვის.

განსაკუთრებით აღსანიშნავია, რომ, ჩემი ღრმა რწმენით, იმ სახელმწიფო ხელისუფლებამ, ანუ სახელმწიფოს

უმაღლესი რანგის იმ თანამდებობის პირებმა, რომლებმაც ეკონომიკური გენოციდი და ეკონომიკური გაუპატიურება მოუწყვეს ხალხს, პასუხი უნდა აგონ არა მხოლოდ დაკავებული თანამდებობებიდან გადადგომის, ან მათი თანამდებობიდან გადაყენების გზით, არამედ, ამავე დროს, მათ უნდა დაეკისროთ უმკაცრესი სისჯლის სამართლებრივი პასუხისმგებლობა, რაც უნდა გააკეთოს ახალმა სახელმწიფო ხელისუფლებამ, რამეთუ არ უნდა იქნეს დაშვებული პრეცედენტი, როდესაც სახელმწიფო ხელისუფლება ხალხის წინაშე ჩადენილი უმძიმესი დანაშაულის მიუხედავად, დაუსჯელად მიდის ხელისუფლებიდან.

კრიმინალური სახელმწიფო ხელისუფლება უმკაცრესად უნდა დაისაჯოს ხალხის მიმართ მის მიერ ჩადენილი დანაშაულისათვის, რაც აუცილებელია განსაკუთრებით იმიტომ, რომ მომავალში აღიკვეთოს სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ანალოგიური დანაშაულებრივი ქმედებები.

ხოლო თუ ახალი სახელმწიფო ხელისუფლება არ აგებინებს პასუხს ყოფილ — კრიმინალურ — სახელმწიფო ხელისუფლებას ხალხის მიმართ მის მიერ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედებებისათვის, ეს იმას ნაშნავს, რომ ახალი სახელმწიფო ხელისუფლება თვითონაც იტოვებს თავისთვის იმის შესაძლებლობას, რომ მომავალში ყოფილი სახელმწიფო ხელისუფლების მსგავსად დაუსჯელად განაზოციელოს ანალოგიური დანაშაულებრივი ქმედებები ხალხის მიმართ.

სოციალური რევოლუციის პრობლემის განხილვისას, რაც გამოწვეულია, როგორც უკვე აღინიშნა, სახელმწიფო ხელისუფლების მიერ (ან სახელმწიფო ხელისუფლების აქტიური ან პასიური მხარდაჭერით) ორგანიზებული ხალხის ეკონომიკური გენოციდითა და ეკონომიკური გაუპატიურებით, ანუ რაც გამოწვეულია ხალხის მიმართ განხორციელებული ეკონომიკური გენოციდითა და პრაქტიკულად რეალიზებული ეკონომიკური ძალადობით სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან, საინტერესოდ და პრინციპულად მნიშვნელოვნად მიმაჩნია საკითხის დასმა აღნიშნული სოციალური რევოლუციის „დემოკრატიულობის“ შესახებ (?!).

ამრიგად, თვისებრივად ახალი სოციალური რევოლუციის პრობლემის განხილვისას, რომელიც ხალხის (ქვეყნის მოსახლეობის უმრავლესობის) ინტერესებსა და სახელმწიფო ხელისუფლებას შორის არსებული სიღრმისეული, ევოლუციურად დაუძლეველი წინააღმდეგობების შედეგს წარმოადგენს, საჭიროდ მიმაჩნია ყურადღების გამახვილება იმ საკითხზე, რომელიც დაკავშირებულია აღნიშნული რევოლუციის შესაძლო ან შეუძლებელ „დემოკრატიულობასთან“ (?!).

კერძოდ, ისმის კითხვა: ხომ არ არის „დემოკრატიული“ ჭეშმარიტად ადამიანური სოციალური რევოლუცია — ჰუმანოსოციალური რევოლუცია, რომელსაც ახორციელებს ხალხი (იგულისხმება ხალხის აქტიური მონაწილეობა ამ რევოლუციაში) თვითონ ხალხის ინტერესების რეალიზაციისათვის?!

ყურადღებას იმსახერებს ის ფაქტი, რომ ასეთი რევოლუცია – ასეთი რევოლუციური გადატრიალების პრაქსი – გარეგნულად შეიძლება წარმოვიდგინოთ როგორც დემოკრატიული რევოლუცია, ე. ი. შეიძლება წარმოვიდგინოთ, რომ რევოლუციის განხორციელება შესაძლებელია დემოკრატიული გზით, თუ მას (ამ რევოლუციას) ახორციელებს მთელი ხალხი, უფრო ზუსტად კი, თუ ამ რევოლუციის განხორციელება ხდება მთელი ხალხის სრული მხარდაჭერით.

ამასთან, ჯერ-ერთი, პრაქტიკულად ნაკლებად დასაჯერებელია (და შეუძლებელიც კი არის), რომ მთელი ხალხი მონაწილეობდეს რევოლუციაში (რევოლუციის მხარდასაჭერად, ე. ი. რევოლუციის მხარეზე), ან რომ (თუნდაც რევოლუციაში უშუალოდ მონაწილეობის გარეშე) მთელი ხალხი (ქვეყნის მოსახლეობის 100%) მხარს უჭერდეს რევოლუციას, რამეთუ რევოლუციას მომხრეების გარდა ყოველთვის ჰყავს მოწინააღმდეგეებიც, რაც სრულიად ბუნებრივია, რადგან წინააღმდეგ შემთხვევაში სოციალური რევოლუციების განხორციელება მოხდებოდა მხოლოდ რევოლუციური გზით.

და, მეორეც, რევოლუციაში (რევოლუციის მხარეზე) მთელი ხალხის მონაწილეობის შემთხვევაშიც კი, მთელი ხალხი ვერ იქნება უზენაესი ხელისუფალი (შეუძლებელია, რომ მთელი ხალხი ფლობდეს ხელისუფლებას) რევოლუციის პროცესში, ისევე როგორც საერთოდ შეუძლებელია, რომ

მთელი ხალხი ფლობდეს უზენაეს ხელისუფლებას საზოგადოებაში და სახელმწიფოში – საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ფუნქციონირების პროცესში, ე. ი. შეუძლებელია, რომ მთელი ხალხი მართავდეს რევოლუციას, ისევე როგორც შეუძლებელია, რომ მთელი ხალხი მართავდეს საზოგადოებასა და სახელმწიფოს.

უფრო მეტიც, შესაძლებელი რომ ყოფილიყო მთელი ხალხის მიერ საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვა, ანუ შესაძლებელი რომ ყოფილიყო დემოკრატიის არსებობა, მაშინ სოციალური რევოლუციების განხორციელება, ისევე როგორც თვით სახელმწიფოს არსებობა, უაზრობა იქნებოდა (!!).

მაშასადამე, თვით რევოლუციის პროცესიც, ისევე როგორც საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ფუნქციონირების პროცესი, ვერ იქნება დემოკრატიული, რამეთუ დემოკრატია – ეს არის მთელი ხალხის მიერ უზენაესი ხელისუფლების ფლობა, რაც აშკარად განუხორციელებადია.

ამრიგად, როგორც ჩემს მიერ ადრეც იყო აღნიშნული, შეუძლებელია, რომ საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ფუნქციონირება (საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვა) დემოკრატიული იყოს, რამეთუ რეალურად დემოკრატია – მთელი ხალხის მიერ საზოგადოებაში და სახელმწიფოში ხელისუფლების ფლობა – განუხორციელებადია, ე. ი. შეუძლებელია, რომ მთელი ხალხი მართავდეს საზოგადოებასა და სახელმწიფოს (თუმცა ხალხს თავისი

იდეებით, წინადადებებით და ა.შ. შეუძლია და ის ვალდებულიც არის, რომ ხელი შეუწყოს საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ეფექტიან მართვას სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან), რაც კიდევ ერთხელ დასტურდება როგორც სახელმწიფო ხელისუფლების არსებობის აუცილებლობით, ისე სახელმწიფო ხელისუფლების პრაქტიკული არსებობით ნებისმიერ სახელმწიფოში.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, „დემოკრატია“, ჩემი ღრმა რწმენით, შეიძლება არსებობდეს მხოლოდ როგორც განუხორციელებადი მითი „საზოგადოებაში და სახელმწიფოში ხალხის მიერ ხელისუფლების ფლობის არსებობის შესაძლებლობის შესახებ“ (?!).

თუმცა საჭიროდ მიმაჩნია იმის განსაკუთრებით აღნიშვნა, რომ ის პრინციპები, ფორმები და მეთოდები, რომლებსაც დემოკრატიული ეწოდება, და რომლებიც გამიზნულია ხალხის ინტერესების რეალიზაციისათვის, აუცილებლად აქტიურად უნდა იქნეს გამოყენებული საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვაში, მაგრამ მას, ჩემი ღრმა რწმენით, უნდა ეწოდებოდეს არა „დემოკრატიული“, არამედ ჭეშმარიტად ადამიანური, ანუ ჰუმანოზოციალური პრინციპები, ფორმები და მეთოდები, რამეთუ ტერმინი „დემოკრატიული“ არ ასახავს და ვერც ასახავს რეალურ ცხოვრებისეულ პროცესებს, რადგან დემოკრატია, ანუ სახელმწიფოში ხალხის მიერ ხელისუფლების ფლობა, როგორც უკვე აღინიშნა, განუხორციელებადია.

ამიტომ, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ფუნქციონირებაში მთავარია არა განუხორციელებადი მითი დემოკრატიის შესახებ – არა მითი ხალხის მიერ ხელისუფლების ფლობის შესახებ, არამედ რეალური ხელისუფლების – სახელმწიფო ხელისუფლების – მთელი ხალხის ინტერესებისადმი დაქვემდებარება, ე. ი. მთავარია – ხალხის ინტერესების დიქტატურა, რომელიც უნდა განახორციელოს ჭეშმარიტად ადამიანურმა სახელმწიფო ხელისუფლებამ, ანუ სახელმწიფო ხელისუფლებამ, რომელიც ხალხის ინტერესებს ემსახურება.

წინააღმდეგ შემთხვევაში, სახელმწიფო ხელისუფლების საქმიანობა კვალიფიციერებული უნდა იქნეს როგორც ანტიადამიანური, ანტისაზოგადოებრივი და ანტისახელმწიფოებრივი, რასაც უნდა მოჰყვეს სათანადო შედეგები... (!!).

მინიმალური ხელფასისა და საარსებო მინიმუმის პრობლემასთან დაკავშირებით აღსანიშნავია, რომ, როგორც უკვე გამახვილდა ყურადღება, საარსებო მინიმუმი არის „შემოსავლების დონე...“, რომელიც აუცილებელია ადამიანის ცხოვრებისა და მოღვაწეობის უზრუნველსაყოფად...“ [4, გვ. 334].

ამასთანავე, თუ მხედველობაში მივიღებთ, რომ საარსებო მინიმუმი ითვალისწინებს ადამიანის ცხოვრებისა და მოღვაწეობის უზრუნველსაყოფად აუცილებელი პირობების შექმნას, მაშინ, ჩემი ღრმა რწმენით, დაუშვებელია, რომ საარსებო მინიმუმი განისაზღვროს და შემოიფარგლოს

მხოლოდ აუცილებელი შემოსავლების დონით, რამეთუ ადამიანის არსებობას — ცხოვრებასა და მოღვაწეობას — გარდა მატერიალურისა, ეკონომიკურისა სჭირდება აგრეთვე აუცილებელი არამატერიალური, არაეკონომიკური — სულიერი, სამართლებრივი, ორგანიზაციული — პირობებით უზრუნველყოფა.

მაშასადამე, საარსებო მინიმუმი, გარდა მინიმალური ხელფასისა, უნდა ითვალისწინებდეს აგრეთვე ადამიანის ცხოვრებისა და მოღვაწეობისათვის მინიმალური არამატერიალური (იგულისხმება — არაეკონომიკური, არაფინანსური) პირობების არსებობის აუცილებლობასაც.

მაგრამ საარსებო მინიმუმის მატერიალური, ეკონომიკური მზარისაგან განსხვავებით ადამიანის ცხოვრებისა და მოღვაწეობის არამატერიალური, არაეკონომიკური პირობები ერთ ადამიანზე (ყოველ ადამიანზე) — ერთ სულ მოსახლეზე — რაოდენობრივად ვერ გაიანგარიშება.

ამიტომ, ზემოაღნიშნული პრობლემის პრინციპული მნიშვნელობის გათვალისწინებით სახელმწიფოში უნდა ფუნქციონირებდეს არამატერიალური, არაეკონომიკური საარსებო პირობებით ყოველი ადამიანის უზრუნველყოფის ერთიანი სახელმწიფოებრივი სისტემა, რომლის არსებობაზე და პრაქტიკულ რეალიზაციაზე პასუხს უნდა აგებდეს, უპირველეს ყოვლისა, უზენაესი სახელმწიფო ხელისუფლება. მით უმეტეს, რომ არსებობს მრავალი გადაუჭრელი პრობლემა, რომელიც დაკავშირებულია ადამიანის ცხოვრებისა და მოღვაწეობის არა მარტო მატერიალურ,

ეკონომიკურ, არამედ აგრეთვე არამატერიალურ, არაეკონომიკურ პირობებთანაც.

კერძოდ, მაგალითად, საქართველო, ალბათ, ერთადერთი სახელმწიფოა, რომელშიც არა მარტო დასავლეთ ევროპისა და ამერიკის სახელმწიფოებისაგან განსხვავებით, არამედ აგრეთვე ყოფილი საბჭოთა კავშირის შემადგენლობაში ადრე მყოფ სახელმწიფოებს შორისაც, მიუხედავად სახელმწიფო და კერძო სტრუქტურების კონსტიტუციური თანასწორუფლებიანობისა, კერძო უმაღლეს სასწავლებლებს ფაქტობრივად ეკრძალებათ ასპირანტების მომზადება და სადისერტაციო საბჭოების შექმნა (!!).

ამრიგად, დისერტანტებს – მეცნიერებს – ხელოვნურ, ანტიკონსტიტუციურ დაბრკოლებებს უქმნიან კერძო უმაღლეს სასწავლებლებში დისერტაციების მომზადებაში, რითაც ილაზება როგორც ადამიანის (დისერტანტის, მისი სამეცნიერო ხელმძღვანელის, სამეცნიერო კონსულტანტის და ა. შ.) კონსტიტუციური უფლებები, ისე მთლიანად კერძო უმაღლესი სასწავლებლების უფლებები (!!).

ამასთან აღსანიშნავია, რომ თუმცა საქართველოს კონსტიტუციის შესაბამისად (მუხლი 3, პუნქტი 1, ქვეპუნქტი „ა“), „... კანონმდებლობა აკადემიური, სამეცნიერო, პროფესიული წოდებებისა და ხარისხების შესახებ“ [2, გვ. 5] მიეკუთვნება „მხოლოდ საქართველოს უმაღლეს სახელმწიფო ორგანოთა განსაკუთრებულ გამგებლობას“ [2, გვ. 4], მაგრამ ეს სულაც არ ნიშნავს, რომ საქართველოს უმაღლეს სახელმწიფო ორგანოებს უფლება აქვთ დაარღვიონ

სახელმწიფო და კერძო სტრუქტურების კონსტიტუციური თანასწორუფლებიანობა და მიიღონ ანტიკონსტიტუციური გადაწყვეტილებები, რითაც ილახება, ჯერ-ერთი, ადამიანის უფლებები, და, მეორეც, კერძო სტრუქტურების – კერძო უმაღლესი სასწავლებლების – უფლებები.

გარდა ამისა, ხელოვნური დაბრკოლებები ექმნებათ დისერტანტებს მაშინაც კი, როდესაც კერძო უმაღლეს სასწავლებელში იურიდიული მოთხოვნების სრული დაცვით მომზადებული დისერტაცია წარდგენილია დასაცავად სახელმწიფო უმაღლესი სასწავლებლის ან სამეცნიერო-კვლევითი დაწესებულების სადისერტაციო საბჭოში (!!).

თუმცა, სამართლიანი საზოგადოებრივი და სახელმწიფოებრივი ცხოვრების პირობებში სადისერტაციო საბჭოები უნდა იქნებოდეს და ფუნქციონირებდეს არა მარტო სახელმწიფო, არამედ აგრეთვე არასახელმწიფო და, მათ შორის, კერძო უმაღლეს სასწავლებლებში და სამეცნიერო-კვლევით დაწესებულებებში, რაც სახელმწიფო და კერძო სტრუქტურების თანასწორუფლებიანობის უზრუნველყოფის კონსტიტუციურ მოთხოვნას წარმოადგენს.

პრინციპულად მნიშვნელოვანია აღინიშნოს, რომ კერძო უმაღლეს სასწავლებლებში მომზადებული დისერტაციების დაცვაში ხელოვნური დაბრკოლებების შექმნა ხდება მხოლოდ იმიტომ (ან ვითომ მხოლოდ იმიტომ), რომ დისერტაცია მომზადდა კერძო უმაღლეს სასწავლებელში (!!).

ზემოაღნიშნული ანტიკონსტიტუციური მოქმედებების ორგანიზატორები, როგორც წესი, არიან ზოგიერთი

„მეცნიერები“ ან, უფრო ზუსტად, ვითომ მეცნიერები, რომლებსაც გარკვეული თანამდებობები უკავიათ სახელმწიფო სამეცნიერო სტრუქტურებში, მაგრამ რომლებსაც მეცნიერებაში საკუთარი იდეები – მეცნიერული მიმართულებები, თეორიები, კონცეფციები და ა. შ. – არ გააჩნიათ, რის შედეგადაც, მოუხდავად მათ მიერ დაკავებული თანამდებობებისა, ისინი უნდა ითვლებოდნენ არა მეცნიერებად, არამედ მხოლოდ დამხმარე მუშაკებად მეცნიერებაში და, შესაბამისად, არ უნდა ჰქონდეთ მათ სამეცნიერო კადრების ატესტაციაში მონაწილეობის უფლება, მაგრამ, სამწუხაროდ, ხშირად სწორედ ისინი ბატონობენ მეცნიერებაში (!!).

ასეთ „მეცნიერთა“ „სამეცნიერო მოღვაწეობა“ მდგომარეობს იმაში, რომ ისინი მხოლოდ თუთიყუშებივით იმეორებენ სხვების აზრებს, და თავის თანამდებობრივ მდგომარეობას მაქსიმალურად იყენებენ ანგარების მიზნით (!!).

ძნელია მოუძებნო სხვა ახსნა იმ ფაქტს, როდესაც აღნიშნული „მეცნიერები“ აკეთებენ ყველაფერს (მათ შორის, დაუშვებელი ფორმებისა და მეთოდების გამოყენებით), რათა არ დაუშვან კერძო (და საერთოდ არასახელმწიფო) სტრუქტურაში – უმაღლეს სასწავლებელში ან სამეცნიერო-კვლევით დაწესებულებაში – მომზადებული დისერტაციის დაცვის პრეცედენტი. ხომ სრულიად ცხადია, რომ წინააღმდეგ შემთხვევაში (ე. ი. თუ დაუშვებენ კერძო უმაღლეს სასწავლებელში მომზადებული დისერტაციის დაცვის პრეცედენტს) ისინი დაკარგავენ მონოპოლიას

სამეცნიერო კადრების მომზადებისა და სამეცნიერო ხარისხების მინიჭების საქმეში, და, შესაბამისად, დაკარგავენ ამ მონოპოლიის მათი პირადი ინტერესებისათვის ბოროტად გამოყენების შესაძლებლობებს (?!).

განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებს აგრეთვე ის გარემოებაც, რომ არცთუ იშვიათად თითქოსდა დისერტაციების ხარისხისადმი მომთხოვნელობის ამაღლების მიზნით, მეცნიერებაში გაბატონებული ზოგჯერ სრულიად არაკომპეტენტური (თუმცა სამეცნიერო ხარისხებისა და წოდებების მქონე, მაგრამ საკუთარი სოციალურად მნიშვნელოვანი სამეცნიერო იდეების – მეცნიერული თეორიების, კონცეფციების და ა. შ. – არმქონე) და/ან კრიმინალური (კრიმინალური ქმედებების განმახორციელებელი) „მეცნიერები“, მათ მიერ სადისერტაციო საბჭოებში და/ან სახელმწიფო სამეცნიერო-კვლევით დაწესებულებებში, სახელმწიფო უმაღლეს სასწავლებლებში და ა. შ. (რომლებშიც ფუნქციონირებს და რომელთა დაქვემდებარებაშიც იმყოფება ეს სადისერტაციო საბჭოები) დაკავებული თანამდებობების კანონსაწინააღმდეგოთ გამოყენების შედეგად, ქმნიან სრულიად საეჭვო ხელოვნურ დაბრკოლებებს იმ დისერტაციების წინასწარი განხილვისათვისაც კი, რომლებიც მომზადებულია იქვე – იმავე სახელმწიფო სამეცნიერო-კვლევით დაწესებულებებში ან იმავე სახელმწიფო უმაღლეს სასწავლებლებში.

ამრიგად, თანამდებობრივი (სამსახურებრივი) უფლებამოსილების ბოროტად გამოყენებისა და თანამდებობრივი (სამსახურებრივი) უფლებამოსილების გადაბეჭდვის შედეგად, *ე. ი. იმ ქმედებების შედეგად, რომლებიც წარმოადგენს სისხლისსამართლებრივად დასჯად დანაშაულს* (საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსი, მუხლები – 332, 333), ზემოაღნიშნული „მეცნიერები“ კმნიან ხელოვნურ კანონსაწინააღმდეგო დაბრკოლებებს იმ ასპირანტებისა და მაძიებლებისათვისაც კი, და საერთოდ დისერტანტებისათვის, რომლებმაც მოამზადეს საკანდიდატო ან სადოქტორო დისერტაციები იქვე – იმავე სახელმწიფო სამეცნიერო-კვლევით დეწესებულებაში ან იმავე სახელმწიფო უმაღლეს სასწავლებელში. თუმცა სამეცნიერო ხარისხის ზოგიერთ მაძიებლებს დისერტანტებისადმი წაყენებული კანონიერი მოთხოვნების მათ მიერ შეუსრულებლობის შემთხვევაშიც კი ისინი უშვებენ დაუბრკოლებლად (!!).

მაშასადამე, მოცემულ შემთხვევაში, სადისერტაციო საბჭოებისა და სამეცნიერო დაწესებულებების ან უმაღლესი სასწავლებლების ხელმძღვანელები თავისი ქმედებით უხემად არღვევენ მოქალაქის – დისერტანტების, და აგრეთვე მათი სამეცნიერო ხელმძღვანელების, სამეცნიერო კონსულტანტებისა და სამეცნიერო-კვლევითი დაწესებულების იმ განყოფილების ან უმაღლესი სასწავლებლის იმ კათედრის თანამშრომელთა უფლებებს, რომელშიც მომზადდა

დისერტაცია, და რომელშიც უნდა მომხდარიყო მისი განხილვა, მაგრამ რომელსაც (ე. ი. განყოფილებას ან კათედრას) სადისერტაციო საბჭოს ხელმძღვანელობა და სამეცნიერო-კვლევითი დაწესებულების ან უმაღლესი სასწავლებლის ხელმძღვანელობა კანონსაწინააღმდეგოთ უკრძალავენ ამ დისერტაციის განხილვის ჩატარებას მანამ, სანამ ისინი თვითონ არ წაიკითხავენ და არ „შეაფასებენ“ დისერტაციას (იმ შემთხვევების გამოკლებით, როდესაც ისინი თვითონ არიან დაინტერესებულნი სწრაფად გაუშვან დისერტაცია), და სანამ არ აიძულებენ დისერტანტს მრავალჯერ გადაამუშაოს, ხოლო ზოგ შემთხვევაში კი სანამ არ დააძლვბენ ხელახლა დაწეროს დისერტაცია, და სანამ საბოლოოდ ისინი თვითონ არ მისცემენ დისერტაციას დადებით შეფასებას... (?!).

ეს ხომ აშკარა კრიმინალია (?!). ეს ხომ აშკარა მაგალითია აღნიშნული თანამდებობის პირების კორუფციული ქმედებებისა მეცნიერების სფეროში, ან მათი სწრაფვისა ასეთი ქმედებებისაკენ (?!).

თუმცა მაღალი ღონის დისერტაციის, ჭეშმარიტად შემოქმედებითი სადისერტაციო ნაშრომის დაცვაში ხელოვნური დაბრკოლებების შექმნის მიზეზი შეიძლება იყოს აგრეთვე, ერთი მხრივ, იმ „მეცნიერის“ დაბალი ინტელექტუალური ღონე, რომელმაც უნდა შეაფასოს დისერტაცია, მაგრამ რომელიც ვერ აღიქვამს შემოქმედებით მეცნიერულ იდეებს, რადგან ეს იდეები სცდება მისი ცოდნის

– მის მიერ შესწავლილი და დამახსოვრებული, როგორც წესი, სტუდენტებისათვის განკუთვნილი სახელმძღვანელოს ტექსტების – ფარგლებს, და, მეორე მხრივ, ეს შეიძლება გამოწვეული იყოს ეგოიზმის გრძნობით, როდესაც დისერტაციის შემფასებელი თვითონ მნიშვნელოვანს ვერაფერს ქმნის მეცნიერებაში და ხელს უშლის შემოქმედებითად მოაზროვნე მეცნიერს, ანუ ჭეშმარიტ მეცნიერს, რათა მის ფონზე თვითონ „ფერმკრთალად“ არ გამოიყურებოდეს (?!).

აქ განსაკუთრებით უნდა აღინიშნოს, რომ ჭეშმარიტი მეცნიერი უდავოდ უნდა ფლობდეს დიდ ცოდნას, მაგრამ სახელმძღვანელოების (რომლებიც გათვალისწინებულია სტუდენტებისათვის) და თუნდაც დიდძალი რაოდენობის სამეცნიერო ლიტერატურის ცოდნაც კი სრულიად არ არის საკმარისი იმისათვის, რომ ადამიანი ითვლებოდეს მეცნიერად, რამეთუ როგორც ცნობილი ბულგარელი მეცნიერი, ორგზის მეცნიერებათა დოქტორი სტეფან რობევი სრულიად სამართლიანად წერდა „... არ არიან და არც შეიძლება იყვნენ რიგითი მეცნიერები! დიდი შეცდომა იქნებოდა, რომ ყველა ერთიმეორის მიყოლებით მეცნიერად ჩაგვეთვალა: ჯერ კიდევ უცნობი ჭეშმარიტების მაძიებლები და მათთან ერთად სპეციალისტები, რომლებიც კეთილსინდისიერად აღევნებენ თვალს სიახლეებს თავის დარგში. სუფლიორმა ყველაზე უკეთესად იცის როლები პიესაში, მაგრამ ეს ჯერ კიდევ არ არის ხელოვნება. მეცნიერმა უნდა დაძლიოს გზა იქ, სადაც ჯერ კიდევ არავის არ გაუვლია, თავი უნდა

გაართვას ახალ, მოულოდნელ სიძნელეებს. ეს — აუცილებელი პირობაა მისი შრომის შეფასებისას. მეცნიერი, იქნება ეს ხარისხით თუ მის გარეშე, ფასდება მხოლოდ შემოქმედებითი სამუშაოთი, რომელიც შეასრულა, და არა ადმინისტრაციულად დაკანონებული ადგილით, რომელიც უკავია“ (ხაზგასმულია ჩემს მიერ — ა. კ.) [10, გვ. 46-47].

შემდგომი კომენტარები, ჩემი ღრმა რწმენით, აქ ზედმეტია! თუმცა უნდა აღინიშნოს, რომ როდესაც „მეცნიერი“ თვალს აღევნებს სიახლეებს თავის ღარგში და თვითონ არ ქმნის არაფერს ახალს მეცნიერებაში, და როდესაც, ამასთან ერთად, ის არ უქმნის დაბრკოლებებს მეცნიერების განვითარებას, მაშინ ეს არც ისეთი უბედურებაა, რამეთუ ასეთ შემთხვევაში საქმე გვაქვს მეცნიერებაში დამხმარე მუშაკთან. მაგრამ, როდესაც ვითომ „მეცნიერი“ თვითონ ვერაფერს ვერ ქმნის ახალს მეცნიერებაში და, გარდა ამისა, ყოველმხრივ ხელს უშლის მეცნიერების განვითარებას, მაშინ ეს უკვე სრულიად აუტანელია (!!). უფრო მეტიც, ეს არის მძიმე დანაშაული საზოგადოებისა და სახელმწიფოს წინაშე (!!).

ამასთან, ანტიკონსტიტუციურ დაბრკოლებებს შემოქმედებითად მოაზროვნე ადამიანებს უქმნიან სწორედ ის „მეცნიერები“, რომლებიც თვითონ არაფერს ფასეულს არ ქმნიან (და არც შეუძლიათ შექმნან) მეცნიერებაში.

ზომ „საყოველთაოდ ცნობილია, რომ, — როგორც მე ჯერ კიდევ 1984 წელს იმ „მეცნიერთა“ (უფრო ზუსტად

კი, მეცნიერების იმ მუშაკთა) „გაცოფებული“ მოქმედებების პასუხად, რომლებიც იბრძოდნენ ჩემს, როგორც ახალი მეცნიერული თეორიების ავტორის, წინააღმდეგ, მიაჩნდათ რა, რომ მეცნიერული თეორიების ავტორები შეიძლებოდა ყოფილიყვნენ მხოლოდ მარქსიზმ-ლენინიზმის ფუძემდებლები (?!), აღვნიშნავდი, – სიახლე მეცნიერებაში და საერთოდ ცხოვრებაში ყოველთვის ძნელად, ბრძოლით იკვლევდა გზას. ამასთან დაკავშირებით ხატოვნად და მეტად საინტერესოდ წერდა ლუდვიგ ბიორნე: „მას შემდეგ რაც პითაგორამ აღმოაჩინა თავისი თეორემა, მან ასი ხარი შესწირა მსხვერპლად. იმ დროიდან მოყოლებული მსხვილფეხა რქოსანი პირუტყვი კანკალებს ყოველთვის, როდესაც ხდება ახალი ჭეშმარიტების აღმოჩენა...“ [10, გვ. 59].

მეცნიერებაში გაბატონებული სახელმწიფო სტრუქტურებისა და მათი ხელმძღვანელების (რომლებიც ამასთან ერთად არცთუ იშვიათად სახელმწიფო დაწესებულებებს და მათ ჯონებას იყენებენ როგორც თავის კერძო საკუთრებას) მონოპოლიასთან დაკავშირებით, რაც აშკარად ეწინააღმდეგება კონსტიტუციურ მოთხოვნებს და ლახავს ადამიანის, მეცნიერების, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ინტერესებს, ისმის კითხვა: ვის და რისთვის სჭირდება სახელმწიფო სტრუქტურების მონოპოლია

(და საერთოდ მონოპოლია) მეცნიერებაში?! ეს ხომ მეცნიერების განადგურებას უწყობს ხელს (?!).

ამრიგად, მიუხედავად იმისა, რომ მეცნიერთა დიდ ნაწილს საარსებო მატერიალური, ეკონომიკური პირობებიც კი არ გააჩნია, მათ დამატებით ცხოვრებისა და მოღვაწეობის არამატერიალურ, არაეკონომიკურ საარსებო აუცილებელ პირობებსაც კი უსპობენ, მაშინ როდესაც მათი მეცნიერული მოღვაწეობა საზოგადოებაში და სახელმწიფოში არსებული მდგომარეობის გათვალისწინებით გმირობად უნდა ითვლებოდეს.

აქ მე აღარაფერს ვამბობ სამეცნიერო ხარისხების მინიჭების სფეროში დისერტანტებისათვის დამატებით შექმნილ სხვა ბიუროკრატიულ დაბრკოლებებზე, რაც ხელს უშლის ადამიანის არსებობას მეცნიერების სფეროში – მის მეცნიერულ მოღვაწეობას და, ამის შედეგად, მეცნიერებისა და საზოგადოების განვითარებას.

უფრო მეტიც, სახელმწიფო სტრუქტურების მონოპოლია მეცნიერებაში და უმაღლესი განათლების სფეროში არა მარტო აბრკოლებს მეცნიერებისა და მთლიანად საზოგადოების განვითარებას, არამედ ქმნის მეცნიერებაში კორუფციის შესაძლებლობას და საფუძველს.

თუმცა არც ის არის გამორიცხული, რომ თვით კორუფციის არსებობა იყოს საფუძველი მეცნიერებაში და უმაღლესი განათლების სფეროში სახელმწიფო სტრუქტურების თავგანწირული ბრძოლისა მონოპოლიის

შენარჩუნებისათვის საერთოდ და, მათ შორის, სამეცნიერო ხარისხების მინიჭების დარგში (!!).

ვფიქრობ, ასეთ პირობებში თანამდებობის პირთა უფლებებისა და პასუხისმგებლობის ბალანსირების თეორიის [5] მოთხოვნათა შესაბამისად, გათვალისწინებული უნდა იყოს ადეკვატური იურიდიული პასუხისმგებლობა ანტიკონსტიტუციური ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტების შექმნელ და მიმღებ თანამდებობის პირთა მიმართ.

ამასთან ერთად, გათვალისწინებული უნდა იყოს შესაბამისი პასუხისმგებლობა იმ „მცირეკალიბრიან“ თანამდებობის პირთა მიმართაც, ვინც არსებული ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტებით გათვალისწინებულ ადამიანის უფლებებსაც კი თვითნებურად ლახავს, და ვინც ამით ადამიანებს დამატებით ხელოვნურ დაბრკოლებებს უქმნის მათ მეცნიერულ მოღვაწეობაში, რაც შეუძლებელს ხდის ადამიანის (კერძოდ, მეცნიერის) ასეთ პირობებში არსებობას – ცხოვრებასა და მოღვაწეობას (!!).

განსაკუთრებით უნდა აღინიშნოს, რომ მეცნიერთა წინააღმდეგ (და საერთოდ მეცნიერული შემოქმედების წინააღმდეგ) ხელოვნური ანტიკონსტიტუციური ბარიერების შექმნა წარმოადგენს უმაღლესი სახელმწიფო ხელისუფლების მხარდაჭერით (რაც გამოიხატება სამეცნიერო ხარისხებისა და სამეცნიერო წოდებების მინიჭებასთან დაკავშირებით ანტიკონსტიტუციური ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტების მიღებაში) სათანადო სახელმწიფო სტრუქტურებისა და მათი ხელმძღვანელების მიერ დისერტანტებისათვის, მათი

სამეცნიერო ხელმძღვანელებისათვის ან სამეცნიერო კონსულტანტებისათვის, და აგრეთვე არასახელმწიფო (მათ შორის, კერძო) უმაღლესი სასწავლებლებისა და სამეცნიერო-კვლევითი დაწესებულებების ხელმძღვანელებისა და თანამშრომლებისათვის მორალურ-ფსიქოლოგიური და ეკონომიკური გენოციდის მოწყობას (?!).

ამასთან ერთად ყურადღება უნდა გამახვილდეს იმაზე, რომ *მორალურ-ფსიქოლოგიური და ეკონომიკური გენოციდი წარმოადგენს გენოციდის უმძიმეს ფორმებს.*

ამიტომ, შესაბამისად, ჩემი ღრმა რწმენით, უნდა შეიქმნას აღნიშნული გენოციდის მომწყობი და/ან მხარდამჭერი თანამდებობის პირების დანაშაულებრივი ქმედებებისათვის უმკაცრესი იურიდიული პასუხისმგებლობის მექანიზმი.

ზომ დაუშვებელია, რომ ანტიკონსტიტუციური სამეცნიერო-საატესტაციო სისტემის შემქმნელები და აგრეთვე ამ სისტემის პრაქტიკაში გამტარებლები – ვინც მართავს ამ სისტემას და ვინც მონაწილეობს მის მართვაში, დისერტანტებს მრავალი წლის მანძილზე აწამებდნენ, და რომ, მიუხედავად ამისა, ისინი მაინც აქამდე დაუსჯელად განაგრძობდნენ მათ მიერ დაკავებულ თანამდებობებზე თავის „მოღვაწეობას“?!

უბრუნდები რა მინიმალური ხელფასის პრობლემასთან დაკავშირებულ საკითხებს, აუცილებლად მიმაჩნია ყურადღების გამახვილება იმაზე, რომ საქართველოს კონსტიტუციის მოთხოვნათა გათვალისწინებით,

საქართველოს შრომის კანონთა კოდექსში შეტანილი უნდა იქნეს სათანადო ცვლილებები.

კერძოდ, საქართველოს შრომის კანონთა კოდექსის (მუხლი 76, პუნქტი 1) თანახმად: „მინიმალური ხელფასი არის სოციალურ-ეკონომიკური ნორმატივი, შრომის ანაზღაურების დასაშვები მინიმალური დონე, რომლის ოდენობას ამტკიცებს საქართველოს პრეზიდენტი“ [11, გვ. 31-32].

აღნიშნული კოდექსის ამავე მუხლის თანახმად (მუხლი 76, პუნქტი 2): „მუშაკის თვიური ანაზღაურება არ შეიძლება იყოს მინიმალურ ხელფასზე ნაკლები. მინიმალური ხელფასის დაცვა სავალდებულოა ყველა დაწესებულების, საწარმოებისა და ორგანიზაციისათვის, მათი საკუთრებისა და ორგანიზაციულ-სამართლებრივი ფორმის მიუხედავად“ [11, გვ. 32].

საქართველოს შრომის კანონთა კოდექსის 76-ე მუხლი, ჩემი ღრმა რწმენით, უნდა ჩამოყალიბდეს შემდეგი რედაქციით:

პუნქტი 1. „მინიმალური ხელფასი არის სოციალურ-ეკონომიკური ნორმატივი, რომლის დონე ძირითად შტატში მთელ განაკვეთზე დასაქმებული მუშაკებისათვის განისაზღვრება არანაკლებ საარსებო მინიმუმის ოდენობით.

ამასთან, სახელმწიფო სექტორში დასაქმებულ მუშაკებს სახელმწიფო უზრუნველყოფს მინიმალური ხელფასით

საარსებო მინიმუმის ღონეზე მაინც, ხოლო კერძო სექტორისათვის სახელმწიფო ქმნის სათანადო პირობებს იქ დასაქმებული მუშაკების მინიმალური ხელფასით უზრუნველსაყოფად აგრეთვე საარსებო მინიმუმის ღონეზე მაინც.

საარსებო მინიმუმის ოდენობას რეალური ცვლილებების გათვალისწინებით პერიოდულად ამტკიცებს საქართველოს პრეზიდენტი“.

პუნქტი 2. „მუშაკის თვიური ანაზღაურება სახელმწიფო სექტორში არ შეიძლება იყოს საარსებო მინიმუმზე ნაკლები. კერძო სექტორში როგორც მინიმალური, ისე მაქსიმალური ხელფასის ოდენობა რეგულირდება საბაზრო მექანიზმებით დამქირავებელსა და დაქირავებულ მუშაკს შორის ურთიერთშეთანხმების საფუძველზე“.

მინიმალურ ხელფასთან დაკავშირებით აღსანიშნავია, რომ, მაგალითად, დიდ ბრიტანეთში არ ხდება ეროვნული კანონმდებლობით მინიმალური ხელფასის ოდენობის განსაზღვრა, მაგრამ ზოგიერთ დარგში ხელფასის საკითხებთან დაკავშირებული საბჭოები მხოლოდ რეკომენდაციას უწევენ მათ მიერ განსაზღვრული ხელფასის მინიმალური ოდენობის დადგენას [12, გვ. 411], რაც კიდევ ერთხელ ადასტურებს ჩემი მტკიცების სისწორეს იმის შესახებ, რომ სახელმწიფოს მიერ კერძო სექტორის მიმართ მინიმალური ხელფასის ოდენობის დადგენა, რბილად რომ ვთქვათ, მიზანშეწონილი არ არის, რამეთუ ეს სახელმწიფო ხელისუფლების მხრიდან ანტიკონსტიტუციური ქმედება იქნებოდა.

თუმცა, ცხადია, რომ ყველა მუშაკს უნდა ჰქონდეს მინიმალური ხელფასი საარსებო მინიმუმის ღონეზე მაინც, რაც აგრეთვე კონსტიტუციური მოთხოვნაა.

მაგრამ ამისათვის, ჯერ-ერთი, სახელმწიფომ უნდა უზრუნველყოს სათანადო მინიმალური ხელფასით სახელმწიფო სექტორში დასაქმებული ყველა მუშაკი, და მან (*სახელმწიფომ*) აგრეთვე უნდა უზრუნველყოს სათანადო კატეგორიის ადამიანები — პენსიით, უმუშევრობისათვის და ნაწილობრივ უმუშევრობისათვის (*ისინი, ვინც სრულ საშტატო განაკვეთზე არ მუშაობს და უზრუნველყოფილი არ არის ხელფასით საარსებო მინიმუმის ღონეზე მაინც*) დახმარებით და ა. შ. საარსებო მინიმუმის ღონეზე მაინც.

და, მეორეც, სახელმწიფო ხელისუფლებამ უნდა შექმნას სათანადო პირობები იმისათვის, რომ კერძო სექტორში დასაქმებული მუშაკები აგრეთვე უზრუნველყოფილნი იქნენ მინიმალური ხელფასით საარსებო მინიმუმის ღონეზე მაინც.

მიზანშეწონილად და მნიშვნელოვნად მიმაჩნია აგრეთვე, რომ სახელმწიფო ხელისუფლება განსაზღვრავდეს სახელმწიფო სექტორში დასაქმებული მუშაკებისათვის საარსებო მინიმუმისაგან განსხვავებული მინიმალური ხელფასის ოდენობას, მაგრამ მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ მინიმალური ხელფასი განისაზღვრება იმ დროისათვის არსებული საარსებო მინიმუმის ღონეზე მეტი ოდენობით.

აღნიშნული პრობლემის პრაქტიკული გადაჭრის სამართლებრივ საფუძველს იძლევა საქართველოს შრომის კანონთა კოდექსის 76-ე მუხლის პირველი პუნქტის ჩემს მიერ ზემოთ შემოთავაზებული ახალი რედაქცია.

ხოლო თუ სახელმწიფო ხელისუფლებას არა აქვს სახელმწიფო სექტორში დასაქმებული მუშაკებისათვის საარსებო მინიმუმზე მაღალი დონის მინიმალური ხელფასის ოდენობის განსაზღვრის საშუალება, მაშინ ამ მიზნით სპეციალური ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტის მიღების გარეშე, საქართველოს შრომის კანონთა კოდექსის 76-ე მუხლის პირველი პუნქტის ჩემს მიერ შემოთავაზებული რედაქციის თანახმად, სახელმწიფო ხელისუფლებამ უნდა უზრუნველყოს სახელმწიფო სექტორში დასაქმებული მუშაკები მინიმალური ხელფასით საარსებო მინიმუმის დონეზე მაინც.

ამასთან, საქართველოში ამჟამად არსებული კონკრეტული შესაძლებლობების (უფრო ზუსტად კი, არსებული სირთულეების) გათვალისწინებით, საქართველოს შრომის კანონთა კოდექსში შეიძლება მიეთითოს, რომ ამ კოდექსის 76-ე მუხლი ძალაში შედის, მაგალითად, ექვსი თვის შემდეგ ან ერთი წლის შემდეგ და ა. შ., თუმცა ეს არსებული სირთულეების შემქმნელი სახელმწიფო ხელისუფლების „მოღვაწეობით“ გამოწვეული იძულებითი და, ამავდროულად, მაინც ანტიკონსტიტუციური ქმედება იქნება, რამეთუ ყოველი მუშაკი ყოველთვის უნდა იყოს უზრუნველყოფილი მინიმალური ხელფასით საარსებო მინიმუმის დონეზე მაინც.

ამრიგად, მინიმალური ხელფასის (ისევე როგორც მინიმალური პენსიის და ა. შ.) პრობლემის გადაჭრა გადაუდებელ ამოცანას წარმოადგენს, რადგან ეს უშუალოდ

ეზება ადამიანის სიცოცხლის უფლებას, რაც ყოველი ადამიანის უმთავრესი კონსტიტუციური უფლებაა.

მინიმალური ხელფასის პრობლემასთან დაკავშირებით განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებს ის ფაქტი, რომ კლასიკური კაპიტალიზმის კრიტიკოსებისათვის ამ სისტემის კრიტიკის მთავარ არგუმენტს წარმოადგენდა დაქირავებული მუშაკებისათვის განკუთვნილი მინიმალური ხელფასის ოდენობის განსაზღვრა საარსებო მინიმუმის დონეზე.

კერძოდ, კარლ მარქსმა, რომელმაც მთელი თავისი ცხოვრება და მეცნიერული მოღვაწეობა ძირითადად მიუძღვნა კაპიტალიზმის უსამართლობისა და ამ სისტემის მოსპობის აუცილებლობის დასაბუთებას, წერდა, რომ „... ცვალებადი კაპიტალი არის მხოლოდ საარსებო საშუალებების ფონდის გამოვლინების განსაკუთრებული ისტორიული ფორმა, რომელიც აუცილებელია მუშაკისათვის მისი სიცოცხლის შენარჩუნებისა და კვლავწარმოებისათვის...“ [13, ტ. 23, გვ. 580].

ამრიგად, კარლ მარქსი აკრიტიკებდა იმდროინდელ კაპიტალისტურ წყობილებას იმის გამო, რომ იმ პოლიტიკურ სისტემაში დაქირავებული მუშაკები ხელფასს ღებულობდნენ მხოლოდ საარსებო მინიმუმის დონეზე.

მაშასადამე, კლასიკური კაპიტალიზმის პირობებშიც კი, რომელშიც დაქირავებული მუშაკი კაპიტალისტისთვის მხოლოდ მოგების მიღების საშუალებას წარმოადგენდა (რის გამოც დამქირავებელი სრულიად სამართლიან და საფუძვლიან კრიტიკას იმსახურებდა), დაქირავებული

მუშაკების მინიმალური ხელფასის დონე 5-6-ჯერ მაღალი იყო, ვიდრე ის მინიმალური ხელფასი, რომელსაც ამჟამად ღებულობენ დაქირავებული მუშაკები, მაგალითად, საქართველოში (?!).

განსაკუთრებით აღსანიშნავია აგრეთვე, რომ მონათმფლობელობის ეპოქაშიც კი, სადაც „... ხდებოდა მთელი პროდუქტის უსასყიდლოდ მითვისება მონათმფლობელთა კლასის მიერ...“ [14, გვ. 78], მონათმფლობელები „... გამოუყოფდნენ მონებს სასიცოცხლო საშუალებების მინიმუმს...“ [14, გვ. 78], ე. ი. მონებიც კი, რომლებიც მაშინ ფაქტობრივად ადამიანებად არ ითვლებოდნენ, ღებულობდნენ საარსებო მინიმუმს.

ზემოაღნიშნული ადასტურებს იმას, რომ იმ ქვეყნებში, სადაც მინიმალური ხელფასის ოდენობა საარსებო მინიმუმის დონეზე ნაკლებია (მით უმეტეს, როდესაც მინიმალურ ხელფასის ოდენობა საარსებო მინიმუმის დონეზე 5-6-ჯერ ნაკლებია) მოსახლეობის უმრავლესობა ბევრად უფრო უარეს მდგომარეობაში იმყოფება, ვიდრე იმყოფებოდნენ მონები მონათმფლობელობის ეპოქაში.

უფრო მეტიც, ცხოველებიც კი უზრუნველყოფილნი არიან საარსებო მინიმუმით (რამეთუ ისინი უზრუნველყოფილნი არიან ყველა აუცილებელი სასიცოცხლო პირობებით, მათი ცხოვრების სპეციფიკის გათვალისწინებით, მინიმალურ დონეზე მაინც), გარდა ქუჩაში მოხეტიალე უპატრონო ძაღლებისა და კატებისა, რომელთა ანალოგიურ მდგომარეობაში, სამწუხაროდ, ბევრი ადამიანი აღმოჩნდა (?!).

აქ შეიძლება ვინმე შემედავოს, რომ ცხოველებს, რომლებიც უზრუნველყოფილნი არიან საარსებო მინიმუმით, პატრონები ჰყავთ, რომლებიც ზრუნავენ მათზე, ხოლო ადამიანები თავისუფალნი არიან, და რომ მათ თავისი თავი თვითონ უნდა უზრუნველყონ (!?).

აღნიშნულ პრობლემასთან დაკავშირებით გასათვალისწინებელია, რომ, ჩემი ღრმა რწმენით, ადამიანების თავისუფლება – დიდი სიკეთეა.

მაგრამ თუ არსებობს სახელმწიფო, მაშინ სახელმწიფო ხელისუფლება ვალდებულია ადამიანებს შეუქმნას თავისუფალი ადამიანური ცხოვრებისა და მოღვაწეობის მაქსიმალური პირობები.

ამრიგად, სახელმწიფო ხელისუფლება ვალდებულია უზრუნველყოს საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ეფექტიანი ფუნქციონირება ხალხის ინტერესების რეალიზაციისათვის, ანუ ის ვალდებულია ეფექტიანად მართოს საზოგადოება და სახელმწიფო ყოველი ადამიანის საკეთილდღეოდ, რამეთუ, მაგალითად, მუსიკოსებიც და მსახიობებიც თავისუფალი ადამიანები არიან, რომლებიც შემოქმედებით მოღვაწეობას ეწევიან, მაგრამ მათი შემოქმედების სათანადო ღონეზე გამოხატვისათვის მუსიკალურ ორკესტრს სათანადო ნიჭისა და კვალიფიკაციის მქონე დირიჟორი სჭირდება, ხოლო თეატრალურ სპექტაკლს ასევე სჭირდება მაღალი დონის შემოქმედი რეჟისორი.

რაც შეეხება საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვას, ეს კიდევ უფრო რთული პრობლემაა. და ისევე როგორც სიმფონიური ორკესტრის დირიჟორს კომპოზიტორის მიერ

დაწერილი სათანადო დონის მუსიკა სჭირდება, ხოლო რეჟისორს სპექტაკლის დასადგმელად – სათანადო დონის ლიტერატურული ნაწარმოები და შესაბამისი სცენარი, სახელმწიფო ხელისუფლებას სათანადო მეცნიერული საფუძველი – *მეცნიერული თეორიები, მეცნიერული კონცეფციები, მეცნიერული მიმართულებები* – სჭირდება, რათა მან საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ფუნქციონირებისა და განვითარების სწორი პოლიტიკური ორიენტაცია აირჩიოს და ეფექტიანად მართოს სახელმწიფო.

აღნიშნული პრობლემის გადაჭრისათვის კი აუცილებელია მეცნიერების შემოქმედებითი განვითარების ხელშეწყობა და არა ხელოვნური ანტიკონსტიტუციური დაბრკოლებების შექმნა მეცნიერული და საზოგადოებრივი პროგრესის გზაზე.

ზემოაღნიშნული პრობლემის გადაჭრის შემთხვევაში მომავალში აღარ იქნება საზღვარგარეთის პრაქტიკისადმი ბრმა მიბაძვის აუცილებლობა, რასაც ამჟამად ხშირად აქვს ადგილი (!!).

ამასთან, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს ეფექტიანი მართვა ბევრად უფრო რთული და მაღალი დონის ხელოვნებაა, ვიდრე ორკესტრის დირიჟორობა ან რეჟისორის მიერ სპექტაკლის დადგმა.

მაგრამ მთავარი განსხვავება საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მართვის არსებულ პრობლემასა, ერთი მხრივ, და სიმფონიური ორკესტრის დირიჟორობისა და თეატრალური სპექტაკლის დადგმის პრობლემებს შორის, მეორე მხრივ, მდგომარეობს იმაში, რომ პიროვნება თუ

მუსიკოსი არ არის, ის ვერ უდირიჟორებს ორკესტრს, ისევე როგორც სპექტაკლის რეჟისორს სათანადო ნიჭი, ცოდნა და კვალიფიკაცია სჭირდება, მაშინ როდესაც საზოგადოებასა და სახელმწიფოს ზოგიერთ შემთხვევაში, სამწუხაროდ, შეიძლება „მართავდეს“ ისეთი სახელმწიფო ხელისუფლება, რომლის წარმომადგენლებსაც არ გააჩნიათ სათანადო კვალიფიკაცია, არ გამოირჩევიან კომპეტენტურობით, შესაბამისი უნარით და პასუხისმგებლობის გრძნობით ხალხის წინაშე – საზოგადოებისა და სახელმწიფოს წინაშე, რაც მათი „მოღვაწეობის“ შედეგებით დასტურდება...(?!), თუმცა ხელისუფლებაში „გადრომას“ ისინი მაინც ახერხებენ...(?!).

ზემოთ განხილული პრობლემების კომპლექსური ანალიზის დასრულებისას საჭიროდ მიმაჩნია განსაკუთრებით აღინიშნოს, რომ, ჩემი ღრმა რწმენით, თანამედროვეების მთავარ პრობლემას – საზოგადოების, სახელმწიფოსა და კაცობრიობის პოლიტიკური ორიენტაციის პრობლემა წარმოადგენს, რომლის მეცნიერულ საფუძველზე გადაჭრის გარეშე შეუძლებელია როგორც ზემოაღნიშნული პრობლემების გადაჭრა, ისე მთლიანად საზოგადოებისა და სახელმწიფოს პროგრესული განვითარება.

ამასთან, საზოგადოებისა და სახელმწიფოს პოლიტიკური ორიენტაციის პრობლემის ოპტიმალური გადაჭრის მიზნით აუცილებლად მიმაჩნია სვლა ჩემს მიერ შექმნილი პრინციპულად ახალი მეცნიერული მიმართულებით – არა კაპიტალიზმის ან სოციალიზმის გზით, არამედ ჭეშმარიტად

ადამიანური საზოგადოებისა და სახელმწიფოს მშენებლობის გზით, ანუ სოციალური – ჰუმანოსოციალური – მიზნის მიმართულებით, რომლის რეალიზაციისათვის, როგორც მე ჯერ კიდევ 1980 წელს აღენიშნავდი, ყველა გზა, ფორმა და მეთოდი გამართლებულია (მათ შორის საკუთრების ყველა ფორმის თანასწორუფლებიანი ფუნქციონირება, მართვის საბაზრო, არასაბაზრო, ეგრეთწოდებული დემოკრატიული – ფაქტობრივად კი პლურალისტული, და აგრეთვე ადმინისტრაციული მეთოდების მიზნობრივი გამოყენება და ა. შ.), თუ ისინი ემსახურებიან ადამიანის ინტერესებს – ხალხის ინტერესებს, და თუ ისინი ამავე დროს გამორიცხავენ ანტიისოციალურ, ანტიჰუმანურ, ანტიზნეობრივ მოვლენებს [9].

ციტირებული ლიტერატურა

1. ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაცია. დამტკიცებულია და საჯაროდ გამოცხადებულია გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის გენერალური ასამბლეის მიერ 1948 წლის 10 დეკემბერს. თბილისი: გამომცემლობა „სამშობლო“, 1992 წ.

2. საქართველოს კონსტიტუცია. მიღებულია 1995 წლის 24 აგვისტოს. თბილისი, 1995.

3. საქართველოს საგადასახადო კოდექსი. გამოცემულია 2002 წლის 1 თებერვლის მდგომარეობით. თბილისი: „საგადასახადო მაცნე“, 2002, გვ. 36.

4. Большой экономический словарь/Под ред. А. Н. Азрилияна. – 3-е изд. стереотип. – М.: Институт новой экономики, 1998.

5. Кураташвили Альфред. Теория сбалансированности прав и ответственности должностных лиц – необходимая правовая основа социальной справедливости. Международный научный журнал “Прогресс”, 2001, № 1-2. Тбилиси: Международное издательство “Прогресс”, 2001, с. 23-32.

აღნიშნული თეორიის საფუძვლების და თვით ამ თეორიის შემუშავება ჩემს მიერ ხორციელდებოდა ჯერ კიდევ 1969 წლიდან და შემდგომში ამ თეორიის ძირითადი დებულებები და თვით ეს თეორია მრავალჯერ იქნა გამოქვეყნებული.

6. Словарь по экономике. Пер. с англ. под ред. П. А. Ваткина. СПб.: “Экономическая школа”, 1998.

7. Большой юридический словарь/Под ред. А. Я. Сухарева, В. Д. Зорькина, В. Е. Крутских. — М.: ИНФРА-М, 1997, с. 594.

8. Конвенция о предупреждении преступления Геноцида и наказания за него от 9 декабря 1948 г. Права человека: Сборник международных документов. — М.: Юридическая литература, 1998, с. 84-85.

9. Кураташвили Альфред Анзорович. Философско-политэкономические миниатюры. Материалы Республиканской научной конференции: “Актуальные проблемы... теории” (15-16 мая 1980 г.). Тбилиси: “Мецниереба”, 1980, с. 93.

10. Кураташвили А. А. Некоторые размышления по проблемам социально-экономической науки. Материалы научной конференции: “Наука и общество” (13-14 декабря 1984 г.). Тбилиси: “Мецниереба”, 1984.

11. საქართველოს შრომის კანონმდებლობა. თბილისი, 2001.

12. Бизнес: Оксфордский толковый словарь: Англо-русский: Свыше 4 000 понятий. — М.: Издательство “Прогресс-Академия”. Издательство РГГУ, 1995.

13. Маркс К. и Энгельс Ф. Соч., 2-е изд.

14. Экономическая энциклопедия. Политическая экономия. Гл ред. А. М. Румянцев. — М.: “Советская Энциклопедия”, т. 3, 1979.

ПРАВА ЧЕЛОВЕКА И ТЕОРИИ ЭКОНОМИЧЕСКОГО ВЫЖИВАНИЯ НАРОДА.

ЭКОНОМИЧЕСКИЙ И МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГИЧЕСКИЙ ГЕНОЦИД: ПОЛИТИКО-ПРАВОВЫЕ И СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКИЕ ПУТИ И МЕХАНИЗМЫ ЕГО ИСКОРЕНЕНИЯ

Защита прав и свобод человека, создание истинно человеческих условий для жизни и деятельности народа и обеспечение удовлетворения постоянно растущих потребностей людей по отношению к этим условиям – главная обязанность любой государственной власти, ибо без наличия отмеченных условий невозможно проявление личностного потенциала человека – каждого члена общества – и, соответственно, невозможна истинно человеческая жизнь народа.

Исходя из вышеотмеченного, в условиях нормальной общественной жизни вообще не должна существовать проблема минимальной заработной платы, так как обеспечение каждого человека – каждого члена общества – хотя бы на уровне прожиточного минимума, необходимое условие физического существования народа.

Таким образом, когда народ – большинство населения – не обеспечен прожиточным минимумом, то это вызывает физическое уничтожение общества и разрушение государства.

В связи с вышеотмеченной проблемой обеспечения каждого человека прожиточным минимумом приходим к логическому выводу о том, что та государственная власть, которая в течение нескольких лет не может создать или не создает для каждого человека – для каждого члена общества – хотя бы условия обеспечения прожиточным минимумом, мягко говоря, не имеет ни юридического и ни морального права для пребывания во власти (?!).

Находящаяся на службе у народа компетентная, способная и нравственная государственная власть не будет (не должна) тратить годы на то, чтобы решить проблему обеспечения каждого человека хотя бы прожиточным минимумом.

Если же существующая государственная власть реально не может достичь этого, то тогда она еще вначале – если не до прихода к власти, то хотя бы сразу после прихода к власти – сама должна отказаться от этой власти (от нахождения в этой власти), так как, в противном случае, пребывание отмеченной государственной власти во власти

должно быть квалифицировано как тяжкое и, в то же время, умышленно совершенное преступление, направленное против интересов народа.

В связи с проблемой минимальной заработной платы необходимо особо отметить, что, по моему глубокому убеждению, минимально допустимый уровень оплаты труда государственная власть вообще не должна устанавливать отдельно от прожиточного минимума, ибо прожиточный минимум должен представлять собой тот минимальный предел, ниже которого заработная плата в государстве вообще не должна существовать.

Согласно Всеобщей декларации прав человека от 10 декабря 1948 года (Статья 23, пункт 3): “Каждый работающий имеет право на справедливое и удовлетворительное вознаграждение, обеспечивающее достойное человека существование для него самого и его семьи и дополняемое, при необходимости, другими средствами социального обеспечения” [1, с. 16].

Кроме того, согласно первому пункту 25-ой статьи Всеобщей декларации прав человека: “Каждый человек имеет право на такой жизненный уровень, включая пищу, одежду, жилище, медицинский уход и необходимое социальное обслуживание, который необходим для поддержания здоровья и

благосостояния его самого и его семьи, и право на обеспечение на случай безработицы, болезни, инвалидности, вдовства, наступления старости или иного случая утраты средств к существованию по независящим от него обстоятельствам” [1, с. 16].

Исходя из вышеотмеченного, в том случае, когда заработная плата работника не превышает уровень прожиточного минимума, налогообложение физического лица подходящим и/или другим налогом не должно происходить, что необходимо предусмотреть в Конституции государства и, соответственно, в Налоговом кодексе.

В противном случае, даже заработная плата, начисленная работнику на уровне прожиточного минимума, реально не обеспечит существование человека, т. е. данного работника.

В частности, по моему глубокому убеждению, Статья 32-ая Конституции Грузии, которая имеет следующую формулировку: “Государство способствует трудоустройству граждан Грузии, оставшихся без работы. Условия обеспечения прожиточным минимумом и статус безработного определяются законом” [2, с. 15], должна быть сформулирована в следующей редакции:

“Государство способствует трудоустройству граждан Грузии, оставшихся без работы. Условия

обеспечения прожиточным минимумом каждого человека, в том числе, пенсионеров, физических лиц, имеющих статус безработного и других, а также статус безработного определяются законом. Заработная плата на уровне прожиточного минимума налогообложению не подлежит”.

Соответственно, Статья 41-ая Налогового кодекса Грузии – “Право на ежемесячные вычеты”, *согласно которой: “Физическое лицо имеет право осуществлять в течение налогового года вычет не подлежащего ежемесячному налогообложению минимума в размере 9 лари (т. е. около 4,5 долларов США – А. К.). Такой вычет производится только из зарплаты, полученной по основному месту работы”* [3], должна быть сформулирована в следующей редакции:

“Физическое лицо имеет право осуществлять в течение налогового года вычет не подлежащего ежемесячному налогообложению минимума в размере установленного правовым актом прожиточного минимума. Такой вычет производится только из зарплаты, полученной по основному месту работы”, т. е. каждый работник без всякого вычета должен получать зарплату хотя бы на уровне прожиточного минимума, ибо даже согласно Статье 32-ой ныне действующей Конституции Грузии

“Условия обеспечения прожиточным минимумом..., – как уже было отмечено, – определяются законом” [2, с. 15].

Таким образом, согласно Конституции Грузии, Государственная власть обязана создать для каждого работника хотя бы условия обеспечения прожиточным минимумом и эти условия определить законом.

Соответственно, совершенно недопустимо установление государственной властью минимальной заработной платы ниже уровня прожиточного минимума даже в том случае, когда государственная власть не имеет возможности обеспечения работников минимальной заработной платой на уровне прожиточного минимума, и когда она, вместе с тем, не имеет способности к созданию и реализации этих возможностей.

Более того, установление государственной властью уровня минимальной заработной платы ниже уровня прожиточного минимума явно противоречит всеобщей декларации прав человека (Статья 3), согласно которой “Каждый человек имеет право на жизнь...” [1, с. 13], и, как уже было отмечено, представляет собой антиконституционное деяние, ибо, например, согласно Конституции Грузии (Статья 15, пункт 1), *“Жизнь – неприкосновенное право*

человека, и оно защищено законом” [2, с. 9], а установлением величины минимальной заработной платы ниже уровня прожиточного минимума государственная власть фактически антиконституционно “узаконивает” физическое уничтожение человека.

Следовательно, в данном случае государственная власть выносит народу (большинству населения) смертный приговор, притом осуществляемый мучением – постепенно, а не мгновенно – расстрелом, что явилось бы более легкой формой исполнения смертного приговора (?!).

Отмеченный факт, когда государственная власть “узаконивает” уровень минимальной заработной платы ниже уровня прожиточного минимума, по моему глубокому убеждению, является фактом незаконно “узаконенного” экономического геноцида народа со стороны государственной власти и этот факт, соответственно, должен быть назван именно экономическим геноцидом.

Введенный мной в политический и научный оборот термин “экономический геноцид народа” означает (под этим термином я подразумеваю) создание государственной властью, с использованием политических и “правовых” средств, таких условий для народа – для подавляющего большинства

населения, которые вызывают экономический геноцид этого народа, в результате чего одна часть народа уничтожается непосредственно физически (*самоубийства, смерть от вынужденного голодания и т. д.*); вторая часть народа попрошайничает *на улицах, в общественном транспорте и т. д.*; третья часть фактически находится в состоянии беспризорно оставшихся и бродячих на улице собак, *которые ищут пищу в мусорных ящиках*; четвертая часть народа (*кому удастся это сделать, и, среди них, лица с высшим образованием и учеными степенями*) бежит за границу, чтобы унижительным, тяжелым, часто нелегальным рабским трудом найти средства существования *для себя и для своей семьи, и чтобы этим спасти себя и своих близких от физического уничтожения*; определенная часть народа с целью *физического спасения* вынуждена торговать своим собственным телом *у себя на родине или, если удастся, за рубежом и т. д.*; а малая часть народа обогащена, в большинстве случаев, за счет ограбления государства и, соответственно, народа (?!).

Вышеотмеченные факты еще раз подтверждают, что в данном случае действительно имеет место экономическое уничтожение — экономический геноцид народа, который само собой вызывает физическое уничтожение народа (?!).

Вместе с тем, я далек от мысли о том, что государственная власть может иметь желание устроить экономический геноцид своему народу – подавляющему большинству населения страны, или даже малой ее части, но когда в результате “деятельности” или бездействия государственной власти большинство населения страны не обеспечено даже на уровне прожиточного минимума (тем более, когда минимальная заработная плата в стране ниже прожиточного минимума в 5-6 раз, а минимальная пенсия ниже – в 8 раз), то в этих условиях явно имеет место экономический геноцид народа, тогда как в государстве каждый человек должен быть обеспечен хотя бы на уровне прожиточного минимума.

Таким образом, по моему глубокому убеждению, явными примерами экономического геноцида являются факты, когда заработная плата, пенсии, стипендии и т. д. в государстве существуют ниже уровня прожиточного минимума, а когда вместе с отмеченными фактами, подтверждающими экономический геноцид народа, со стороны государственной власти происходит фактическое аннулирование внесенных в банки вкладов населения, когда имеет место запоздание с выдачей заработной платы, пенсий, стипендий и т. д., и когда

государство имеет многомесячные задолженности перед народом по их выдаче, то это уже является показателем того, что *наряду с экономическим геноцидом имеют место факты экономического изнасилования народа*, т. е. имеют место факты ограбления и разбоя народа со стороны государственной власти, или при поддержке государственной власти или же в результате ее неспособности, что отличается от обычного грабежа и разбоя именно тем, что в грабеже и разбое такого типа в той или иной форме участвует государственная власть.

В связи с проблемой минимальной заработной платы заслуживает внимания то обстоятельство, что Всеобщей декларацией прав человека (Статья 23, пункт 3) минимальная заработная плата предусматривается для обеспечения достойного человека существования работника и его семьи [1, с. 16], тогда как прожиточный минимум рассчитывается на одного человека [4, с. 334].

Следовательно, минимальная заработная плата может быть на уровне прожиточного минимума в том случае, если работнику приходится содержать только самого себя, т. е. в том случае, когда семья работника состоит из одной души.

Если же работник содержит семью, состоящую из нескольких душ, то тогда, соответственно, его заработная плата должна учитывать необходимость обеспечения каждого члена семьи этого работника хотя бы на уровне прожиточного минимума.

Вместе с тем, необходимо особо отметить, что государственная власть не сможет обязать частный сектор, чтобы в данной сфере общественной жизни при определении минимальной заработной платы учитывали необходимость обеспечения каждого члена семьи работника прожиточным минимумом, ибо это будет антиконституционным деянием со стороны государственной власти.

Поэтому, обеспечение на уровне прожиточного минимума членов семьи работников, занятых как в государственном, так и в частном секторе, в нужном случае, должно осуществить государство, а каждый работник должен быть обеспечен минимальной заработной платой хотя бы на уровне прожиточного минимума.

Кроме того, в связи с проблемой минимальной заработной платы необходимо учесть также, что минимальная заработная плата – это “уровень заработной платы работника неквалифицированного труда” [4, с. 454].

Вместе с тем, если учесть, что прожиточный минимум – это “уровень доходов..., необходимых для обеспечения жизнедеятельности человека...” [4, с. 334], то тогда становится ясно, что недопустимо, чтобы прожиточный минимум и, соответственно, минимальная заработная плата работника неквалифицированного труда и, например, профессора (*деятельность которого наряду с высокой квалификацией требует и значительных дополнительных затрат*), были одинаковыми.

Таким образом, минимальная заработная плата, по моему глубокому убеждению, для разных категорий работников должна быть разной, хотя даже величина минимальной заработной платы работника самой низкой категории (работника неквалифицированного труда) не должна быть установлена ниже уровня прожиточного минимума, *то есть вышеотмеченная дифференциация минимальной заработной платы должна производиться выше уровня прожиточного минимума, ибо установление величины минимальной заработной платы ниже уровня прожиточного минимума недопустимо.*

В связи с минимальной заработной платой острую проблему представляет собой также то обстоятельство, что в любом случае обязательно

должна быть обеспечена *охрана здоровья каждого человека*, что также необходимо для его существования.

Вместе с тем, необходимо особо обратить внимание на то обстоятельство, что в минимальной заработной плате не могут быть предусмотрены ожидаемые затраты на охрану здоровья индивидуально для каждого человека, которые (т. е. затраты) для разных работников одинакового уровня, имеющих одинаковую заработную плату, по независящим от них причинам, могут оказаться совершенно разными.

Поэтому, некоторым работникам, например, для проведения хирургической операции, приобретения лекарств и т. д., возможно не хватит даже десятикратная и стократная минимальная заработная плата.

В таком случае, естественно, что даже разговоры об обеспечении каждого человека прожиточным минимумом лишены всякого основания, а поэтому они излишни.

Для решения отмеченной проблемы, по моему глубокому убеждению, должен быть создан и задействован следующий социально-экономический и правовой механизм: каждый человек должен платить определенный уровень налога, с учетом

уровня его заработной платы, но только в том случае, если его заработная плата превышает уровень прожиточного минимума (с учетом того, чтобы этот налог не задел прожиточный минимум), и, в то же время, каждый человек, независимо от того, подлежит он или не подлежит налогообложению для охраны здоровья, должен быть всячески обеспечен охраной его здоровья со стороны государства (лечением, лекарствами и т. д.), без специальных на то затрат со стороны пациента во время лечения и/или после лечения.

Внедрение предложенного мной выше механизма, вместе с тем, вовсе не означает переход на бесплатное медицинское обслуживание со стороны государства, ибо это фактически будет происходить за счет народа и медицинские учреждения будут получать соответствующее финансирование со стороны государства, что ни в коем случае не противоречит принципам рыночной экономики в общегосударственном масштабе.

Хотя, если бы внедрение отмеченного механизма даже и противоречило бы принципам рыночной экономики, то в данном случае это все-таки не было бы основой для тревоги, ибо в условиях истинно человеческого общества, или на пути строительства этого общества, по моему глубокому убеждению,

принципы рыночной экономики являются (должны быть) не самоцелью, а необходимыми средствами реализации интересов народа.

Следовательно, в условиях истинно человеческого общества, или на пути строительства этого общества, критерием эффективного использования рыночных отношений, согласно созданной мной еще около 30-ти лет тому назад теории социально-экономических законов, должна быть реализация социальной цели.

Необходимо особо обратить внимание на то обстоятельство, что в результате внедрения вышеотмеченного социально-экономического и правового механизма каждый человек (*в том числе, пенсионеры, дети и т. д.*) будет защищен в случае болезни, что является его конституционным правом, ибо, как уже было отмечено: “Жизнь — неприкосновенное право человека, и оно защищено законом” [2, с. 9] .

В связи с минимальной заработной платой возникает вопрос: *если государство не имеет возможности, чтобы обеспечить каждого работника минимальной заработной платой хотя бы на уровне прожиточного минимума, то как тогда должна действовать государственная власть?!*

По моему глубокому убеждению, в том случае, когда государство находится в революционном или

контрреволюционном переходном периоде, либо в другом форс-мажорном состоянии и на данном этапе ввиду объективных обстоятельств он действительно не в силах обеспечить каждого человека минимальной заработной платой хотя бы на уровне прожиточного минимума, государственная власть должна всячески стремиться провести действенные мероприятия для решения отмеченной проблемы в кратчайшее время – хотя бы поэтапно, ибо продолжение такого невыносимого состояния длительное время совершенно нетерпимо и недопустимо.

Что касается ситуации, когда государственная власть из-за своей неспособности не может создать политические, правовые, организационные и экономические условия для обеспечения существования населения страны хотя бы на минимальном уровне (не говоря уже об истинно человеческой – достойной – жизни народа), или когда государственная власть не может обеспечить население страны – каждого работника и вообще каждого человека – хотя бы на уровне прожиточного минимума, тогда она, мягко говоря, должна проявить хотя бы способность к тому, чтобы привлечь к власти творчески мыслящих, обладающих организаторскими способностями компетентных

личностей, которые решат не только отмеченную проблему.

Таким образом, думается, не вызывает сомнения необходимость того, что когда минимальная заработная плата ниже уровня прожиточного минимума, то обязательно должна возрасти величина минимальной заработной платы, ибо та заработная плата, которую в подобном случае получает большая часть населения, недостаточна не только для нормальной жизни, но даже для существования человека.

Вместе с тем, для решения отмеченной проблемы необходимо учесть существующие в государстве реальные и потенциальные возможности. Нужно наметить реальные пути повышения заработной платы с учетом тех проблем, которые могут возникнуть в результате проведения этих мероприятий в жизнь.

Думается, всем ясно, что для повышения заработной платы, прежде всего, необходимо возрождение экономики на соответствующей научной, идеологической, политической и правовой основе, что является предметом отдельного, специального комплексного исследования.

Ныне же основной задачей исследования является поиск путей решения этой проблемы в условиях

существующих реальных и потенциальных возможностей в обществе и в государстве.

Вместе с тем, наряду с проблемой роста минимальной заработной платы весьма актуальна и проблема повышения пенсий, так же как и актуально решение проблем безработных и т. д., которые (т. е. эти проблемы) являются не менее острыми проблемами, не говоря уже об имеющихся задолженностях со стороны государства по выдаче зарплат, пенсий и т. д., **что представляет собой категорически недопустимую несправедливость, хотя, само собой разумеется, что недопустимой должна быть любая несправедливость.**

Поэтому, для преодоления отмеченных проблем и предотвращения еще в корне тех аналогичных проблем, которые могут возникнуть в будущем, в соответствии с созданной мной теорией сбалансированности прав и ответственности должностных лиц [5; и др.], должны быть созданы механизмы юридической (в том числе – уголовной) ответственности должностных лиц, **которые (т. е. механизмы юридической ответственности) будут задействованы как в отношении виновных к настоящему времени должностных лиц, продолжающих экономический геноцид народа и т. д., так и в отношении тех должностных лиц, которые**

будут виновны в создании аналогичных проблем в будущем.

Необходимо особо отметить, что было бы непоправимым преступлением перед народом со стороны государственной власти, если не будет урегулирован вопрос о возвращении вкладчикам в конкретной перспективе внесенных населением вкладов в государственные сберегательные кассы и в банки в тех суммах, которым были равны эти вклады в свое время (во время внесения вкладов) в твердой конвертируемой валюте (в долларах США), с учетом обязательности добавления к отмеченным вкладам тех процентов, которые должен был получить вкладчик в случае внесения им этих вкладов на многолетний срок.

Следует отметить также, что, вместе с тем, государственная власть не может быть свободна от ответственности и за аннулирование вкладов, внесенных населением в частные финансово-кредитные организации (в фирмы), ибо когда государство давало право частным финансово-кредитным организациям принимать вклады, оно обязано было потребовать соответствующие гарантии с этих организаций с тем, чтобы с их стороны не имело место ограбление народа.

Что касается путей решения проблемы повышения минимальной заработной платы в настоящее время, то, по моему мнению, повышение минимальной заработной платы государственной властью за счет государственного бюджета возможно только в государственном (бюджетном) секторе, но лишь в том случае, если такую возможность дает существующий государственный бюджет, или если ее (такую возможность) могут дать реально ожидаемые дополнительные доходы в нем.

В противном случае, повышение заработной платы может быть осуществлено путем эмиссии денег, что станет основой гиперинфляции, или же повышение заработной платы, когда величина минимальной заработной платы в 5-6 раз меньше прожиточного минимума, может произойти путем сокращения штатов занятых работников (сокращения количества занятых работников) в 5-6 раз, что, так же как и гиперинфляция, будет пагубно для страны.

Таким образом, минимальная заработная плата в государственном секторе может возрасти только за счет государственного бюджета, без эмиссии денег и роста безработицы, но лишь настолько, насколько даст возможность перераспределение

предусмотренных в государственном бюджете издержек или обоснованно ожидаемых дополнительных доходов с целью повышения минимальной заработной платы с учетом того, чтобы это, в конечном счете, не оказалось еще более ущербным для народа, для страны, для государства. Хотя в любом случае необходимо найти пути обеспечения каждого человека на уровне не ниже прожиточного минимума.

Необходимо учесть также то, что повышение минимальной заработной платы в государственном секторе, т. е. за счет Государственного бюджета в 5-6 раз повлечет за собой, соответственно, и увеличение налога социального страхования, уплачиваемого сверх суммы начисленной заработной платы (который в настоящее время в Грузии, согласно действующему законодательству, составляет 31 % из 33 %-ов налога социального страхования в целом, и который уплачивается налогоплательщиками – нанимателями рабочей силы – по сумме начисленной заработной платы и приравненных к ним выплат) за счет Государственного бюджета в 5-6 раз, что, во-первых, для Государственного бюджета будет очень тяжелым грузом, и, во-вторых, глубоко уверен, что существующая ставка налога социального страхования никак не оправдана, ввиду чего она

должна быть понижена как в государственном, так и в частном секторе не менее чем хотя бы в 5-6 раз и должна составлять не более 5-6 %-ов по сумме начисленной заработной платы и приравненных к ним выплат.

Вместе с тем, на физических лиц, работающих по совместительству и на почасовой оплате, или, точнее, на начисленную заработную плату тех людей, которые имеют другую (основную) работу, по месту их работы по совместительству или на почасовой оплате (*и вообще, по месту неосновной работы*) налог социального страхования (31 % *налогооблагаемой суммы*) должен быть вообще отменен, так как в данном случае не имеет место никакое социальное страхование работников и существование отмеченного налога – фактически налога на заработную плату, уплачиваемого по отношению к сумме начисленной заработной платы и приравненных к ним выплат неосновных работников, не имеет никакой правовой и экономической основы.

Более того, в частном секторе налогообложение нанимателей рабочей силы налогом социального страхования по отношению к заработной плате нанятых ими неосновных работников, т. е. по отношению к заработной плате тех наемных

работников, которые имеют другую – основную – работу, является антиконституционным деянием со стороны государственной власти, приводящим к ущемлению прав человека, а точнее, приводящим к ущемлению прав собственников частных структур и, фактически, к их незаконно “узаконенному” ограблению.

Что касается аналогичного налогообложения в государственном секторе, то, так же как и в частном секторе, такое налогообложение не имеет ни правовой, ни экономической основы.

Вместе с тем, в отличие от частного сектора, в государственном секторе, в определенном смысле, такое налогообложение все-таки терпимо, ибо в данном случае государство выделяет в этих целях финансовые средства из Государственного бюджета, которые (т. е. финансовые средства) фактически возвращаются обратно опять-таки государству в соответствующие государственные фонды, т. е. в данном случае государство, образно говоря, фактически перекладывает деньги из своего главного государственного кармана в другой – опять-таки в свой – государственный карман.

Поэтому, на мой взгляд, хотя такое налогообложение в государственном секторе и терпимо в том смысле, что, в отличие от частного

сектора, не приводит к ущемлению прав человека и к ограблению физических и юридических лиц, но все-таки оно (такое налогообложение) не только неоправданно, но и бессмысленно, тогда как в частном секторе такое налогообложение “имеет смысл” (?!), заключающийся в незаконно “узаконенном” ограблении собственников частных структур со стороны государственной власти (?!).

И вообще, по моему глубокому убеждению, Налоговое законодательство должно быть изменено так, чтобы физические и юридические лица уплачивали все налоги только в Государственный бюджет, с учетом необходимости пополнения и соответствующих государственных фондов, а Единый государственный фонд социального страхования и т. д. должны финансироваться непосредственно из Государственного бюджета.

В связи с проблемой, связанной с налогом социального страхования, в популярном во всех англоязычных странах Словаре по экономике Коллинза отмечается, что “В Великобритании работа неполный рабочий день определена как продолжающаяся менее 30 часов в неделю. Работники, работающие меньше 30 часов в неделю, не выплачивают взносы в фонды социального страхования” [6, с. 457].

Таким образом, в Великобритании каждый работник, который работает неполный рабочий день, *т. е. работник, который не работает в полном штате (на полной ставке, с полной нагрузкой)*, несмотря на то – является ли это для него основной работой или совместительством, не выплачивает взносы в фонды социального страхования.

Более того, в частном секторе и вопрос уплаты налога социального страхования на начисленную заработную плату наемных работников, работающих с полной нагрузкой в основном штате, должен быть решен иначе.

Если в частном секторе налог социального страхования, уплаченный по сумме начисленной заработной платы и приравненных к ним выплат наемных работников будет предусмотрен в будущем для пенсионного обеспечения этих же наемных работников, тогда уплата этого налога должна осуществляться полностью только за счет начисленной на наемных работников заработной платы.

В противном случае, явно имеет место антиконституционное деяние со стороны государственной власти по отношению к частным собственникам, когда она требует с частных собственников уплаты налога социального

страхования сверх заработной платы, начисленной на нанятых ими работников для пенсионного обеспечения этих работников в будущем.

Хотя, в то же время, это может быть оправдано, но лишь в случае взаимной договоренности по данной проблеме между частным собственником и нанятым им работниками, *так же как в государственном секторе государственная власть может соответствующим законом урегулировать этот вопрос.*

Более того, необходимо также учесть, что, как уже было отмечено выше, государство должно быть обязано обеспечить любого гражданина минимальной пенсией хотя бы на уровне прожиточного минимума, независимо от того, какая сумма уплачена в свое время для пенсионного обеспечения этого гражданина, ибо каждый человек имеет конституционное право на существование, что должна обеспечивать государственная власть.

Что касается повышения минимальной заработной платы занятым в частном секторе в основном штате на полной ставке работникам до уровня прожиточного минимума, то, естественно, что и это необходимо, но определение и узаконение этого государственной властью по отношению к частному сектору было бы явно антиконституционным

деянием, ибо этим были бы ущемлены права, свободы и интересы человека – как частного собственника.

Заслуживает быть отмеченным, что хотя каждый работник должен быть обеспечен минимальной заработной платой не ниже уровня прожиточного минимума, но определение со стороны государственной власти величины минимальной заработной платы нанятым в частном секторе работникам было бы и ущемлением прав этих работников, т. е. работников, нанятых в частном секторе, так как наниматель и нанятые работники на основе взаимной договоренности сами должны устанавливать величину оплаты труда наемных работников.

Таким образом, с одной стороны, как в государственном, так и в частном секторе каждый работник должен быть обеспечен минимальной заработной платой хотя бы на уровне прожиточного минимума, что представляет собой конституционное требование, но, с другой стороны, антиконституционным деянием со стороны государственной власти является определение величины минимальной заработной платы занятым в частном секторе работникам, ибо отмеченным

деянием будут ущемлены конституционные права и свободы как нанимателя, так и наемных работников.

Хотя, в то же время, как уже было отмечено выше, опять-таки с учетом конституционных требований каждый работник как в государственном, так и в частном секторе должен быть обеспечен минимальной заработной платой хотя бы на уровне прожиточного минимума, но это по отношению к частному сектору не должно происходить путем прямого обязывания со стороны государственной власти.

Необходимо здесь же отметить, что частный сектор – имеется в виду один частный собственник, одно частное предприятие, одна частная фирма и т. д. – не должен иметь монополию в той или иной области, на производство того или иного товара или на производство тех или иных услуг с тем, чтобы, во-первых, он не смог установить монопольно высокие цены на тот или иной товар или на те или иные услуги, что привело бы к ограблению народа, и, во-вторых, чтобы он не имел возможность вынудить наемных работников согласиться с предложенной нанимателем низкой оплатой труда, а для этого нанятые работники должны иметь возможность выбирать работу.

Считаю принципиально важным, вместе с тем, обратить внимание на то обстоятельство, что если по тем или иным объективным причинам государственная власть в отдельных случаях все-таки допускает (допустит) где-нибудь монополию представителя частного сектора – частного предприятия, частной фирмы и т. д. – в той или иной области, то в таком случае государственная власть, исходя из интересов каждого человека, исходя из интересов общества и государства, сама должна устанавливать верхний предел цен на производимую частной фирмой в данной области продукцию – на товары и/или на услуги – на основе взаимной договоренности, т. е. на основе заранее заключенного договора между государственной властью и отмеченной частной фирмой, ибо в противном случае государство (государственная власть) не уполномочена устанавливать цены на производимую в частном секторе продукцию.

В то же время, в отмеченном случае государственная власть должна устанавливать нижний предел минимальной заработной платы нанятых в этой частной фирме (в данной области) работников опять-таки на основе заранее заключенного договора между государственной властью и частной фирмой, с учетом того, чтобы

каждый работник был обеспечен минимальной заработной платой хотя бы на уровне прожиточного минимума.

В связи с проблемой минимальной заработной платы следует учесть также то обстоятельство, что, как правило, в частном секторе минимальная заработная плата занятых в основном штате на полной ставке наемных работников реально намного более высокая, чем минимальная заработная плата работников, занятых в государственном секторе, и решение проблемы минимальной заработной платы в государственном секторе, в результате действия рыночных механизмов само собой решит эту проблему и в частном секторе.

Вместе с тем, если государственная власть желает помочь занятым в частном секторе работникам и если она имеет такую возможность, то тогда государственная власть должна сделать это за счет Государственного бюджета, так как известно, что “кто платит, тот и заказывает музыку”.

Хотя, само собой разумеется, что в существующих условиях, да и вообще, частному сектору для повышения минимальной заработной платы никто не выделит и не сможет выделить финансы из Государственного бюджета.

Несмотря на это, следует отметить также, что вообще определенная целевая финансовая помощь со стороны государства в отношении частного сектора может иметь место в экономически развитых странах.

В частности, такая финансовая помощь может быть оказана, например, сфере образования, науке, культуре, малому бизнесу и т. д., но исходя опять-таки из интересов общества и государства.

Аналогичную помощь частному сектору, хотя бы путем финансовых льгот, по моему глубокому убеждению, могли бы также оказывать и экономически менее развитые государства, что было бы весьма целесообразным деянием, ибо, в конечном счете, это способствовало бы в перспективе опять-таки реализации интересов народа, реализации интересов общества и государства.

Что касается проблемы повышения минимальной заработной платы работникам, нанятым в частном секторе, то если государственная власть антиконституционным “законом” все-таки вынудит частный сектор, чтобы и там была повышена минимальная заработная плата работающих в основном штате людей до уровня прожиточного минимума (т. е. в том случае, если в частном секторе минимальная заработная плата реально находится

на том же уровне, как и в государственном секторе), тогда это повлечет за собой сокращение штатов занятых в частном секторе работников и увеличение числа безработных, или приведет к повышению цен, ввиду чего возможно получим лишь фиктивный рост заработной платы, так как заработная плата возрастет в основном лишь номинально, реальная же заработная плата в результате инфляции может остаться той же.

Необходимо учесть также то обстоятельство, что, как было отмечено выше, и без “узаконения” со стороны государственной власти повышения антиконституционным путем минимальной заработной платы в частном секторе, в случае роста минимальной заработной платы в государственном секторе за счет государственного бюджета, в результате действия рыночных механизмов и в частном секторе постепенно само собой произойдет рост заработной платы и минимальная заработная плата занятых в целом штате работников, в худшем случае, достигнет хотя бы уровня прожиточного минимума.

Более того, в этом деле значительную роль должна сыграть государственная власть, ибо, например, в соответствии с требованиями Конституции Грузии (Статья 32-ая), государственная власть обязана

создать “условия обеспечения прожиточным минимумом” [2, с. 15], что, естественно, подразумевает необходимость создания условий обеспечения прожиточным минимумом как в государственном, так и в частном секторе и вообще в государстве в целом, *т. е. государственная власть, по моему глубокому убеждению, должна создать соответствующие политические, правовые, экономические и организационные условия для эффективного функционирования как государственного, так и частного сектора, и тогда проблема минимальной заработной платы больше не будет существовать ни в государственном, ни в частном секторе.*

Таким образом, повышение минимальной заработной платы, как было отмечено мной еще в начале, вообще представляет собой положительное явление и неотложную необходимость, *но это должно произойти на основе многостороннего, комплексного социально-экономического и правового анализа, с учетом существующих для этого реальных и потенциальных возможностей и ожидаемых результатов.*

В связи с проблемой заработной платы невозможно обойти без внимания то обстоятельство, когда, например, заработная плата докторов наук,

профессоров и кандидатов наук, доцентов за один месяц в государственном секторе за счет Государственного бюджета составляет в среднем 60-70 лари, т. е. примерно сумму, соответствующую 30-35 долларам США в Грузинской национальной валюте, тогда как их воспитанники без наличия ученых степеней и званий в некоторых государственных учреждениях за счет Государственного бюджета получают 500, 1000 лари, т. е. примерно сумму, соответствующую 250, 500 долларам США в Грузинской национальной валюте, а в некоторых случаях даже еще больше, что в основном делается с той целью, чтобы они – люди, имеющие особо высокую оплату труда – честно выполняли свои обязанности и не брали взятки.

В данном случае, естественно, не подразумеваются государственные должностные лица высшего ранга, которые должны быть всячески обеспечены, если они эффективно служат народу, что само собой должно исключать существование в государстве проблемы обеспечения человека прожиточным минимумом.

Таким образом, получается, что особо высокооплачиваемым работникам вышеотмеченной категории из Государственного бюджета фактически назначается “узаконенная взятка”, т. е. государство

им дает “законную взятку” в виде заработной платы для того, чтобы они не брали взятки (!!).

В частном секторе человеку может быть назначена заработная плата в любом размере, но в государственном секторе назначение отдельным работникам несравненно высокой заработной платы за счет Государственного бюджета (или даже за счет зарубежной финансовой помощи и т. д., которую государственная власть могла бы использовать непосредственно с целью спасения народа от экономического геноцида), т. е. фактически за счет народа и/или с игнорированием интересов народа (кроме тех случаев, когда несравненно высокая заработная плата некоторым работникам назначается за счет финансовой помощи зарубежных партнеров, изначально предусмотренной ими конкретно лишь для этих работников – для этих категорий работников, хотя и здесь могут возникнуть вопросы...?!) только потому, что они имеют шанс на получение взяток, и чтобы они не брали эти взятки, тогда как большинство населения не имеет даже прожиточного минимума, когда даже профессор не может получить тот прожиточный минимум, не менее которого должен получать заработную плату даже каждый

неквалифицированный работник, считаю совершенно неоправданным деянием.

В данном случае принцип назначения заработной платы является неверным, а то в условиях нормальной государственной и общественной жизни они (вышеотмеченные высокооплачиваемые работники) эту высокую заработную плату действительно должны иметь, но, в то же время, работникам более высокой квалификации, с учетом значимости их общественной и государственной деятельности и практических результатов, должна назначаться еще более высокая заработная плата.

И, что самое главное, даже каждый неквалифицированный работник, как уже было отмечено, должен иметь заработную плату хотя бы не менее прожиточного минимума.

Что касается опасности того, что если работникам определенной категории государство не назначит особо высокую заработную плату, тогда они не будут честно выполнять свои обязанности и будут брать взятки, то решение этой проблемы возможно соответствующими правовыми механизмами.

В частности, решение отмеченной проблемы возможно с использованием существующих механизмов юридической ответственности,

а также с помощью созданных в будущем нормативно-правовых актов на основе разработанной мной теории сбалансированности прав и ответственности должностных лиц [5], ибо безнравственного человека никакая высокая заработная плата не остановит – не заставит отказаться от преступных деяний, а нравственный человек и без очень высокой заработной платы будет нравственно выполнять свои обязанности.

Заслуживает внимания здесь то обстоятельство, что с учетом требований Всеобщей декларации прав человека (Статья 23, пункт 2) “Каждый человек, без какой-либо дискриминации, имеет право на равную оплату за равный труд” [1, с. 15], т. е. еще раз подтверждается, что человек более высокой квалификации за свой труд (естественно, с учетом результатов труда), соответственно, должен получать более высокую заработную плату, чем вышеотмеченные особо высокооплачиваемые работники, ибо, в противном случае, будет иметь место дискриминация высококвалифицированного труда.

Отмеченные выше особо высокооплачиваемые работники, занятые в государственном секторе, в условиях нормальной государственной и общественной жизни, как уже было отмечено, эту

высокую заработную плату действительно должны иметь, но и тогда эту высокую заработную плату они должны иметь лишь в том случае, если вообще, и, в частности, по сравнению с другими работниками действительно заслуживают этого.

Исходя из вышензложенного, в нормальном обществе и государстве критерием определения размера заработной платы, по моему глубокому убеждению, должны быть профессионализм и компетентность работника, т. е. его интеллект, квалификация, способности и, наряду с этим, честность, порядочность, патриотизм и, что самое главное, результаты его труда, его деятельности — с учетом степени реализации интересов народа.

Именно поэтому, считаю совершенно неверным, когда без учета вышеотмеченного критерия государственная власть работникам определенной категории назначает особо высокую заработную плату, а тем самым фактически “назначает им взятку” с той целью, чтобы не допустить факты существования коррупции.

Само собой разумеется, что искоренение коррупции необходимо, но назначение особо высокой (с точки зрения имеющихся в государстве возможностей) заработной платы работникам, имеющим возможность брать взятки, во-первых, не

решит эту проблему, и, во-вторых, является фактом явной несправедливости, вызывающим дискриминацию многих других работников более высокой квалификации.

Более того, назначение особо высокой заработной платы вышеотмеченным работникам, *по моему глубокому убеждению*, безнравственно, когда большинство населения лишено возможности получения заработной платы, пенсии и т. д. хотя бы на уровне прожиточного минимума.

Ведь недопустимо, чтобы, например, государственные должностные лица высокого (по своему положению) ранга, которые возможно имеют “высокую квалификацию и способности”, и которые должны служить народу, но результаты “деятельности” которых уничтожает страну и держит в нищете большинство населения страны, имели заработную плату в 20 раз и в 30 раз выше прожиточного минимума.

Ведь такие “личности” – такие должностные лица – должны выглядывать из железных клеток тюремных окон (?!).

Все вышеотмеченное еще раз подтверждает необходимость практической реализации созданной мной теории сбалансированности прав и ответственности должностных лиц [5], ибо

недопустимо, чтобы должностные лица, например, члены парламента, представители исполнительной власти и т. д., имели право представлять соответствующие проекты и принимать законы и/или другие нормативно-правовые акты, и чтобы, в то же время, не была предусмотрена юридическая ответственность за принятие и проведение в жизнь представленных и принятых ими антиконституционных нормативно-правовых актов, в результате чего ущемляются права человека и ограбляется народ.

Естественно, что даже в вышеотмеченном случае недопустимо насильственное свержение народом государственной власти, *ибо это будет квалифицировано как незаконное деяние и, более того, оно будет квалифицировано как одна из тяжелейших форм незаконного деяния – как террористический акт.*

Но как должен действовать народ, если фактически сама государственная власть в качественно новой – “мирной” – форме осуществляет экономический и морально-психологический террор и геноцид против этого народа?!

Ведь такая государственная власть сама не примет нормативно-правовые акты для свержения законным путем самого себя?!

Хотя в отличие от преступной государственной власти, относительно нравственная государственная власть, которая руководствуется интересами народа, т. е. целью которой является реализация интересов народа, но которая практически не может осуществить реализацию этих интересов, исходя опять-таки из интересов народа, по моему мнению, хотя бы попытается создать правовые механизмы ответственности государственной власти в соответствии с разработанной мной теорией сбалансированности прав и ответственности должностных лиц [5], а сама отмеченная государственная власть вовремя уйдет в отставку и уступит место компетентной и способной государственной власти, что будет значительным примером определенного нравственного действия этой власти.

Следует здесь же отметить, что, по моему глубокому убеждению, истинно нравственный и нормально мыслящий человек даже не попытается занять место в высшей государственной власти, если он не уверен, что может эффективно служить интересам народа, то есть если он не убежден, что может обеспечить эффективное функционирование государства или способствовать этому процессу.

Более того, многие нравственные, образованные, интеллектуальные, способные, творчески мыслящие и весьма компетентные личности даже не думают о приходе к власти, тогда как борьба за приход к власти для многих людей стала как бы “профессией”, несмотря на то, что, возможно, большинство из них не способно даже эффективно управлять малым предприятием, хотя для них, видимо, главное – удовлетворение собственных (часто необоснованных) амбиций и собственных интересов (?!).

Именно отмеченное обстоятельство, как мне представляется, является главной причиной того, что многие компетентные, способные эффективно управлять государством, личности даже не думают о приходе к власти (?!).

Что касается законного действия народа по предотвращению антиконституционных деяний со стороны государственной власти (народа, который в случае возможности существования демократии сам должен быть властью), то он должен иметь право в любое время, когда ущемляются права, свободы и интересы человека – интересы народа, снять с занимаемой должности и привлечь к ответственности нанятое им (народом) для управления государством должностное лицо любого ранга, так же как в сфере бизнеса, в сфере частного предпринимательства

частный собственник имеет право в любое время снять с занимаемой должности нанятого им менеджера для управления учрежденного им же предприятия, в том случае, когда он не выполняет или не в состоянии выполнять возложенные на него обязанности, т. е. когда деятельность отмеченного менеджера противоречит интересам учредителя предприятия.

Хотя, к сожалению, наподобие учредителя предприятия, который имеет право снять (освободить) с занимаемой должности нанятого им менеджера, народ не имеет законного права на аналогичное непосредственное деяние по отношению к нанятому им для управления государством менеджеру (менеджерам).

Особого внимания заслуживает также то обстоятельство, что, к сожалению, в то же время, законом не предусмотрена непосредственная и строжайшая ответственность государственных должностных лиц высшего ранга – за “мирные” по форме, но за явно антинародные по содержанию преступные деяния (?!), которые выражаются, например, в аннулировании внесенных народом в банки вкладов, в установлении государственной властью таких размеров минимальной заработной платы, пенсий и т. д., которые намного ниже уровня

прожиточного минимума человека, ввиду чего в государстве фактически имеет место экономический геноцид народа и т. д. со стороны государственной власти.

Таким образом, по моему глубокому убеждению, совершенно недопустимо, чтобы в государстве не существовала, первым долгом, строжайшая юридическая ответственность государственных должностных лиц высшего ранга, ибо они – отмеченные должностные лица – обязаны служить народу и создать в государстве условия нормального существования, нормальной жизни и деятельности для каждого человека.

Следовательно, государственные должностные лица высшего ранга, которые не имеют желания или способности к тому, чтобы эффективно управлять государством, и которые в определенный период (который – т. е. период – должен быть определен законом, в частности, Конституцией государства) не смогут решить отмеченную проблему, без всякого обсуждения должны считаться само собой освобожденными от занимаемых должностей. Предметом же обсуждения должен стать лишь вопрос их конкретной юридической ответственности.

Главная причина вышеотмеченной коллизии, когда государственная власть своим деянием или

бездействием фактически устраивает народу экономический геноцид, за что не привлекается к ответственности и, более того, всячески старается сохранить свою власть, по моему глубокому убеждению, заключается, прежде всего, в том, что, как уже было отмечено, все еще не внедрена в практику созданная мной теория сбалансированности прав и ответственности должностных лиц [5].

Кроме того, вышеотмеченная коллизия является результатом обмана народа, когда под лозунгом “демократии” имеет место осуществление экономического и, вместе с тем, морально-психологического геноцида народа, *т. е. когда геноцид народа осуществляется путем фиктивного объявления всего народа верховной государственной властью (!).*

В связи с этим считаю нужным отметить, что, несмотря на мое уважение к тем методам управления, которые называют демократическими методами, и использование которых действительно необходимо для эффективного функционирования общества, реально демократия (в истинном значении этого термина) вообще не существует и не может существовать, ибо реально демократия неосуществима.

Вместе с тем, когда говорят и утверждают, что будто бы существует демократия, т. е. когда говорят о существовании в государстве власти народа – когда говорят о владении народом государственной власти, то, тем самым, в определенной степени снимается ответственность с реальной власти, каковой является государственная власть, ибо если считать, что властью является народ, то тогда на самого народа будет возложена ответственность за все, что происходит в государстве, тогда как управлять государством уполномочена лишь государственная власть (?!).

И здесь опять-таки возникает проблема сбалансированности прав и ответственности государственных должностных лиц высшего ранга, которую необходимо срочно решить на основе соответствующей политико-правовой теории [5], если мы действительно хотим, чтобы государственная власть эффективно управляла государством.

Поэтому возникает вопрос: не лучше ли было бы рассуждать не о “демократии”, которая вообще неосуществима, а о диктатуре интересов народа, которую должна осуществлять государственная власть, т. е. не лучше ли было бы рассуждать не о власти народа, что является явной утопией, а думать

о необходимости создания – формирования (*избрания, назначения и т. д.*) – такой государственной власти, которая реально (*притом, с использованием и так называемых “демократических”, а фактически плюралистических методов*) служила бы интересам народа, и которая несла бы полную ответственность за реализацию интересов каждого человека, за реализацию интересов общества и государства?!

Таким образом, определяющим критерием эффективности функционирования общественно-государственной системы, в соответствии с созданной мной теорией истинно человеческого общества и государства, является реализация социальной цели – реализация интересов народа.

Следовательно, я сторонник использования тех принципов, форм и методов, которые называются демократическими, но лишь в том случае, если они действительно служат – и, притом, эффективно служат – интересам народа, ибо эти принципы, формы и методы для истинно человеческого общества и государства не самоцель, а средства реализации социальной цели – средства реализации интересов народа.

Вместе с тем, считаю необходимым отметить то, что хотя я с искренним уважением отношусь к тем

общественно-государственным системам, которых называют демократическими, но, в то же время, я против самого термина – “демократия”, который не отражает и не может отражать реальную действительность.

Необходимо обратить также внимание на то, что те формы и методы правления, которые принято называть “демократическими”, фактически являются республиканскими формами и методами правления, *ибо республика (означающая дословно общественное дело), как известно, – это “форма государственного правления, при которой все высшие органы государственной власти либо избираются, либо формируются общественными учреждениями (парламентами), а граждане обладают личными и политическими правами” [7].*

В связи с проблемой “демократии”, считаю необходимым еще раз обратить внимание на то, что демократия, как известно, означает власть народа, т. е. владение власти народом, что представляет собой явную утопию, так как невозможно, чтобы весь народ одновременно владел властью и чтобы все вместе управляли государством.

Что же касается избрания народом государственной власти, то это не означает власть народа, т. е. не означает владение государственной

власти народом, ибо если бы весь народ сам мог овладеть властью, то он бы не избирал государственную власть для властвования над собой.

Необходимо отметить, что хотя государственная власть в процессе управления страной должна учитывать пожелания народа, их интересы, и, несомненно, должна защищать права и свободы каждого человека, но, в то же время, это не означает демократию (хотя ее и называют демократией, что, по моему глубокому убеждению, явно неверно), т. е. это не означает власть народа (владение власти всем народом), не означает, что будто весь народ управляет государством.

Более того, если бы народ представлял собой власть, то тогда не было бы необходимости в существовании государственной власти, т. е. тогда государственная власть была бы излишня (?!).

Поэтому, в любом случае реально имеет место, как я ее называю, **к р а т о к р а т и я**, т. е. власть власти (владение власти властью), что совершенно естественно, но главное то, чтобы государственная власть использовала свою власть для реализации интересов народа.

Вместе с тем, избранная народом государственная власть под “маской” демократии порой может заниматься **антинародной преступной**

“деятельностью” и может осуществлять экономический и морально-психологический геноцид народа.

Притом государственная власть может делать это на “законной основе” – путем принятия и претворения в жизнь незаконно “узаконенных законов”.

В частности, это касается принятия государственной властью антиконституционных и античеловечных законов или других нормативно-правовых актов, ущемляющих права человека и приводящих к экономическому и, соответственно, к морально-психологическому геноциду народа.

Примером этому могут служить нормативно-правовые акты, устанавливающие размеры минимальной заработной платы и минимальной пенсии намного ниже уровня прожиточного минимума и т. д.

Вышеотмеченные факты подтверждают, что верховенство в обществе и в государстве, в соответствии с созданной мной политико-правовой теорией верховенства интересов народа, должно принадлежать не закону (хотя антиконституционные законы вообще не должны

действовать, так как верховенство среди законов принадлежит Конституции государства, что совершенно справедливо), а интересам человека – интересам народа.

В противном случае, руководствуясь “верховенством закона”, государственная власть на основе незаконно “узаконенных законов” может устроить народу экономический и морально-психологический геноцид, что подтверждается и вышеотмеченными примерами.

Таким образом, порой государственная власть в своей “деятельности”, к сожалению, не руководствуется или не может руководствоваться интересами народа, и свою власть использует в совершенно иных целях... (?!).

Видимо поэтому, представители высшей государственной власти, которые, мягко говоря, не руководствуются интересами народа, используют свою власть для того, чтобы как можно дольше остаться во власти, и, как правило, по собственному желанию не уходят с занимаемых должностей, а народ не имеет право силой заставить их уйти в отставку (?!).

В отмеченном случае народ реально может только говорить – высказывать свои мысли, но если

государственная власть действует по принципу: “собака лает, караван идет”, то тогда народ пусть говорит столько, сколько хочет... (?!).

Таким образом, для решения названной выше проблемы, в соответствии с теорией сбалансированности прав и ответственности должностных лиц [5], как уже было отмечено, должен быть создан правовой механизм, согласно которому должностные лица высшего ранга, которые вообще, или в течение времени, определенным законом, не смогут обеспечить создание для народа условий человеческого существования, жизни и деятельности, в лучшем для них случае, должны считаться само собой освобожденными от занимаемых должностей.

Однако, если государственная власть против создания и задействования отмеченного правового механизма, тогда становится ясно, что она (государственная власть) пытается преступным путем сохранить свою власть, чему должна быть дана соответствующая квалификация. Тем более что геноцид Генеральной Ассамблеей Организации Объединенных Наций 9 декабря 1948 года признан как международное преступление [8], а экономический геноцид, по моему глубокому убеждению, представляет собой одну из тяжелейших форм геноцида.

И все-таки, какой выход существует в том случае, когда государственная власть устраивает народу экономический геноцид, но не признает его геноцидом и всячески старается сохранить свою власть, то есть когда государственная власть все же старается сохранить себя во власти?!

В вышеотмеченном случае, когда не существует правовой механизм защиты интересов народа от преступных деяний, или от преступного бездействия государственной власти, на передний план выдвигается вышеотмеченная проблема верховенства закона, тогда как в развитых странах мира верховенство закона имеет всеобщее признание и проблемой не считается.

Вместе с тем, по моему глубокому убеждению, вопрос верховенства закона вообще представляет собой весьма актуальную теоретическую и практическую проблему.

В частности, здесь возникает вопрос: какими философскими и политико-правовыми взглядами должен руководствоваться народ в своих действиях, чему должно принадлежать верховенство в обществе и в государстве?!

Разумеется, что в обществе и в государстве действие народа вообще должно происходить законным путем – на законной основе, так как, в противном случае, будет иметь место хаос и анархия.

Но, по моему глубокому убеждению, законными должны считаться все действия, которые служат интересам народа, ибо, как я отмечал еще в 1980 году, в деле строительства и функционирования истинно человеческого общества все пути, формы и методы оправданы, если они служат интересам человека – интересам каждого члена общества, и если они исключают антисоциальные, антигуманные, антинравственные явления [9].

Таким образом, согласно созданной мной философии социальной цели, теории социально-экономических законов и политико-правовой теории верховенства интересов человека (или теории диктатуры интересов народа), верховенство в обществе и в государстве должно принадлежать человеку – с его потребностями, интересами, целями и т. д., т. е. верховенство в обществе и в государстве должно принадлежать социальной цели – благосостоянию человека, благосостоянию всех членов общества, а не средствам – закону.

Следовательно, верховенство, как уже было отмечено выше, должно принадлежать реализации интересов человека – реализации интересов народа, а законы должны рассматриваться лишь как необходимые средства реализации этих интересов.

Вместе с тем, в каждом конкретно необходимом случае, исходя из интересов народа, эти законы (или некоторые из них, естественно, в соответствии с требованиями жизни, т. е. с учетом необходимости) и/или другие нормативно-правовые акты должны полностью меняться, или должны вноситься в них частичные изменения, с учетом того, чтобы они всегда отвечали интересам народа.

Таким образом, законы и другие нормативно-правовые акты всегда должны выполнять возложенные на них функции необходимых средств реализации социальной цели, то есть они (законы и другие нормативно-правовые акты) должны эффективно выполнять ту функцию, ради которой они создаются – должны создаваться – в нормальном обществе и государстве.

Если же государственная власть не делает или не может делать это, т. е. если в государстве функционируют антиконституционные законы и/или другие антиконституционные нормативно-правовые акты, то тогда действие или бездействие такой государственной власти должно считаться незаконным деянием и даже преступлением, тем более, когда такое “правовое деяние” или бездействие государственной власти

вместе с ее “организаторской деятельностью” вызывает экономический и морально-психологический геноцид народа – значительной части населения страны.

Соответственно, такая государственная власть должна привлекаться к строжайшей ответственности исходя из верховенства интересов народа, что, по моему глубокому убеждению, должно быть зафиксировано в Конституции (и в других соответствующих законах) каждого государства, имеющего претензию на цивилизованность.

Более того, исходя из вышеотмеченного, с учетом созданной мной теории верховенства интересов народа, в некоторых случаях нарушение человеком – нарушение народом – какого-нибудь закона (или незаконное деяние, то есть деяние, которое не регламентировано соответствующим нормативно-правовым актом, а порой даже запрещено законом) должно считаться оправданным, если такое деяние служит защите конституционных, и вообще человеческих, прав и свобод человека, то есть если оно служит реализации интересов человека – реализации интересов народа, и если оно (такое деяние) исключает антисоциальные, антигуманные, антинравственные явления [9].

Вышеотмеченное деяние человека – деяние народа, по моему глубокому убеждению, действительно должно считаться оправданным, ибо такое деяние фактически будет деянием, направленным против “узаконенного” беззакония и, в то же время, нацеленным на защиту интересов человека – на защиту интересов народа.

Следовательно, верховенство в обществе и в государстве должно принадлежать человеку с его потребностями, с его целями, с его правами и свободами, то есть верховенство должно принадлежать реализации интересов народа, но реализация этих интересов должна осуществляться правовыми и справедливыми средствами.

Однако, когда в государстве имеет место “узаконенное” беззаконие, то есть когда имеет место действие антиконституционных и античеловечных “законов”, то тогда, исходя из интересов народа, нарушение таких “законов”, т. е. неподчинение таким “законам” фактически представляет собой законное деяние и, соответственно, должно считаться законным деянием.

Необходимо также отметить, что в том случае, когда в обществе и в государстве в результате действия или бездействия государственной власти имеет место ущемление интересов народа, *когда*

значительная часть народа лишена даже минимальных условий человеческого существования, или когда фактически имеет место экономический и, вместе с тем, морально-психологический геноцид народа со стороны государственной власти, и когда, в то же время, государственная власть всячески старается сохранить свою власть, а народ не имеет непосредственно действенных правовых механизмов для освобождения себя (т. е. народа) от такой государственной власти, то в соответствии с политико-правовой теорией верховенства интересов народа, по моему глубокому убеждению, народ под руководством и предводительством политического лидера соответствующего уровня может сам защитить свои интересы и заменить существующую преступную государственную власть.

В вышеотмеченном случае, замена народом преступной государственной власти может быть признана антиконституционным деянием, но это фактически будет вынужденным революционным и, в то же время, конституционным деянием, ибо этим путем человек – народ – совершенно справедливо и закономерно защитит свои конституционные права и свободы, и, прежде всего, конституционное право на свою жизнь и на свое человеческое существование.

Здесь возникает вопрос: если каждый человек имеет право защитить себя от любого разбойника и убийцы, почему народ не должен иметь право защитить себя от преступной государственной власти?!

Более конкретно, вышеотмеченный вопрос может быть поставлен следующим образом: почему народ не должен иметь право защитить себя от той государственной власти, которая устраивает народу экономический и морально-психологический геноцид, и которая, в то же время, в условиях существования, как я ее называю, кратократии (означающей власть власти), то есть в условиях владения ею (государственной властью) верховной власти в государстве, всячески старается путем преступного использования своего должностного положения силой сохранить эту власть?!

Само собой разумеется, что я вовсе не призываю народ к насильственному свержению государственной власти, что было бы антиконституционным деянием, но когда государственная власть своим действием, бездействием, или своей неспособностью устраивает народу экономический и морально-психологический геноцид, то этот народ имеет полное конституционное право (несмотря на то, записано это или не записано

в Конституции, ибо Конституция, как правило, не включает в себя правовые механизмы осуществления революционных действий, хотя революция в определенных условиях представляет собой единственный закономерный путь освобождения народа от преступной государственной власти) любым цивиличным и справедливым путем вынудить государственную власть уйти в отставку, что будет практическим осуществлением созданной мной политико-правовой теории верховенства интересов народа.

Таким образом, социальная революция, по моему глубокому убеждению, тогда является закономерной, и тогда имеет она оправдание, когда ее осуществление вызвано и обусловлено углубленными, эволюционно непреодолимыми противоречиями между интересами народа и государственной властью.

Следовательно, социальная революция тогда имеет оправдание, когда со стороны государственной власти происходит игнорирование интересов народа, грубое ущемление конституционных прав и свобод человека (что, прежде всего, выражается в том, что в результате “деятельности” государственной власти, народ – большая часть населения – не обеспечен даже человеческим прожиточным

минимумом), когда государственная власть устраивает народу экономический и, соответственно, морально-психологический геноцид, и, в то же время, старается любым путем сохранить свою власть в государстве.

Социальная революция, тем более, оправдана – притом вдвойне оправдана – тогда, когда наряду с экономическим геноцидом народа (который выражается, например, в наличии в государстве минимальной заработной платы, пенсий, стипендий и т. д. ниже уровня прожиточного минимума), со стороны государственной власти или при ее поддержке имеет место также экономическое изнасилование народа, т. е. когда имеет место ограбление и разбой народа со стороны государственной власти или при ее поддержке. Примером этому могут служить аннулирование внесенных в банки и в другие финансово-кредитные организации денежных вкладов населения, невыдача зарплат, пенсий, стипендий, а также налогообложение доходов населения, не превышающих прожиточный минимум и т.д.

Притом, в результате экономического изнасилования народа еще больше усиливается экономический геноцид народа, который в данном случае имеет место в государстве, что создает

совершенно невыносимые условия даже для элементарного физического существования этого народа.

Вместе с тем, если в вышеотмеченном случае в результате экономического изнасилования народа усиливается экономический геноцид этого народа, то вообще экономическое изнасилование народа может иметь место и в условиях отсутствия в государстве экономического геноцида народа, когда народ обеспечен прожиточным минимумом, но в результате действия или бездействия государственной власти, либо при ее поддержке происходит ограбление и разбой народа (или особенно его определенной части: частных собственников, бизнесменов и других, например, путем взимания антиконституционных налогов, ущемляющих права и интересы людей и ограбляющих народ в целом и т. д.), хотя это нельзя считать экономическим геноцидом, ибо у народа (в том числе, у ограбленных физических лиц), несмотря на это, в данном случае пока еще остаются средства для существования.

Считаю необходимым также обратить здесь внимание на то, что “экономическое изнасилование народа” отличается от “капиталистической эксплуатации” (которую остро критиковали ранее в условиях идеологической борьбы двух противоположных общественно-государственных

систем) тем, что если эксплуатация, как известно, это – присвоение результатов чужого труда, но с согласия эксплуатируемого, то экономическое изнашивание народа, как уже было отмечено, является ограблением и разбоем народа со стороны государственной власти или при ее поддержке без учета мнения этого народа и без его согласия.

Следовательно, экономическое изнашивание народа представляет собой качественно новое явление, которое намного хуже, чем капиталистическая эксплуатация эпохи классического капитализма, хотя традиционное понимание сущности и механизма капиталистической эксплуатации считаю принципиально неверным, что было научно обосновано мной много лет назад.

Разработанная мной теория социальной революции, которая опирается, прежде всего, на созданную мной же теорию верховенства интересов народа, а также на разработанные мной теории – экономического геноцида народа и экономического изнашивания народа, принципиально отличается от всех других теорий социальной революции.

Принципиальное отличие созданной мной теории качественно новой социальной революции, или, как я ее называю, теории гуманносоциальной революции, или теории истинно человеческой социальной

революции от всех других теорий социальной революции, прежде всего, заключается в том, что на основе созданной мной много лет назад теории верховенства интересов народа, как принципиально новой философско-правовой и политико-правовой теории, научно обоснована необходимость и закономерность истинно человеческой социальной революции в условиях существования принципиально новых, как уже было отмечено, эволюционно непреодолимых противоречий между интересами народа и государственной властью, то есть в тех условиях, когда преодоление отмеченных противоречий эволюционным путем невозможно.

Невозможность преодоления эволюционным путем имеющихся противоречий между интересами народа и государственной властью обусловлена тем обстоятельством, что *государственная власть* в результате своих действий, своего бездействия, или своей неспособности *устраивает народу* незаконно “узаконенный” *экономический геноцид и экономическое изнасилование*, что представляет собой качественно новое, тяжелейшее преступное деяние.

В связи с отмеченной проблемой особого внимания заслуживает тот факт, что, наряду с этим (т. е. наряду с экономическим геноцидом и экономическим изнасилованием народа), государственная власть для сохранения своей власти

использует любые, в том числе, недозволенные (преступные) пути, формы и методы, и, тем самым, не дает возможность народу эволюционным путем защитить свои права, свободы и интересы, и для этого конституционным путем отправить в отставку ту государственную власть, в результате “деятельности” которой народ на протяжении многих лет переживает экономический, морально-психологический и физический геноцид.

Уникальность истинно человеческой социальной революции заключается также в том, что хотя, как уже было отмечено, эта революция может произойти, в определенной степени, как бы с нарушением Конституции, но, в то же время, отмеченная революция будет конституционным деянием, ибо ее осуществление будет обусловлено объективной необходимостью и будет нацелено на защиту конституционных прав, свобод и интересов каждого человека.

И, что особенно важно, в условиях верховенства интересов народа и сама Конституция государства представляет (должна представлять) собой политико-правовое средство реализации этих интересов и в ней должны быть отражены те правовые механизмы, на основе которых для реализации интересов народа – для реализации интересов каждого человека – будут считаться

оправданными все пути, формы и методы, если они, в то же время, исключают антисоциальные, антигуманные, антинравственные явления [9].

Что касается новой государственной власти, которая после истинно человеческой социальной революции должна быть избрана законным путем, то она (новая государственная власть), а также Организация Объединенных Наций, должны официально признать экономический геноцид народа как одну из тяжелейших форм геноцида, после чего будут уже задействованы нормативно-правовые акты, предусмотренные для искоренения геноцида – как международного преступления.

Вместе с тем, новая государственная власть, в соответствии с разработанной мной теорией сбалансированности прав и ответственности должностных лиц [5], прежде всего, должна создать правовые механизмы ответственности государственной власти перед народом, а бывшая государственная власть должна быть привлечена к строжайшей ответственности за устроенный ею народу экономический геноцид.

Заслуживает особо быть отмеченным, что, по моему глубокому убеждению, та государственная власть, или те государственные должностные лица высшего ранга, которые устроили народу

экономический геноцид и экономическое изнасилование, должны быть привлечены к ответственности не только путем их ухода в отставку, или освобождения их от занимаемых должностей, но, в то же время, на них должна быть возложена строжайшая уголовная ответственность, что должна осуществить новая государственная власть, ибо не должен быть допущен прецедент, когда государственная власть, несмотря на совершенное ею тяжелейшее преступление перед народом, безнаказанно уходит из власти.

Криминальная государственная власть должна понести строжайшее наказание за совершенное ею по отношению к народу преступление, что необходимо особенно для того, чтобы в будущем предотвратить аналогичные преступные деяния со стороны государственной власти.

Если же новая государственная власть не привлечет к ответственности бывшую — криминальную — государственную власть за совершенные ею по отношению к народу преступные деяния, то это будет означать, что новая государственная власть и сама оставляет для себя возможность того, чтобы в будущем наподобие бывшей государственной власти безнаказанно осуществлять аналогичные преступные деяния по отношению к народу.

Рассматривая проблему социальной революции, вызванной, как уже было отмечено, экономическим геноцидом и экономическим изнасилованием народа, организованным государственной властью (или организованным при активной или пассивной поддержке государственной власти), т. е. вызванной осуществленным по отношению к народу экономическим геноцидом и практически реализованным экономическим насилием со стороны государственной власти, считаю интересным и принципиально важным постановку вопроса о “демократичности” отмеченной социальной революции (?!).

Таким образом, рассматривая проблему качественно новой социальной революции, являющейся результатом имеющихся глубинных, эволюционно непреодолимых противоречий между интересами народа (интересами большинства населения страны) и государственной властью, считаю необходимым обратить внимание на вопрос, касающийся возможной или невозможной “демократичности” отмеченной революции (?!).

В частности, возникает вопрос: не является ли “демократической” истинно человеческая социальная революция – гуманносоциальная революция, осуществляемая народом (имеется в виду

активное участие народа в этой революции) для реализации интересов самого народа?!

Заслуживает внимания тот факт, что такую революцию – процесс такого революционного переворота – внешне можно представить себе как демократическую революцию, т. е. можно представить себе, что осуществление этой революции возможно демократическим путем, если ее (эту революцию) осуществляет весь народ, а точнее, если осуществление этой революции происходит при полной поддержке всего народа.

Вместе с тем, во-первых, практически маловероятно (и даже невозможно), чтобы весь народ участвовал в революции (в поддержку революции, т. е. на стороне революции), или чтобы (хотя бы без непосредственного участия в революции) весь народ (100 %-ов населения страны) поддерживал революцию, ибо у революции кроме сторонников всегда есть и противники, что совершенно естественно, так как в противном случае осуществление социальных революций происходило бы лишь эволюционным путем.

И, во-вторых, даже в случае участия всего народа в революции (на стороне революции), весь народ не может быть (весь народ не может обладать) верховной властью в процессе революции, так же как и вообще

весь народ не может обладать верховной властью в обществе и в государстве – в процессе функционирования общества и государства, т. е. весь народ не может управлять революцией, так же как весь народ не может управлять обществом и государством.

Более того, если бы было возможно, чтобы народ управлял обществом и государством, т. е. если бы было возможно существование демократии, то тогда осуществление социальных революций, так же как и существование самого государства, было бы бессмысленно (?!).

А значит, и сам процесс революции, так же как и процесс функционирования общества и государства, не может быть демократическим, ибо демократия – это верховная власть всего народа, что явно неосуществима.

Таким образом, как было отмечено мной и ранее, функционирование общества и государства (управление обществом и государством) не может быть демократическим, ибо реально демократия – власть всего народа в обществе и в государстве – неосуществима, т. е. весь народ не может управлять обществом и государством (хотя народ своими идеями, предложениями и т. д. может и даже обязан способствовать эффективному управлению

обществом и государством со стороны государственной власти), что еще раз подтверждается как необходимостью существования государственной власти, так и практическим существованием государственной власти в любом государстве.

Исходя из вышеотмеченного, “демократия”, по моему глубокому убеждению, может существовать лишь как неосуществимый миф “о возможности существования власти народа в обществе и в государстве” (?!).

Хотя, считаю нужным особо отметить, что те принципы, формы и методы, которые называются демократическими, и которые нацелены на реализацию интересов народа, необходимо активно применять в управлении обществом и государством, но называть их, по моему глубокому убеждению, следует не “демократическими” а истинно человеческими, гуманносоциальными принципами, формами и методами, ибо термин “демократическими” не отражает и не может отражать реальные жизненные процессы, так как демократия, или власть народа в государстве, как уже отмечалось, реально неосуществима.

Поэтому, главное в функционировании общества и государства не неосуществимый миф о демократии

– не миф о власти народа, а подчинение реальной власти – государственной власти – интересам всего народа, т. е. главное – диктатура интересов народа, которую должна осуществлять истинно человеческая государственная власть, т. е. государственная власть, служащая интересам народа.

В противном случае, деятельность государственной власти должна быть квалифицирована как античеловечная, антиобщественная и антигосударственная, за которой должны последовать соответствующие результаты... (?!).

В связи с проблемой минимальной заработной платы и прожиточного минимума следует отметить, что, как уже было обращено внимание, прожиточный минимум – это “уровень доходов..., необходимых для обеспечения жизнедеятельности человека...” [4, с. 334].

Вместе с тем, если учесть, что прожиточный минимум предусматривает создание необходимых условий для обеспечения жизнедеятельности человека, то, по моему глубокому убеждению, недопустимо, чтобы прожиточный минимум был определен и ограничен лишь уровнем необходимых доходов, ибо существование – жизнь и деятельность – человека, кроме материального, экономического

обеспечения, требует также обеспечения необходимыми нематериальными, неэкономическими – духовными, правовыми, организационными – условиями.

Следовательно, прожиточный минимум, кроме минимальной заработной платы, должен учитывать также и необходимость существования минимальных нематериальных (подразумевается – неэкономических, нефинансовых) условий жизни и деятельности человека.

Однако, в отличие от материальной, экономической стороны прожиточного минимума, нематериальные, неэкономические условия жизни и деятельности человека не могут быть рассчитаны количественно на одного человека (на каждого человека) – на одну душу населения.

Поэтому, с учетом принципиальной важности вышеотмеченной проблемы в государстве должна функционировать единая государственная система обеспечения каждого человека нематериальным, неэкономическим прожиточным минимумом, за существование и практическую реализацию которой должна отвечать, прежде всего, верховная государственная власть. Тем более, что существует множество нерешенных проблем, которые связаны не только с материальными, с экономическими, но

также и с нематериальными, с неэкономическими условиями жизни и деятельности человека.

В частности, например, Грузия, видимо, единственное государство, в котором не только в отличие от государств Западной Европы и Америки, но и среди государств, находящихся ранее в составе бывшего Советского Союза, несмотря на конституционное равноправие государственных и частных структур, частным высшим учебным заведениям фактически запрещается подготовка аспирантов и создание диссертационных советов (?!).

Таким образом, диссертантам – ученым – создают искусственные, антиконституционные преграды в подготовке диссертаций в частных высших учебных заведениях, ущемляя тем самым как конституционные права человека (диссертанта, его научного руководителя, научного консультанта и т. д.), так и права частных высших учебных заведений в целом (?!).

Притом необходимо отметить, что хотя в соответствии с Конституцией Грузии (Статья 3, пункт 1, подпункт “о”) “... законодательство об академических, научных, профессиональных званиях и степенях” [2, с. 5] относится “к исключительному ведению высших государственных органов Грузии” [2, с. 4], но это вовсе не означает, что высшие

государственные органы Грузии имеют право нарушать конституционное равноправие государственных и частных структур и принимать антиконституционные решения, ущемляя тем самым, во-первых, права человека, и, во-вторых, права частных структур – частных высших учебных заведений.

Кроме того, искусственные препятствия создаются диссертантам даже тогда, когда подготовленная в частном высшем учебном заведении с полным соблюдением юридических требований диссертация представлена к защите в диссертационном совете государственного высшего учебного заведения или научно-исследовательского учреждения (?!).

Хотя, в условиях справедливой общественной и государственной жизни диссертационные советы должны создаваться и функционировать не только в государственных, но и в негосударственных и, в том числе, в частных высших учебных заведениях и научно-исследовательских учреждениях, что является конституционным требованием, предусматривающим обеспечение равноправия государственных и частных структур.

Принципиально важно отметить, что создание искусственных препятствий в защите диссертаций,

подготовленных в частном высшем учебном заведении происходит только потому (или будто бы только потому), что диссертация подготовлена в частном высшем учебном заведении (?!).

Организаторами вышеотмеченных антиконституционных действий, как правило, являются некоторые “ученые”, или, более точно, будто бы ученые, которые занимают определенные должности в государственных научных структурах, но которые в науке не имеют своих собственных идей – научных направлений, теорий, концепций и т. д., в результате чего, независимо от занимаемых ими должностей, они должны считаться не учеными, а лишь подсобными работниками в науке и, соответственно, они не должны иметь право участвовать в аттестации научных кадров, однако, к сожалению, часто именно они господствуют в науке (?!).

“Научная деятельность” таких “ученых” заключается в том, что они лишь как попугаи повторяют чужие идеи, и свое служебное положение максимально используют в своих собственных корыстных целях (?!).

Трудно найти другое объяснение тому факту, когда отмеченные “ученые” делают все (используя, в том числе, и недозволенные формы и методы), чтобы не

допустить прецедент защиты диссертации, подготовленной в частной (и вообще в негосударственной) структуре – в высшем учебном заведении или в научно-исследовательском учреждении. Ведь совершенно ясно, что в противном случае (т. е. если допустят прецедент защиты диссертации, подготовленной в частном высшем учебном заведении) они потеряют монополию в деле подготовки научных кадров и присуждения ученых степеней, и, соответственно, потеряют возможность использования этой монополии в своих личных корыстных интересах (?!).

Заслуживает особого внимания также и то обстоятельство, что нередко будто бы с целью повышения требований к качеству диссертаций, господствующие в науке порой совершенно некомпетентные (хотя и имеющие ученые степени и звания, но не имеющие своих собственных социально значимых научных идей – научных теорий, концепций и т. д.) и/или криминальные (совершающие криминальные деяния) “ученые”, в результате противозаконного использования занимаемых ими должностей в диссертационных советах и/или в государственных научно-исследовательских учреждениях, в государственных высших учебных заведениях и т. д. (в которых функционируют или в

подчинении которых находятся эти диссертационные советы), создают весьма сомнительные искусственные препятствия даже в проведении предварительного обсуждения диссертаций, подготовленных там же – в том же государственном научно-исследовательском учреждении или в том же государственном высшем учебном заведении.

Таким образом, в результате злоупотребления должностными (служебными) полномочиями и в результате превышения своих должностных (служебных) полномочий, т. е. в результате деяний, являющихся уголовно наказуемыми преступлениями (Уголовный кодекс Грузии, Статьи – 332, 333), вышеотмеченные “ученые” создают искусственные противозаконные препятствия даже аспирантам и соискателям, и вообще диссертантам, подготовившим кандидатские или докторские диссертации там же – в том же государственном научно-исследовательском учреждении или в том же государственном высшем учебном заведении. Хотя некоторых соискателей ученых степеней даже в случае невыполнения ими законных требований, предъявляемых диссертантам, они пропускают беспрепятственно (?!).

Следовательно, в данном случае, руководители диссертационных советов и научных учреждений или высших учебных заведений своим деянием грубо нарушают права и законные интересы граждан – диссертантов, а также их научных руководителей, научных консультантов и сотрудников того отдела научно-исследовательского учреждения или той кафедры высшего учебного заведения, в котором подготовлена диссертация, и в котором должно было состояться ее обсуждение, но которому (т. е. отделу или кафедре) руководство диссертационного совета и руководство научно-исследовательского учреждения или высшего учебного заведения противозаконно запрещают проведение обсуждения этой диссертации до того, пока они сами не прочитают и не “оценят” диссертацию (за исключением тех случаев, когда они сами заинтересованы скорее пропустить диссертацию), и пока не вынудят диссертанта многократно переработать, а порой же пока не заставят заново написать диссертацию, и пока наконец они сами не дадут диссертации положительную оценку.. (!!).

Ведь это же явный криминал (!!). Ведь это явный пример коррупционных деяний отмеченных должностных лиц в сфере науки, или их стремления к таким деяниям (!!).

Хотя причиной создания искусственных препятствий в защите диссертации высокого уровня, в защите истинно творческой диссертационной работы может быть также, с одной стороны, низкий уровень интеллекта того “ученого”, который должен оценить диссертацию, но который не может воспринять творческие научные идеи, так как эти идеи выходят за рамки его знаний – выходят за рамки изученных им и запомнившихся ему текстов учебников, предназначенных, как правило, для студентов, и, с другой стороны, это может быть вызвано чувством эгоизма, когда тот, кто должен оценить диссертацию, сам не может создать ничего ценного в науке и мешает творчески мыслящим ученым, т. е. истинным ученым, чтобы на их фоне самому не выглядеть “серым” (!!).

Необходимо здесь особо отметить, что истинный ученый, несомненно, должен обладать большими знаниями, но знание учебников (которые предусмотрены для студентов) и даже знание огромного количества научной литературы вовсе недостаточно для того, чтобы человек считался ученым, ибо как совершенно верно писал известный болгарский ученый, дважды доктор наук Стефан Робев “... нет и не может быть рядовых ученых! Было бы большой ошибкой считать учеными всех подряд:

искателей неизвестных еще истин и вместе с ними специалистов, которые добросовестно следят за новостями в своей области. Суфлер лучше всех знает роли в пьесе, но это еще не искусство. Ученый должен преодолевать путь там, где еще никто не проходил, справляться с новыми, неожиданными трудностями. Это – неперемнное условие при оценке его труда. Ученый, будь он со степенью или без, ценится единственно по творческой работе, которую выполнил, а не по административно узаконенному месту, которое занимает” (подчеркнуто мной – А. К.) [10, с. 46-47].

Дальнейшие комментарии, по моему глубокому убеждению, здесь излишни! Хотя следует отметить, что когда “ученый” следит за новостями в своей области и не создает ничего нового в науке, и когда, наряду с этим, он не создает препятствия развитию науки, то это еще полбеды, ибо в таком случае имеем дело с подсобным работником в науке. Однако, когда будто бы “ученый” сам не может создать ничего нового в науке и, кроме того, всячески мешает развитию науки, то это уже совершенно невыносимо (?!). Более того, это тяжелейшее преступление перед обществом и государством (?!).

Вместе с тем, антиконституционные препятствия творчески мыслящим ученым создают именно те “ученые”, которые сами ничего ценного не создают (и не могут создать) в науке.

Ведь “общеизвестно, что, – как я отмечал еще в 1984 году в ответ на “бешеные” действия тех “ученых” (а точнее, тех работников науки), которые боролись против меня, как против автора новых научных теорий, считая, что авторами научных теорий могли быть лишь основоположники марксизма-ленинизма (?!), – новое в науке и в жизни вообще всегда с трудом, с борьбой пробивало себе дорогу. В этой связи образно и весьма интересно писал Людвиг Бёрне: “После того как Пифагор открыл свою теорему, он принес в жертву сто волов. С тех пор крупный рогатый скот трепещет всякий раз, когда открывается новая истина...” [10, с. 59].

В связи с монополией господствующих в науке государственных структур и их руководителей (которые к тому же нередко используют государственные учреждения и их имущество как свою частную собственность), что явно противоречит конституционным требованиям и ущемляет интересы человека, науки, общества и государства, возникает вопрос: кому и для чего нужна монополия государственных структур (и вообще

монополия) в науке?! Ведь это способствует уничтожению науки (?!).

Таким образом, несмотря на то, что большая часть ученых не имеет даже прожиточных материальных, экономических условий, дополнительно к этому их лишают и необходимых нематериальных, неэкономических прожиточных условий жизни и деятельности, тогда как их научная деятельность с учетом существующего положения в обществе и в государстве должна считаться героизмом.

Здесь я уже умалчиваю о других бюрократических препятствиях, дополнительно созданных диссертантам в области присуждения ученых степеней, что мешает существованию человека в сфере науки – его научной деятельности и, в результате этого, развитию науки и общества.

Более того, монополия государственных структур в науке и в сфере высшего образования не только тормозит развитие науки и общества в целом, но и создает возможность и основу коррупции в науке.

Хотя не исключено и то, что само существование коррупции является основой самоотверженной борьбы государственных структур за сохранение монополии в науке и в сфере высшего образования

вообще и, в частности, в области присуждения ученых степеней (?!).

Думаю, что в таких условиях, в соответствии с требованиями теории сбалансированности прав и ответственности должностных лиц [5], *должна быть предусмотрена адекватная юридическая ответственность по отношению к должностным лицам, создавшим и принявшим антиконституционные нормативно-правовые акты.*

Наряду с этим, соответствующая ответственность должна быть предусмотрена и в отношении тех “малокалиберных” должностных лиц, которые самовольно ущемляют даже предусмотренные существующими нормативно-правовыми актами права человека, и которые тем самым создают людям дополнительные искусственные препятствия в их научной деятельности, что делает невозможным существование – жизнь и деятельность – человека (в частности, ученого) в таких условиях (?!).

Необходимо особо отметить, что создание искусственных антиконституционных барьеров против ученых (и вообще против научного творчества) представляет собой морально-психологический и экономический геноцид, устроенный соответствующими

государственными структурами и их руководителями при поддержке верховной государственной власти (что выражается в принятии антиконституционных нормативно-правовых актов, связанных с присуждением ученых степеней и присвоением ученых званий) диссертантам, их научным руководителям или научным консультантам, а также руководителям и сотрудникам негосударственных (в том числе, частных) высших учебных заведений и научно-исследовательских учреждений (!!).

Притом необходимо обратить внимание на то, что морально-психологический и экономический геноцид представляет собой тяжелейшие формы геноцида.

Поэтому, соответственно, по моему глубокому убеждению, должен быть создан механизм строжайшей юридической ответственности за преступные деяния тех должностных лиц, которые устраивают и/или поддерживают отмеченный геноцид.

Ведь недопустимо, чтобы создатели антиконституционной научно-аттестационной системы, а также те, кто практически осуществляет эту систему – кто управляет этой системой или участвует в ее управлении, мучили диссертантов в

течение многих лет, и чтобы, несмотря на это, они все-таки до сих пор безнаказанно продолжали свою “деятельность” на занимаемых ими должностях?!

Возвращаясь к вопросам, связанным с проблемой минимальной заработной платы, считаю необходимым особо обратить внимание на то, что с учетом требований Конституции Грузии в Кодексе законов Грузии о труде должны быть внесены соответствующие изменения.

В частности, в соответствии с Кодексом законов Грузии о труде (Статья 76, пункт 1): “Минимальная заработная плата есть социально-экономический норматив, минимальный уровень оплаты труда, величину которой утверждает Президент Грузии” [11, с. 31-32].

Согласно этой же Статье отмеченного Кодекса (Статья 76, пункт 2): “Месячная оплата работника не может быть ниже минимальной заработной платы. Соблюдение минимальной заработной платы обязательно для всех учреждений, предприятий и организаций, несмотря на форму их собственности и на их организационно-правовую форму” [11, с. 32].

Статья 76-ая Кодекса законов Грузии о труде, по моему глубокому убеждению, должна быть сформулирована в следующей редакции:

Пункт 1. “Минимальная заработная плата есть социально-экономический норматив, уровень которой для работников, занятых в основном штате на полной ставке, определяется величиной не менее прожиточного минимума.

Вместе с тем, работников, занятых в государственном секторе, государство обеспечивает минимальной заработной платой хотя бы на уровне прожиточного минимума, а для частного сектора государство создает соответствующие условия для обеспечения занятых там работников минимальной заработной платой также хотя бы на уровне прожиточного минимума.

Величину прожиточного минимума с учетом реальных изменений периодически утверждает Президент Грузии”.

Пункт 2. “Месячная оплата работника в государственном секторе не может быть ниже прожиточного минимума. В частном секторе величина как минимальной, так и максимальной заработной платы регулируется рыночными механизмами на основе взаимной договоренности между нанимателем и наемным работником.”

В связи с минимальной заработной платой необходимо отметить, что, например, в Великобритании национальным законодательством

не определяется величина минимальной заработной платы, но в некоторых отраслях советы по заработной плате лишь рекомендуют установить определяемую ими величину минимальной заработной платы [12, с. 411], что еще раз подтверждает правильность моего утверждения о том, что установление государством величины минимальной заработной платы в отношении частного сектора, мягко говоря, нецелесообразно, ибо это было бы антиконституционным деянием со стороны государственной власти.

Хотя, ясно, что каждый работник должен иметь минимальную заработную плату хотя бы на уровне прожиточного минимума, что также является конституционным требованием.

Однако для этого, во-первых, государство должно обеспечить соответствующей заработной платой всех работников, занятых в государственном секторе, а также оно (государство) должно обеспечить людей соответствующих категорий – пенсией, пособиями по безработице или по частичной безработице (тех, кто не работает на полной ставке и не обеспечен заработной платой хотя бы на уровне прожиточного минимума) и т. д. хотя бы на уровне прожиточного минимума.

И, во-вторых, государственная власть должна создать соответствующие условия для того, чтобы работники, занятые в частном секторе, также были обеспечены минимальной заработной платой хотя бы на уровне прожиточного минимума.

Считаю также целесообразным и важным, чтобы государственная власть определяла для работников, занятых в государственном секторе, величину минимальной заработной платы, отличающуюся от прожиточного минимума, но только в том случае, если величина минимальной заработной платы будет определена выше, чем существующий к тому времени уровень прожиточного минимума.

Правовую основу для практического решения отмеченной проблемы дает предложенная мной выше новая редакция первого пункта 76-ой Статьи Кодекса законов Грузии о труде.

Если же государственная власть не имеет возможность определить для работников, занятых в государственном секторе, величину минимальной заработной платы выше уровня прожиточного минимума, тогда без принятия с этой целью специального нормативно-правового акта, в соответствии с предложенной мной редакцией первого пункта 76-ой Статьи Кодекса законов Грузии о труде, государственная власть должна обеспечить

занятых в государственном секторе работников минимальной заработной платой хотя бы на уровне прожиточного минимума.

Вместе с тем, с учетом имеющихся ныне в Грузии конкретных возможностей (а точнее, с учетом имеющихся сложностей), в Кодексе законов Грузии о труде можно указать, что 76-ая Статья этого Кодекса входит в силу, например, через шесть месяцев или через год и т. д., хотя это будет вынужденным и, вместе с тем, антиконституционным деянием, вызванным “деятельностью” государственной власти, создавшей существующие сложности, ибо каждый работник всегда должен быть обеспечен минимальной заработной платой хотя бы на уровне прожиточного минимума.

Таким образом, решение проблемы минимальной заработной платы (так же как и решение проблемы минимальной пенсии и т. д.) представляет собой неотложную задачу, ибо это непосредственно касается права человека на жизнь, что является главным конституционным правом каждого человека.

В связи с проблемой минимальной заработной платы особого внимания заслуживает тот факт, что для критиков классического капитализма главным аргументом критики этой системы являлось определение величины минимальной

заработной платы, предназначенной для наемных работников, на уровне прожиточного минимума.

В частности, Карл Маркс, который всю свою жизнь и научную деятельность в основном посвятил обоснованию несправедливости капитализма и необходимости уничтожения этой системы, писал, что “...переменный капитал есть лишь особая историческая форма проявления фонда жизненных средств, ...который необходим работнику для поддержания и воспроизводства его жизни...” [13, т. 3, с. 580].

Таким образом, Карл Маркс критиковал тогдашний капиталистический строй за то, что в той политической системе наемные работники получали заработную плату лишь на уровне прожиточного минимума.

Следовательно, даже в условиях классического капитализма, где наемный работник для капиталиста представлял собой лишь средство получения прибыли (за что наниматель заслуживал весьма справедливую и обоснованную критику), уровень минимальной заработной платы был в 5-6 раз выше, чем та минимальная заработная плата, которую в настоящее время получают наемные работники, например, в Грузии (?!).

Необходимо также особо отметить, что даже в эпоху рабовладения, где “...весь продукт безвозмездно присваивался классом рабовладельцев...” [14, с. 78], рабовладельцы “...выделяли рабам минимум жизненных средств...” [14, с. 78], т. е. даже рабы, которые тогда фактически не считались людьми, получали прожиточный минимум.

Вышеотмеченное подтверждает то, что в тех странах, где величина минимальной заработной платы ниже уровня прожиточного минимума (*тем более, когда величина минимальной заработной платы ниже уровня прожиточного минимума в 5-6 раз*) большинство населения находится в намного более худшем состоянии, чем находились рабы в эпоху рабовладения.

Более того, даже животные обеспечены прожиточным минимумом (*ибо они обеспечены всеми необходимыми жизненными условиями, с учетом специфики их жизни, хотя бы на минимальном уровне*), кроме бродячих на улице беспризорных собак и кошек, в аналогичном состоянии с которыми оказались, к сожалению, многие люди (?!).

Здесь кто-нибудь может возразить мне, что животные, которые обеспечены прожиточным минимумом, имеют хозяев, которые заботятся о них,

а люди являются свободными, и что они сами должны себя обеспечить (?!).

В связи с отмеченной проблемой необходимо учесть, что, по моему глубокому убеждению, свобода людей – большое благо.

Однако, если существует государство, то тогда государственная власть обязана создать людям максимальные условия для свободной человеческой жизни и деятельности.

Таким образом, государственная власть обязана обеспечить эффективное функционирование общества и государства для реализации интересов народа, т. е. она обязана эффективно управлять обществом и государством на благо каждого человека, ибо, например, музыканты и актеры являются свободными людьми, которые занимаются творческой деятельностью, но для выражения их творчества на соответствующем уровне музыкальный оркестр нуждается в дирижере, имеющем соответствующие способности и соответствующую квалификацию, а театральный спектакль также нуждается в творческом режиссере высокого уровня.

Что касается управления обществом и государством, то это еще более сложная проблема. И так же как дирижер симфонического оркестра

нуждается в написанной композитором музыке соответствующего уровня, а режиссер спектакля нуждается в наличии литературного произведения и соответствующего сценария должного уровня, государственная власть нуждается в научных основах – *в научных теориях, в научных концепциях, в научных направлениях* – для того, чтобы избрать правильную политическую ориентацию и эффективно управлять государством.

Для решения же отмеченной проблемы необходимо способствовать творческому развитию науки, а не создавать искусственные антиконституционные препятствия на пути научного и общественного прогресса.

В случае решения вышеотмеченной проблемы впредь не будет необходимости заниматься лишь слепым подражанием зарубежной практике, что часто имеет место в настоящее время (!!).

Вместе с тем, эффективное управление обществом и государством является намного более сложным искусством – является искусством намного более высокого уровня, чем дирижирование оркестром или постановка режиссером спектакля.

Однако главное различие между существующей проблемой управления обществом и государством, с одной стороны, и проблемами дирижирования

симфоническим оркестром и постановкой театрального спектакля, с другой стороны, заключается в том, что если личность не является музыкантом, то она не сможет дирижировать оркестром, так же как режиссер спектакля нуждается в соответствующих способностях, знаниях и в соответствующей квалификации, тогда как обществом и государством в некоторых случаях, к сожалению, может “управлять” такая государственная власть, представители которой не имеют соответствующую квалификацию, не выделяются компетентностью, соответствующими способностями и чувством ответственности перед народом – перед обществом и государством, что подтверждается результатами их “деятельности” ... (?!), хотя во власть они все-таки умудряются “пролезть” ... (?!).

В завершение комплексного анализа рассмотренных выше проблем считаю необходимым особо отметить, что, по моему глубокому убеждению, главную проблему современности представляет собой – проблема политической ориентации общества, государства и человечества, без решения на научной основе которой невозможно как решение вышеотмеченных проблем, так и прогрессивное развитие общества и государства в целом.

Притом, с целью оптимального решения проблемы политической ориентации общества и государства считаю необходимым идти по созданному мной принципиально новому научному направлению – не по пути капитализма или социализма, а по пути строительства истинно человеческого общества и государства, т. е. по направлению социальной – гуманносоциальной – цели, для реализации которой, как я отмечал еще в 1980 году, все пути, формы и методы оправданы (в том числе равноправное функционирование всех форм собственности, целевое использование рыночных, нерыночных, так называемых демократических – фактически же плюралистических, а также административных методов управления и т. д.), если они служат интересам человека – интересам народа и если они исключают при этом антисоциальные, антигуманные, антинравственные явления [9].

ЦИТИРОВАННАЯ ЛИТЕРАТУРА

1. Всеобщая декларация прав человека от 10 декабря 1948 г. Права человека: Сборник международных документов. – М.: Юридическая литература, 1998.

2. Конституция Грузии. Принята 24 августа 1995 года. Тбилиси: Юридическая и издательская компания НОРМА ООО, 1996.

3. Налоговый кодекс Грузии. Издано по состоянию на 1 февраля 2002 года (на грузинском языке). Тбилиси: “Сагадасахадо მაძნე” (“Налоговые известия”), 2002, с. 36.

4. Большой экономический словарь/Под ред. А. Н. Азрилияна. – 3-е изд. стереотип. – М.: Институт новой экономики, 1998.

5. **К у р а т а ш в и л ი ა ლ ფ რ ე დ .** Теория сбалансированности прав и ответственности должностных лиц – необходимая правовая основа социальной справедливости. Международный научный журнал “Прогресс”, 2001, № 1-2. Тбилиси: Международное издательство “Прогресс”, 2001, с. 23-32.

Основы отмеченной теории и сама эта теория разрабатывались мной еще с 1969 года и в дальнейшем основные положения данной теории и сама эта теория неоднократно были опубликованы.

6. Словарь по экономике. Пер. с англ. под ред. П. А. Ваткина. СПб.: “Экономическая школа”, 1998.

7. Большой юридический словарь/Под ред. А. Я. Сухарева, В. Д. Зорькина, В. Е. Крутских. – М.: ИНФРА-М, 1997, с. 594.

8. Конвенция о предупреждении преступления Геноцида и наказания за него от 9 декабря 1948 г. Права человека: Сборник международных документов. – М.: Юридическая литература, 1998, с. 84-85.

9. Кураташвили Альфред Анзорович. Философско-политэкономические миниатюры. Материалы Республиканской научной конференции: “Актуальные проблемы... теории” (15-16 мая 1980 г.). Тбилиси: “Мецниереба”, 1980, с. 93.

10. Кураташвили А. А. Некоторые размышления по проблемам социально-экономической науки. Материалы научной конференции: “Наука и общество” (13-14 декабря 1984 г.). Тбилиси: “Мецниереба”, 1984.

11. Законодательство Грузии о труде (на грузинском языке). Тбилиси, 2001.

12. Бизнес: Оксфордский толковый словарь: Англо-русский: Свыше 4 000 понятий. – М.: Издательство “Прогресс-Академия”. Издательство РГГУ, 1995.

13. Маркс К. и Энгельс Ф. Соч., 2-е изд.

14. Экономическая энциклопедия. Политическая экономия. Гл. ред. А. М. Румянцев. – М.: “Советская Энциклопедия”, т. 3, 1979.

**HUMAN RIGHTS AND THEORIES OF
ECONOMIC SURVIVAL OF PEOPLE.
ECONOMIC AND MORAL-PSYCHOLOGICAL
GENOCIDE: POLITICAL-LEGAL AND
SOCIAL-ECONOMIC WAYS AND MECHANISMS
OF ITS ERADICATION**

Protection of human rights and freedoms, creation of really human conditions for life and activity of people and insurance of satisfaction of constantly growing needs of people with respect to these conditions – represent the main duty of any public authorities, for without the mentioned conditions, the manifestation of personal potential of a person – each member of society – and, accordingly, truly humane life of people is impossible.

Proceeding from aforesaid, under conditions of normal public life there should not be a problem of minimal wages at all, since maintenance of each person – each member of society – even at the level of the subsistence minimum, represents a necessary condition of physical existence of people.

Thus, when people – the majority of the population – are not provided with the subsistence minimum, it causes physical destruction of society and destruction of the state.

Given the above problem of providing of each person with subsistence minimum we arrive at logic conclusion that the state authorities, which during several years cannot create or does not create even a condition of providing of each person – of each member of society – with the subsistence minimum, to put it mildly, has neither legal nor moral right to be in power (!?)

The competent, capable and moral state authorities that are in the service of people will not (should not) waste years on solving the problem of insuring each person even with subsistence minimum.

If the existing government cannot really achieve it, then it still in the beginning – if not before coming to power, then right after coming to power – should itself refuse this power (from being in this power) as, otherwise, being of the mentioned government in power should be qualified as heavy and, at the same time, the deliberate crime against interests of people.

In connection with the problem of the minimal wages, it is necessary to particularly note, that, in my deep belief, the government should not at all establish minimally allowable level of remuneration of labor separately from the subsistence minimum, since the subsistence minimum should represent that minimal limit, below which the wages in the state should not exist at all.

According to the Universal Declaration of Human Rights of December 10, 1948 (Article 23, paragraph 3): “Everyone who works has the right to just and favorable remuneration for himself and his family an existence worthy of human dignity, and supplemented, if necessary, by other means of social protection” [1, p.16].

Besides, according to the first paragraph of Article 25 of the Universal Declaration of Human Rights: “Everyone has the right to a standard of living adequate for the health and well-being of himself and of his family, including food, clothes, housing and medical care and necessary social service, and the right to security in the event of unemployment, sickness, disability, widowhood, old age or other lack of livelihood in circumstances beyond his control” [1, p.16].

Proceeding from aforesaid, in case when the wages of a worker do not exceed a level of subsistence minimum, imposition of revenue and/or other taxes on a natural person should not occur, that should be stipulated in the Constitution of the State and, relevantly, in the Tax Code.

In other case, even the wages, charged to the worker at the level of subsistence minimum, really will not insure the existence of a person, i.e. of the given worker.

In particular, in my deep belief, Article 32 of the Constitution of Georgia, which has the following formulation: “the State must help the unemployed to find

work. Conditions for provision of a minimum standard of living and the status of the unemployed are determined by the law “ [2, p.15], should be formulated in the following edition:

“The State must help the unemployed to find work. The law determines conditions for provision of a minimum standard of living of each person, including, pensioners, natural persons having the status of the unemployed and others, and also the status of the unemployed. The wages at the level of subsistence minimum are not subject to the taxation “.

Correspondingly, Article 41 of the Tax Code of Georgia – “Right to monthly deductions”, *according to which: “A natural person, within a tax year, has the right to carry out deduction of a minimum, which is not subject to the monthly taxation, at the rate of 9 GEL (i.e. about 4,5 US dollars – A. K.). Such deduction is made only from the salary, received at the basic place of work”* [3], should be formulated in the following edition:

“A natural person, within a tax year, has the right to carry out deduction of a minimum, which is not subject to the monthly taxation, at the rate that is established according to the legal act. Such deduction is made only from the salary received at the basic place of work”, *i.e. each worker without any deduction should receive the salary even at the level of subsistence minimum, since, in compliance with Article 32 of the current Constitution of*

Georgia “the conditions for the provision of a minimum standard of living..., – as it was already mentioned, – are determined by the law “ [2, p.15].

Thus, according to the Constitution of Georgia, the government is obliged to create the conditions at least for provision of each worker with a minimum standard of living and to determine these conditions according to the law.

Accordingly, the establishment by the government of the minimal wages below the level of subsistence minimum, even if the government has no opportunity to provide workers with the minimal wages at the level of subsistence minimum and, at the same time, has no ability to create and realize these opportunities, is completely inadmissible.

Moreover, the establishment by the government of the level of the minimal wages, lower than the level of subsistence minimum obviously contradicts the Universal Declaration of Human Rights... (Article 3), according to which “Everyone has the right to life “ [1, p.13], and as it was already mentioned, represents anti-constitutional act, since, for example, according to the Constitution of Georgia (Article 15, paragraph 1), “A person’s life is inviolable and is protected by the law “ [2, p.9], and the government, having established the rate of the minimal wages, lower than the level of subsistence minimum actually constitutional-wise “legalizes” physical destruction of a person.

Hence, in this case the government passes to people the death sentence (majority of the population), executed gradually through torture, and not instantly – through shooting, which would be the easiest form of execution of the death sentence (?!).

The mentioned fact, when the government “legalizes” the level of the minimal wages below the level of subsistence minimum, in my deep belief, is the fact of illegally “legalized” *economic genocide* of people on the part of the government and this fact, accordingly, should be called an economic genocide.

Introduced by me the political and scientific term “economic genocide of people” means (*under this term I mean*) creation by the government, with the use of political and “legal” means, of such conditions for people – for the overwhelming majority of the population, which cause economic genocide of the people, as a result of which one part of people is destroyed physically directly (*suicides, death from the compelled starvation, etc.*); the second part of people begs *in streets, in public transport, etc.*; the third part actually is in condition of neglected and vagrant in the streets dogs, *searching for food in garbage boxes*; the fourth part of people (*who manage to make it, and, among them, persons with higher education and scientific degrees*) escapes abroad with a view to finding means of existence through humiliating,

heavy, frequently illegal slave labor *for themselves and their families and to rescue themselves and their relatives from physical destruction*; the certain part of people *with the purpose of physical rescue* is compelled to prostitute *in the homeland or if they manage, abroad, etc.*; and the small part of people is enriched, in most cases, due to robbery of the state and, accordingly, people (?!).

The above-mentioned facts once again confirm that in this case really takes place the economic destruction – economic genocide of people, which in its turn causes physical destruction of people (?!).

At the same time, I am far from thought that the government may desire to carry out economic genocide of their people – to the overwhelming majority of the population of the country, or at least its small part, but when as a result of “activity” or inertness of the government, the majority of the population of the country is not provided at least with the subsistence minimum (especially, when the minimal wages in the country are 5-6 times lower and the minimal pension is 8 times lower than subsistence minimum) under these conditions the economic genocide of people, whereas in the state each person should be provided at least with subsistence minimum, obviously takes place.

Thus, it is my deep conviction that obvious examples of economic genocide consist in the facts when wages,

pensions, grants, etc. in the state are below the level of subsistence minimum, and when alongside the mentioned facts, confirming economic genocide of people, the state bodies actually cancel the deposits of the population placed to banks, when salaries, pensions, grants, etc. are paid with delay, and when the state, in respect to payment of these salaries, pensions and grants, owes multi-monthly debts to people, this already indicates that *alongside with the economic genocide, the facts of economic rape of people*, i.e. the facts of burglary and robbery of people took place on the part of the government or through support of the government or as a result of their inability, that differ from usual burglary and robbery just by the facts that government in this or that form participate in such burglary and robbery.

Given the problem of the minimal wages, the special attention should be focused on the circumstance, that the Universal Declaration of Human Rights (Article 23, paragraph 3) provides for the minimal wages ensuring everyone who works and his family an existence worthy of human dignity [1, p.16] whereas the subsistence minimum is intended for one person [4, p.334].

Hence, the minimal wages can be up to subsistence minimum in case, when a worker supports only himself, i.e. in case, when the family of the worker consists of one person.

If the worker supports the family consisting of several persons, in this case, relevantly, his wages should include the maintenance of each member of family of this worker at least at the level of subsistence minimum.

At the same time, it should be particularly noted, that government cannot oblige a private sector to take into account the necessity of ensuring of each member of family of this worker with the subsistence minimum in the given sphere of a public life while defining the minimal wages, for it will be the anti-constitutional act on the part of the government.

Therefore, maintenance of members of family of the workers, engaged both in the state and private sectors at the level of subsistence minimum, in case of necessity, should be carried out by the state, *and each worker should be provided with the minimal wages at least at the level of subsistence minimum.*

Besides, in view of the problem of the minimal wages it should be taken into account also, that the minimal wages mean “the level of wages of a worker of common labor” [4, p. 454].

At the same time, if we take into consideration, that the subsistence minimum is “the level of incomes..., necessary for maintenance of human ability to live...”[4, p.334], then it becomes clear, that it is inadmissible, that subsistence minimum and, relevantly,

the minimal wages of a worker of common labor and those of, for example, a professor (*the activity of whose alongside with high qualification demands also significant additional expenditures*), were identical.

Thus, the minimal wages, in my deep belief, for different categories of workers should be different, though even the rate of the minimal wages of the worker of the lowest category (the worker of common labor) should not be established below the level of subsistence minimum, *i.e. the aforesaid differentiation of the minimal wages should be carried out above the level of subsistence minimum, since the establishment of size of the minimal wages lower than the level of subsistence minimum is inadmissible.*

The acute problem, connected with the minimal wages, consists also in the fact that in any case *the health protection of each person* that is essential for his existence, should be necessarily provided.

At the same time, it is necessary to pay special attention to the circumstance that the minimal wages do not stipulate expected expenses for health protection individually for each person, which (*i.e. expenses*) for the different workers of the same level having the same wages, for the reasons beyond their control, can appear completely different.

Therefore, tenfold and hundredfold minimal wages probably will not be enough for some workers, for example, to carry out surgical operations, purchase medicines, etc.

In this case, naturally, even discussions on providing of each person with subsistence minimum are deprived any basis, and therefore they are redundant.

For the settlement of this problem, in my deep belief, the following social-economic and legal mechanism should be created and involved: each person should pay the certain level of the tax, with due regard for the level of his wages, but only in case, when his wages exceed the level of subsistence minimum (*with regard for the fact that this tax does not effect the subsistence minimum*), and, at the same time, each person irrespective of the fact, whether he is subject to the taxation for health protection or not, should be in every possible way provided with protection of health by the state (treatment, medicines, etc.), without special expenses reimbursed by a patient during treatment and/or after treatment.

Introduction of suggested by me mechanism, at the same time, does not mean transition to free-of-charge health service rendered by the state, since it will be carried out actually at the expense of people and medical institutions will receive relevant financing from the state, that complies with the principles of market economy in the nation-wide scale.

Though, even if introduction of this mechanism contradicted the principles of market economy, this case would not be a reason for anxiety, for under conditions of really humane society, or on the way to the construction of this society, in my deep belief, principles of market economy are not (should not be) an end in itself, but necessary means for realization of interests of people.

Hence, under conditions of truly humane society, or on the way to the construction of this society, the criterion of an effective utilization of market relations, according to the theory of social-economic laws, established by me about 30 years ago, should be realization of the social purpose.

It is necessary to pay special attention to the fact, that as a result of introduction of the above social-economic and legal mechanism, every person (*including, pensioners, children, etc.*) will be protected in case of illness, that represents his constitutional right, since as it was already mentioned: “A person’s life is inviolable and is protected by the law “ [2, p. 9].

In connection with the minimal wages, there arises a question: *if the state has no opportunity to provide each worker with the minimal wages at least at the level of subsistence minimum, how the government should act?!*

I am deeply convinced that in case when the state is in revolutionary or counterrevolutionary transitional

period or under other force-majeur condition and at the given stage in view of objective circumstances it cannot provide each person with the minimal wages at least at the level of subsistence minimum, the government should in every possible way work for implementation of effective measures in order to solve the mentioned problem within the shortest time – even stage by stage, since proceeding with such intolerable state for a long time is completely unbearable and inadmissible.

As to the situation, when the government because of its inability cannot create political, legal, organizational and economic conditions for insurance of existence of the population of the country at least at the minimum level (not speaking of truly humane – worthy – life of people), or when the government cannot maintain the population of the country – each worker and generally each person – at least at the level of subsistence minimum, then it, to put it mildly, should show at least ability of engaging of creatively conceiving, competent persons possessing organizing abilities in participating in the work of public authorities, which will solve not only this mentioned problem.

Thus, I think, it is beyond the doubt that when the minimal wages are lower than the level of subsistence minimum, the size of the minimal wages should increase by all means, since the wages received by the most part

of the population, are insufficient not only for a normal life, but even for existence of the person.

At the same time, for settlement of this problem it is necessary to take into account real and potential opportunities existing in the state. It is necessary to plan real ways of increase of wages in view of those problems, which can arise as a result of carrying these actions into effect.

I think that it is clear to everyone that increase of wages, first, requires revival of economy on the corresponding scientific, ideological, political and legal basis that represents the subject of separate, special complex research.

Nowadays, the main goal of the research consists in search of ways of settlement of this problem under conditions of existing real and potential opportunities both in the society and in the state.

At the same time, alongside with the problem of growth of the minimal wages, the problem of increase of pensions is as actual as the issue of the settlement of problems of the unemployed, etc. which (i.e. these problems) are not less acute, not speaking of already existing debts on the part of the state connected with payment of salaries, pensions, etc. *that represents categorically inadmissible injustice though, it is evident, that any injustice should be inadmissible.*

Therefore, with a view to overcoming the mentioned difficulties and radically preventing the analogous problems, which can arise in the future, according to the created by me theory of equation of rights and responsibility of officials [5; etc.], there should be created mechanisms of legal (including – criminal) responsibility of officials, *which (i.e. mechanisms of legal responsibility) will be involved both towards guilty by the present time officials, who proceed with economic genocide of people, etc., and towards those officials who will be guilty of creation of analogous problems in the future.*

It is necessary to especially note, that it would be an irreparable crime against people committed by the government till the settlement of the question on returning in concrete prospect of deposits placed by population at the state savings banks and banks in those sums, to which these deposits were equal in due time (during carrying out of deposits) in hard convertible currency (in US dollars), with due regard for obligation to add to the mentioned deposits those interests, which the investor should receive in case of depositing of these sums for a long term.

It should be also noted that, at the same time, the government cannot be free from the responsibility and for cancellation of deposits made by the population at private financial- credit organizations (companies), since

when the state entitled the private financial-credit organizations to accept deposits, it was obliged to demand corresponding guarantees from these organizations so that they could not rob people.

As for the ways of settlement of the problem of increasing the minimal wages at present, in my opinion, increase of the minimal wages by the government at the expense of the state budget is possible only in the state (budgetary) sector, but only in the case if such an opportunity is provided by the existing state budget, or if it (such opportunity) is really provided by additional incomes in it.

Otherwise, increase of wages can be carried out through currency issue that will form the basis of hyperinflation, or increase of wages when the size of the minimal wages is 5-6 times lower than subsistence minimum, may be carried out through 5-6 times reduction of the engaged workers (reduction of quantity of the engaged workers), which alongside the hyperinflation will be fatal for the country.

Thus, the minimal wages in public sector can be increased only at the expense of the state budget, without currency issue and growth of unemployment, but only to that extent which will be provided by redistribution of the costs stipulated in the state budget or reasonably expected additional incomes with the purpose of increase of the minimal wages, for, finally, it should not appear

more detrimental for people, for the country, for the state. However, in any case it is necessary to find ways of maintenance of each person at the level no lower than subsistence minimum.

It is necessary to take into account also that increase of the minimal wages in the state sector, i.e. at the expense of the State budget 5-6 times will cause, accordingly, the increase of the tax of social insurance paid over and above the sum of the charged wages (*which today in Georgia, according to the current legislation, makes 31 % from 33 % of the tax of social insurance as a whole and which is paid by tax bearers – employers of labor power – on the sum of the charged wages and the payments equal to them*) at the expense of the State budget 5-6 times, that, first of all, will be a heavy load for the State budget, and, second, I am deeply convinced, that the existing rate of the tax of social insurance is not justified in any way, proceeding from this, it should be at least 5-6 times decreased both in the state and private sectors and should make no more than 5-6 % of the sum of the charged wages and the payments equal to them.

At the same time, the tax of social insurance (*31 % of the taxed sum*) should be cancelled in general for the physical persons working in combination and on hourly payment, or, more precisely, on the charged wages of those people which have other (basic) work, at the place

of their work in combination or on hourly payment (and in general, at the place of non-basic work), since in this case there is no social insurance of workers and existence of the mentioned tax – actually the tax on the wages, paid in respect to the sum of the charged wages and equal to them payments of non-basic workers, has no any legal and economic basis.

Moreover, in private sector the imposition of tax of social insurance on employers of labor power in relation to wages of the non-basic workers employed by them, i.e. in relation to wages of those hired workers which have another – the basic – work, represents an anti-constitutional act carried out by public authorities, resulting in violation of human rights, to be more precise, resulting in violation of rights of proprietors of private structures and, actually, to the illegally “legalized” robbery.

As for the similar taxation in public sector, like in private sector, such taxation has neither legal nor economic basis.

At the same time, as distinct from the private sector, in public sector, in the certain sense, such taxation is to certain extent tolerable, since in this case the state with this view allocates financial assets from the State budget, which (i.e. financial assets) actually are returned back to the state to the corresponding state funds, i.e. in this case the state,

figuratively speaking, actually shifts money from the main state pocket into another – again its own – state pocket.

Therefore, in my opinion, despite the fact that such taxation at the public sector is tolerable from that point of view that, as distinct from the private sector, it does not result in violation of human rights and in robbery of physical and legal persons, but still it (such taxation) is not only unjustified, but even senseless, whereas in private sector such taxation “has certain meaning” (?!), which consists in illegally “legalized” robbery of proprietors of private structures by the government (?!).

In general, in my deep belief, the Tax Laws should be changed so that physical and legal persons should pay all taxes only to the State budget, taking into account the necessity of updating of corresponding state funds as well; and united state fund of social insurance, etc. should be financed directly from the State budget.

Given the problem connected with the tax of social insurance, the Collins Dictionary on economy, popular in all English-speaking countries, states “In Great Britain the incomplete working day is determined as the work implemented during less than 30 hours per week. The workers working less than 30 hours per week do not pay payments to the funds of social insurance” [6, p.457].

Thus, in Great Britain every worker, who works the incomplete working day, *i.e. the worker, who does not work*

in full staff (in full staff, with full loading), notwithstanding the fact whether this work is basic for him or he works in combination, does not pay payments to the funds of social insurance.

Moreover, in the private sector even the question of payment of the tax of social insurance on the charged wages of the hired workers working with full loading in regular staff should be solved differently.

If in the private sector the tax of the social insurance paid on the sum of charged wages and equal to them payments of hired workers will be stipulated in the future for provision the same hired workers with pensions, the payment of this tax should be carried out completely only at the expense of the wages charged on hired workers.

Otherwise, the obvious anti-constitutional act is carried out by the government against private proprietors, when private proprietors are demanded to pay the tax of social insurance over the wages charged on employed by them workers for providing these workers with pensions in the future.

Though, at the same time, it can be justified, but only in case of the mutual agreement on the given problem between a private proprietor and employed by him workers, *the government can settle this question in the public sector through application of the corresponding law.*

Moreover, it is necessary to take into account also, that as it was already mentioned above, the state should be obliged to provide any citizen with the minimal pension at least at the level of subsistence minimum, irrespective of the sum paid in due time for providing this citizen with pensions, since every person has the constitutional right to exist that should be insured by the government.

As for the increase of minimal wages of workers, engaged in private sector in regular staff at the full rate, up to the level of subsistence minimum, it is necessary, naturally, but its definition and legalization by the government in respect of private sector would be obviously an anti-constitutional act, since it would restrain rights, freedoms and interests of a person - as of a private proprietor.

It should be noted that though each worker should be provided with the minimal wages not below the level of subsistence minimum, definition by the government of the amount of the minimal wages to the employed in private sector workers would have been also the infringement of the rights of these workers, i.e. the workers employed in a private sector as the employer and the employed workers should establish rate of payment of hired workers on the basis of the mutual arrangement.

Thus, on the one hand, both in state and private sectors each worker should be provided with minimal wages at least at the level of subsistence minimum that represents the constitutional requirement, but, on the other hand, the definition of amount of minimal wages to the workers engaged in private sector represents an anti-constitutional act committed by public authorities, since this above act will restrain constitutional rights and freedoms both of the employer and hired workers as well.

However, at the same time, as it was already mentioned, again with regard for constitutional requirements, every worker both in state and in private sectors should be provided with the minimal wages at least at the level of subsistence minimum, but it should not be implemented through direct compulsion by public authorities in respect of private sector.

It is necessary to note here that the private sector – one private proprietor, one private enterprise, one private concern, etc. are meant – should not have monopoly in this or that area, on manufacture of these or those goods or on manufacture of those or other services so that, first, it could not establish exclusively high prices for these or those goods or for those or other services that would lead to robbery of people, and, on the other hand, that it had had no opportunity to compel hired workers to agree with the low payment offered by an employer, and for this

purpose the employed workers should have an opportunity to choose work.

At the same time, I think it essentially important to pay attention to the fact, that if for these or those objective reasons the government in separate cases admits (will admit) somewhere monopoly of private sector – private enterprise, private concern, etc. – in this or that area, in that case the government, proceeding from interests of each person, proceeding from interests of the society and the state, itself should establish the top limit of the prices on production – on the goods and/or on services – made by private sector in the given area on the basis of the mutual arrangement, i.e. on the basis of the contract concluded in anticipation between the government and the mentioned private concern; otherwise the state (the government) is not authorized to establish the prices for production manufactured in private sector.

At the same time, in the above case the government should establish the bottom limit of minimal wages of the employed in private sector (in the given area) workers again on the basis of the contract concluded in anticipation between the government and private concern, with due regard for the fact that every worker is to be provided with the minimal wages at least at level of subsistence minimum.

In connection with the problem of the minimal wages it is necessary to take into account also that circumstance, that, as a rule, in private sector the minimal wages of the engaged in regular staff on the full rate workers are really much higher, than the minimal wages of the workers employed by public sector, and the settlement of the problem of the minimal wages in public sector, as a result of action of market mechanisms will solve this problem by itself in private sector as well.

At the same time, if the government wishes to help the workers employed at private sector and if it has such an opportunity, then the government should realize it at the expense of the State budget, since as it is known “he orders music, who pays”.

However, it is evident, that under existing conditions, and in general, nobody will allocate and can allocate the finance from the State budget to private sector for increase of the minimal wages.

Despite of it, it is necessary to note also, that in general the certain target financial help by the state with respect to private sector can take place in economically advanced countries.

In particular, such financial help can be rendered, for example, in the spheres of education, science, culture, and small business, etc., but again proceeding from interests of the society and the state.

The similar help to private sector, even through financial privileges, in my deep belief, could be rendered also to the economically less advanced states that would be rather expedient act for, finally, it would promote the long-term realization of interests of people, realization of interests of the society and the state.

As for the problem of increase of the minimal wages to the workers employed in private sector if the government through anti-constitutional “law” compels private sector to increase the minimal wages of people working in regular staff up to the level of subsistence minimum (i.e. provided that minimal wages in private sector are really at the same level as in public sector) then it will cause staff reduction of the workers engaged in private sector and increase in number of the unemployed, or will lead to increase of prices as a result of which we shall, probably, receive only fictitious growth of wages, since the wages will increase basically only nominally and real wages as a result of inflation can remain the same.

It is necessary to take into account also the circumstance, that, as it has been previously mentioned, growth of wages will gradually take place in private sector by itself without “legalization” by the government of increase of the minimal wages in private sector, through the anti-constitutional way, in case of growth of the minimal

wages in public sector at the expense of the state budget, as a result of action of market mechanisms and the minimal wages of the workers engaged in complete staff, at worst, will achieve at least the level of subsistence minimum.

Moreover, in this case the significant role should be played by the government, since, for example, according to requirements of the Constitution of Georgia (Article 32), the government is obliged to create "conditions of provision with subsistence minimum" [2, p.15], that, naturally, means necessity of creation of conditions of provision with subsistence minimum both in state and private sectors and generally in the state as a whole, i.e. the government, in my deep belief, should create corresponding political, legal, economic and organizational conditions for effective functioning both of the state and private sectors and in this case the problem of the minimal wages will not exist any more in the state and private sectors.

Thus, increase of the minimal wages, as I noted it at the beginning, in general, represents the positive phenomenon and urgent necessity, but it should take place based on the multilateral, complex social-economic and legal analysis, with due regard for real and potential opportunities and expected results.

In connection with the problem of wages it is impossible to neglect the circumstance when, for example,

the average wages of doctors of sciences, professors and candidates of sciences, senior lecturers for one month in public sector at the expense of the State budget constitute 60-70 GEL, i.e. about 30-35 US dollars in the Georgian national currency, whereas their pupils having no scientific degrees and ranks and working at certain public bodies at the expense of the State budget receive 500, 1000 GEL, i.e. about 250, 500 US dollars in Georgian national currency, and in some cases even more, that is mainly carried out so that they – people who have especially high payment – could fairly implement their duties and did not take bribes.

This case, naturally, does not imply the high-ranking state officials, who should be well provided for in every possible way, if they effectively serve people that by itself should exclude the existence in the state of the problem of providing of a person with the subsistence minimum.

Thus, it turns out, that “the legalized bribes” from the State budget are allocated to the especially highly paid workers of the aforesaid categories, *i.e. the State gives them “lawful bribe”* in the form of wages for them not to take bribes (?!).

In private sector the wages to a person are allocated in any amount, but in public sector I think completely unjustified the allocation of incomparably high wages to separate workers at the expense of the State budget

(or even at the expense of foreign financial help, etc. which could used by the government directly with the purpose of rescue of people from an economic genocide), i.e. actually at the expense of people and/or through ignoring the interests of people (except for those cases when incomparably high wages are allocated to some workers at the expense of financial help of foreign partners initially stipulated by them concretely only for these workers, though even in this case there arise some questions ...?!)) only because they have chance of taking bribes and for them not to take these bribes, whereas the majority of the population has no even subsistence minimum, when even the professor cannot receive that subsistence minimum, which should receive each unqualified worker.

In this case the principle of allocation of wages is incorrect, but under conditions of existence of the normal state and public life they (*the above highly paid workers*) should really have those high wages, but, at the same time, workers of higher qualification, in view of the importance of their public and state activity and practical results, should be appointed much higher wages.

In addition, what is the most important, even every unqualified worker, as it was already mentioned, should have wages at least no less that subsistence minimum.

As for the danger that if the state does not appoint especially high wages to the workers of the certain category

and they do not fairly carry out their duties and take bribes, the settlement of this problem will be probably carried out through the corresponding legal mechanisms.

In particular, the settlement of the mentioned problem is possible through application of existing mechanisms of the legal responsibility, and also with the help of the normative-legal acts that will be created in the future on the basis of the elaborated by me theory of equation of rights and responsibility of officials [5], since an immoral person will not be stopped by any high wages – he will not refuse to commit criminal actions, and a moral person will be moral in carrying out his duties without any high wages.

It is worthy to note that in view of provisions of the Universal Declaration of Human Rights (Article 23, paragraph 2) “Everyone, without any discrimination, has the right to equal pay for equal work” [1, p.15], i.e. it is proved once again that a person of higher qualification for his work (naturally, in view of results of work), accordingly, should receive higher wages, than the above especially highly paid workers, otherwise, highly qualified work will be discriminated.

The previously mentioned especially highly paid workers, engaged in public sector, under conditions of existence of the normal state and public life, as it was already noted, really should have these high wages, but

even then they should have these high wages only in case, if generally, and, in particular, they really deserve these wages in comparison with other workers.

Proceeding from the aforesaid, in the normal society and the state, the criterion of definition of amount of wages, *in my deep belief*, should include professionalism and competence of a worker, i.e. his intelligence, qualification, abilities, as well as honesty, decency, patriotism and, that is the most important, results of his work, his activity – with due regard for extent of realization of interests of people.

For this reason, I consider it completely incorrect, when disregarding the above criterion, the government allocates especially high wages to workers of the certain category, and thus actually “allocates them a bribe” not admit the facts of existence of corruption.

It is evident, that eradication of corruption is necessary, but allocation of especially high (from the point of view of opportunities available in the state) wages to the workers, who have an opportunity to take bribes, first, will not solve this problem, and, the second, represents the fact of obvious injustice, which causes discrimination of many other workers of high qualification.

Moreover, allocation of especially high wages to the aforesaid workers, *in my deep belief*, is immoral, when the majority of the population is deprived of opportunities

of reception of wages, pensions, etc. at least at the level of subsistence minimum.

In fact it is inadmissible, for example, for state officials of high (according to their position) rank, who probably have “high qualification and abilities” and who should serve people but the results of “activity” of whom destroy the country and hold the majority of the population of the country in poverty, to have wages 20 times and 30 times higher than subsistence minimum.

In fact, such “persons” – such officials – should look out through iron bars of windows of the prison (?!).

All the aforesaid once again confirms the necessity of practical realization of the created by me theory of equation of rights and responsibility of officials [5], since it is inadmissible for officials, for example, members of parliament, representatives of executive authority, etc., to have the right to represent corresponding projects and to pass laws and/or other normative-legal acts and at the same time, it is inadmissible not to envisage legal responsibility for adoption and putting into effect of the submitted and accepted by them anti-constitutional normative-legal acts, as a result of which human rights are violated and people are robbed.

It is natural that even in this case, the forcible overthrow of the government by people is inadmissible, *for it will be qualified as an illegal act and it will be qualified*

as one of the gravest forms of illegal act – an act of terrorism.

Nevertheless, how people should act if the government, actually, carries out economic and moral-psychological terror and genocide against their people in qualitatively new – “peaceful” – form?!

Such government will not itself adopt normative-legal acts for being overthrown through lawful way, will it?!

Though, as distinct from the criminal government, comparatively moral government guided by interests of people i.e. the purpose of which is the realization of interests of people, but which practically cannot realize these interests, proceeding again from interests of people, in my opinion, even will try to create legal mechanisms of responsibility of the government according to the elaborated by me theory of rights and responsibility of officials [5], and the mentioned government will retire in proper time and will give way to the competent and capable government that will be considered to be a significant example of the certain moral action of these authorities.

It is necessary to note here, that, in my deep belief, truly moral and normally conceiving person will not even try to occupy posts in the supreme government if he is not confident that he will be able to effectively serve for the interests of people, i.e. if he is not convinced that he will be

able to insure effective functioning of the state or promote this process.

Moreover, many moral, educated, intellectual, capable, creatively conceiving and rather competent persons do not think at all of coming to power *whereas struggle for coming to power for many people became as though “profession”, in spite of the fact that, probably, the majority of them is not capable even effectively to control over a small enterprise, though for them, probably, satisfaction of their own (frequently unreasonable) ambitions and interests – represent the main goal (!).*

Since this circumstance, as I understand, is the main reason of the fact that many competent persons, capable to effectively govern the state, do not think at all of coming to power (?!).

As for the lawful action of people to prevent anti-constitutional acts on the part of the government (*people, who in case of existence of democracy, should be the power itself*), people at any time, when the rights and interests of a person – interests of people are violated, should have the right to dismiss from the post and make answerable an official of any rank, employed by them (people) for governing of the state, like in the sphere of business and in sphere of private enterprise the private proprietor at any time has the right to dismiss from post the manager, employed by him for management of the

enterprise, founded by him, if the manager does not carry out or is not capable to carry out the duties assigned to him, i.e. when activity of this manager contradicts with the interests of the founder of the enterprise.

Though, unfortunately, people, as distinct from the founder of the enterprise who has the right to dismiss (to relieve) the employed by him manager from the post, have no legitimate right for similar direct act in relation to the manager (managers) employed by them with a view to ruling the state.

The special attention should be attached to the fact, that, unfortunately, at the same time, the law does not stipulate the direct and strict responsibility of high ranking state officials – for “peaceful” in form, but in contents obviously anti-national criminal actions (!) which are expressed, for example, in cancellation of deposits made by people to banks, in establishment by the government of such rates of minimal wages, pensions, etc. which are much lower than the level of subsistence minimum of a person, as a result of which, in the state, actually, takes place the economic genocide of people, etc. on the part of the government.

Thus, I am deeply convinced that it is completely inadmissible, when, first, the strict legal responsibility of the high-ranking state officials does not exist in the state, because they – the mentioned officials – are obliged

to serve people and to create conditions of normal existence, normal life and activity for each person in the state.

Hence, the high ranking state officials, who have no desire or ability to effectively rule the state, and who within the certain period (which – i.e. the period – should be determined by the law, in particular, the Constitution of the State), cannot solve this problem, without any discussion shall be considered to be released from their posts. Moreover, the issue of discussion shall become only a question of their concrete legal responsibility.

The main reason of the above collisions, when the government through its acts or inactivity actually realizes the economic genocide of its people and is not made answerable, and, moreover, in every possible way tries to maintain its power, in my deep belief, consists, first of all, in the fact, that, and it was already mentioned, the created by me theory of equation of rights and the responsibility of officials [5] is still not put into practice.

Besides, the above collision is the result of deception of people, when under the slogan of “democracy” economic and, at the same time, moral-psychological genocide of people takes place, *i.e. when the genocide of people is realized through the fictitious announcement of all people to be the supreme government (?!).*

In this connection I think it necessary to note, that despite of my respect for those methods of governing,

which are called the democratic methods and the use of which is really necessary for effective functioning of the society, democracy (in true value of this term), in fact, does not exist at all and cannot exist, since democracy is impracticable.

At the same time, when one speaks of and insists on the existence of democracy i.e. when one speaks of existence of power of people in the state – when one speaks of people possessing the power, in this case, to the certain extent, he relieves real power that represents the government from responsibility, since if we consider people to be the power, then people themselves will be entrusted with responsibility for everything that occurs in the state, whereas only the government is authorized to govern the state (?!).

And here again the problem of equation of rights and responsibility of the high ranking state officials arises, which should be solved urgently on the basis of the corresponding political-legal theory [5], if we really want the government to effectively rule the state.

Therefore the question arises: would not be it better to argue not about “democracy”, which, in general, is impracticable, but about dictatorship of interests of people, which should be carried out by the government, i.e. would not be it better to argue not about power of people that is an obvious Utopia, but to think of necessity

of creation – formation of (*election, assignment, etc.*) – such government that is real (*at the same time, with the use of so-called “democratic”, thus, actually pluralistic methods as well*) would serve the interests of people and which would bear the full responsibility for realization of interests of each person, for realization of interests of the society and the state?!

Thus, the determining criterion of efficiency of functioning of the social-public system, according to the created by me theory of truly humane society and state consists in realization of the social purpose – realization of interests of people.

Hence, I'm the supporter of use of those principles, forms and methods, which are considered to be democratic, but only in case when they really serve – and furthermore serve effectively – to interests of people, since these principles, forms and methods for truly humane society and the state are not the end in itself, but the means of realization of the social purpose – means of realization of interests of people.

At the same time, I think it necessary to note that though I sincerely respect those social-public systems, which are considered democratic, but, at the same time, I am against the term – “democracy”, which does not and cannot reflect reality.

It should be also noted that those forms and methods of governing, which are accepted as “democratic”, actually are republican forms and methods of governing, *since the republic (that literally means public business), as it is known, is “the form of the state government, under which all supreme bodies of the government either are elected or formed by public institutions (parliaments, and citizens enjoy the personal and political rights” [7].*

In connection with the problem of “democracy”, I think it necessary once again to pay attention to the fact that democracy, as it is known, means the power of people, i.e. possession of power by people that represents an obvious Utopia, as it is impossible for all people to simultaneously possess power and all together govern the state.

As for election of the government by people, it does not mean the power of people, i.e. does not mean possession of the public power by people, for if all people themselves could get control over the power, they would not elect the government for being ruled by it.

It should be noted that though the government in the process of governing the country should take into account the wishes of people, their interests, and, undoubtedly, should protect rights and freedoms of every person, but, at the same time, it does not mean democracy (though it is called democracy, that, in my deep belief, is obviously

incorrect), i.e. it does not mean the power of people (possession of power by all people) and it does not mean that all people govern the state.

Moreover, if people represent the power, then there would be no necessity for existence of the government, i.e. then the government would be excessive (?!).

Therefore, in any case cratocracy, as I call it, really takes place, i.e. power of the authority (possession of power by authority), that is quite naturally, but the main thing consists in the fact that the government should use the power for realization of interests of people.

At the same time, the government elected by people under the guise of democracy sometimes can be involved in antinational criminal “activity” and can carry out an economic and moral-psychological genocide of people.

Besides the government can carry out it on the “legal basis” – through acceptance and implementation of the illegally “legalized laws”.

In particular, it concerns the acceptance by the government of anti-constitutional and antihuman laws or other normative-legal acts restraining human rights and resulting in economic and, accordingly, in moral-psychological genocide of people.

The example of this may be the normative-legal acts establishing the amounts of the minimal wages and the

minimal pension that are much lower than the level of subsistence minimum, etc.

The aforesaid facts once more confirm that the supremacy over the society and over the state, according to created by me political-legal theory of supremacy of interests of people, should refer not to the law (*though anti-constitutional laws should not function at all, since the supremacy of the laws refers to the Constitution of the State and that is completely fair*), and interests of the person belong to the interests of people.

Otherwise, being guided by “supremacy of the law”, the government, based on illegally “legalized laws”, can carry out the economic and moral-psychological genocide to people that is proved by the previously mentioned examples.

Thus, sometimes the government in its “activity”, unfortunately, is not guided or cannot be guided by interests of people, and uses its power for absolutely other purposes... (?!).

Probably for this reason, the representatives of the supreme government who, to put it mildly, are not guided by interests of people, use the authority for remaining in power as longer as possible, and, as a rule, they don't leave their posts by own accord, and people have no right to force them to resign (?!).

In this case people can really speak only – to express their ideas, but if the government acts according to the principle: “the dog barks, the caravan goes”, then let people speak as much as they want... (!!).

Thus, for the decision of the above problem, according to the theory of equation of rights and responsibility of officials [5], as it was already mentioned, there should be created the legal mechanism, according to which high ranking officials, who in general, or eventually, through the certain law, will not be able to provide the creation of conditions of human existence, life and activity, and in the best for them case, should be considered released from posts by themselves.

However, if the government is against creation and involvement of the above legal mechanism, then it becomes clear, that it (the government) tries through criminal way to maintain the power and this should be correspondingly qualified. Especially as, on December 9, 1948 the General Assembly of the United Nations Organization recognized the genocide as the international crime [8], and the economic genocide, in my deep belief, represents one of the hardest forms of the genocide.

And nevertheless, what is the way out in case when the government carries out the economic genocide to people, but does not recognize it as genocide and tries, in every

possible way, to maintain the power, i.e. when the government nevertheless tries to remain in power?!

In the above-mentioned case when there does not exist the legal mechanism of protection of interests of people from criminal actions, or from criminal inaction of the government, the above problem of supremacy of the law is brought to the forefront whereas in the developed countries of the world the supremacy of the law is universally recognized and is not considered to be the problem.

At the same time, in my deep belief, the question of supremacy of the law, in general, represents rather actual theoretical and practical problem.

In particular, here arises the question: which philosophical and political-legal views should people be guided in their actions, whom the supremacy in the society and the state should belong?!

Certainly, people, generally, should carry out their activity in the society and the state through the lawful way – on the lawful basis, since, otherwise, chaos and anarchy would rule.

But, in my deep belief, all actions which serve interests of people, will be considered lawful *for as I noted in 1980, in the process of construction and functioning of truly humane society all ways, forms and methods are justified, if they serve interests of the person – to interests of each*

member of the society and if they exclude antisocial, inhuman, immoral phenomena [9].

Thus, according to the created by me philosophy of the social purpose, theory of social-economic laws and political-legal theory of supremacy of interests of the person (or theory of dictatorship of interests of people), leadership in the society and the state should belong to the individual – with his requirements, interests, purposes, etc., i.e. the leadership in the society and the state should belong to the social purpose – to well-being of the person, well-being of all members of the society, and not to the means – to the law.

Hence, the leadership, as it was already mentioned, should belong to realization of interests of the person – to realization of interests of people, and laws should be considered only as the necessary means of realization of these interests.

At the same time, in each particularly necessary case, proceeding from interests of people, these laws (or some of them, naturally, according to requirements of life, i.e. in view of necessity) and/or other normative-legal acts should vary completely, or should be partially changed so that they always meet the interests of people.

Thus, laws and other normative-legal acts should always carry out the assigned to them functions of necessary means of realization of the social purpose, so

they (laws and other normative-legal acts) should effectively carry out that function for which they are created – should be created – in the normal society and the state.

And if the government does not or cannot make it, i.e. if anti-constitutional laws and/or other anti-constitutional normative-legal acts function in the state, then action or inactivity of such government should be considered as illegal act and even a crime, especially, when such “legal act” or inactivity of the government together with its “organizing activity” causes the economic and moral-psychological genocide of people – significant part of population of the country.

Accordingly, such government should be made responsible, proceeding from supremacy of interests of people, that, in my deep belief, should be fixed in the Constitution (and in other corresponding laws) of every state, which lays claim to civilization.

Moreover, proceeding from above, in view of the created by me theory of supremacy of interests of people, in some cases, infringement by the person – infringement by people – of any law (or illegal act, i.e. the act not regulated by the corresponding normative-legal act, and sometimes even prohibited by the law) should be considered justified, if such act serves the protection of constitutional, and, in general, human rights and freedoms of the person, i.e. if it serves the realization of interests of the person – realization

of interests of people, and if it (such an act) excludes the antisocial, inhumane, immoral phenomena [9].

The above act of the person – act of people, in my deep belief, really should be considered justified, for such an act actually will be the act directed against “legalize” lawlessness and, at the same time, aimed at protection of interests of the person – protection of interests of people.

Hence, the leadership in the society and the state should belong to the person with his needs, with his purposes, with his rights and freedoms, i.e. the leadership should belong to realization of interests of people, but realization of these interests should be carried out through legal and fair means.

However, when the “legalized” lawlessness takes place in the state, i.e. when the action of anti-constitutional and antihuman “laws” takes place, then, proceeding from interests of people, infringement of such “laws”, i.e. insubordination to such “laws” actually represents lawful act and, accordingly, should be considered as lawful act.

It is necessary to note also, that in that case, when in the society and in the state, as a result of action or inactivity of the government, the infringement of interests of people takes place, *when the significant part of people is deprived of even the minimal conditions of human existence or when economic and, at the same time, moral-psychological genocide of people actually takes place*

on the part of the government and when, at the same time, the government in every possible way tries to maintain the power, and people has no immediate effective legal mechanisms for releasing themselves (i.e. people) from such state power, then according to the political-legal theory of supremacy of interests of people, in my deep belief, people under guidance and leadership of the political leader of the corresponding level can themselves protect their interests and replace the existing criminal government.

In the above case, replacement of the criminal government by people can be recognized as anti-constitutional act, but actually it will be compelled revolutionary and, at the same time, the constitutional act, since through this way the person – people – will completely fairly and naturally protect the constitutional rights and freedoms, and, first of all, the constitutional right to live and to human existence.

Here arises the question: if every person has the right to protect himself from a robber and a murderer, why people should not have the right to protect themselves from the criminal government?!

More concretely, the mentioned question can be put as follows: why people should not have the right to protect themselves from that government, which carries out the economic and moral-psychological genocide to people and

which, at the same time, under conditions of existence of, how I call it, cratocracy (means power of authority), i.e. under conditions of possessing by it (by the government) of the supreme authority in the state, in every possible way, tries forcibly to maintain this power through criminal use of the official position?!

It is evident, that I am not calling on people for violent overthrow of the government that would be anti-constitutional act, but when the government through its activity, inactivity or inability carries out the economic and moral-psychological genocide to people, then this people have full constitutional authority (*no matter, whether it is written down or not in the Constitution, since the Constitution, as a rule, does not include legal mechanisms of realization of revolutionary actions, though revolution under certain conditions represents a unique natural way of releasing of people from the criminal government*) in any civil and fair way to compel the government to resign, that will be practical realization of the created by me political-legal theory of supremacy of interests of people.

Thus, *the social revolution, in my deep belief, is natural and has the justification only then, when its realization is caused and conditioned by the profound, evolutionary insuperable contradictions between interests of people and the government.*

Hence, the social revolution has its justification then, when the government disregards the interests of people, roughly violates constitutional rights and freedoms of a person (*that, first of all, is expressed in the fact that as a result of "activity" of the government, people – the most part of the population – is not provided even with a human subsistence minimum*) when the government carries out the economic and, relevantly, moral-psychological genocide to people, and, at the same time, tries in every possible way to maintain its power in the state.

The social revolution is, especially, justified – and is doubly justified – in case, when alongside with the economic genocide of people (*which is expressed, for instance, in the minimal wages, pensions, grants, etc. lower than the level of subsistence minimum existing in the state*) the government carries out or through its support takes place the economic rape of people *i.e. when the burglary and robbery of people takes place on the part or through the support of the government. The examples of this are cancellation of deposits made by population to banks and other financial-credit organizations, non-payment of salaries, pensions, scholarships and the taxation of incomes of the population, not exceeding the subsistence minimum.*

Besides, the economic rape of people strengthens the economic genocide of people, which in this case takes place

in the state, and creates completely intolerable conditions even for elementary physical existence of the people.

At the same time, if in the aforesaid case the economic rape of people aggravates the economic genocide of people, then, in general, the economic rape of people can take place even under conditions of absence of the economic genocide of people in the state, when people are provided with subsistence minimum, but as a result of activity or inactivity of the government, or through its support people are robbed (*or it's certain part: private proprietors, businessmen and others are robbed through imposing of anti-constitutional taxes, restraining rights and interests of people and robbing people as a whole, etc.*), though it cannot be considered the economic genocide, as people (*including the robbed natural persons*), despite this fact, still have means for existence.

I think it necessary to pay attention to the fact, that “the economic rape of people” differs from “the capitalist exploitation” (*which was sharply criticized earlier under the conditions of ideological struggle of two opposite social-public systems*) since, if the exploitation, as it is known, is the appropriation of results of another’s work, but with the consent of the exploited person, then the economic rape of people, as it was already mentioned, is burglary and robbery of people on the part of the government or through its support without taking into

account of opinion of these people and without their consent.

Hence, the economic rape of people represents qualitatively new phenomenon, which is much worse, than capitalist exploitation in epoch of classical capitalism though I consider traditional understanding of essence and mechanism of capitalist exploitation to be fundamentally incorrect, that was scientifically proved by me a long time ago.

The elaborated by me theory of the social revolution, which is based, first of all, on the created by me theory of supremacy of interests of people, and also on the developed by me theories – of the economic genocide of people and economic rape of people, fundamentally differs from all other theories of social revolution.

Principal difference of the created by me theory of qualitatively new social revolution, *or as I call it, the theory of humanosocial revolutions, or the theory of truly humanosocial revolution* from all other theories of social revolutions, first of all, consists in the fact that, on the basis of the created by me years ago theory of supremacy of interests of people as fundamentally new philosophical-legal and political-legal theory, there are scientifically proved necessity and appropriateness of the truly humanosocial revolution under conditions of existence of absolutely new, as it was already mentioned,

evolutionary insuperable contradictions between interests of people and the government, i.e. under the conditions when overcoming of the mentioned contradictions by evolutionary way is impossible.

Impossibility of overcoming of existing contradictions between interests of people and the government through the evolutionary way is conditioned by the circumstance, *that the government as a result of its activity, inactivity or inability to carry out illegally “legalized” economic genocide and economic rape in respect to its people and represents qualitatively new gravest criminal action.*

In connection with the mentioned problem, the special attention should be attached to the fact, that, alongside with that (i.e. alongside with the economic genocide and economic rape of people), the government, with a view to preserving the power uses all, including the unlawful (criminal) ways, forms and methods, and, thus, does not provide people with an opportunity to protect their rights, freedoms and interests through the evolutionary way, and for this purpose through the constitutional means to retire the government, as a result of “activity” of which people are exposed to the economic, moral-psychological and physical genocide within many years.

Uniqueness of the truly humanosocial revolution consists also in the fact, that though as it was already mentioned, this revolution can be carried out, to a certain

extent, with violation of the Constitution, but, at the same time, this revolution will be a constitutional act, since its realization will be conditioned by objective necessity and will be aimed at protection of constitutional rights, freedoms and interests of each person.

And, what is especially important, under conditions of supremacy of interests of people the Constitution of the state itself represents (should represent) political-legal means of realization of these interests and it should reflect those legal mechanisms, on the basis of which with a view to realizing interests of people – with a view to realizing interests of every person – all ways, forms and methods will be considered to be justified if they, at the same time, exclude the antisocial, inhuman, immoral phenomena [9].

As for the new government, which after truly humanosocial revolution is to be elected by the lawful way, it (a new government), and also the United Nations Organization, shall recognize officially the economic genocide of people as one of the gravest forms of genocide, afterwards the normative-legal acts stipulated for eradication of genocide – as the international crime will be put into effect.

At the same time, the new government, according to the elaborated by me theory of equation of the rights and the responsibility of officials [5], first of all, should create legal mechanisms of the responsibility of the government before people, and the former government

should be called to the account for the economic genocide arranged by it to people.

It should be especially mentioned, that, in my deep belief, the government, or those high-ranking state officials who carried out the economic genocide and economic rape to people, should be called to the account not only through their resignation, or their dismissal from the posts, but, at the same time, the strict criminal proceedings should be instituted against them and this should be implemented by the new government in order not to admit a precedent, when the government, despite of the serious crimes against its people, leaves the power with impunity.

The criminal government should be imposed to the severe punishment for committed against people crime and this is necessary especially for prevention of similar criminal actions on the part of the government in the future.

If the new government will not make the former – criminal – government answerable for the committed by it criminal actions against people, it will mean, that the new government leaves for itself the opportunity, like the former government, with impunity to carry out similar criminal actions against people in the future.

Considering the problem of the social revolution caused, as it was already mentioned, by the economic genocide and

the economic rape of people, organized by the government (or organized through active or passive support of the government) i.e. caused through the economic genocide carried out against people and economic violence practically realized by the government, I think the question on “democratic character” of the mentioned social revolution interesting and particularly important (?!).

Thus, examining the problem of qualitatively new social revolution, which represents the result of deep, evolutionary insuperable contradictions between interests of people (interests of the majority of the population of the country) and the government, I consider it necessary to pay attention to the question on possible or impossible “democratic character” of the mentioned revolution (?!).

In particular, there arises a question: on the “democratic” truly humanosocial revolution – humanosocial revolution that is carried out by people (active participation of people in this revolution is implied) for realization of interests of people?!

It should be noted, that such revolution – process of such revolutionary overturn – can be imagined as a democratic revolution, i.e. it is possible to imagine, that realization of this revolution is possible through the democratic way, if it (this revolution) is carried out by all people, to be exact, if realization of this revolution is carried out through complete support of all people.

At the same time, first, it is practically improbable (and even it is impossible) that all people participated in revolution (supported the revolution, i.e. sided with the revolution) or that (even without direct participation in revolution) all people (100 % of the population of the country) supported the revolution, since the revolution except for supporters always has opponents, that is absolutely natural, otherwise realization of social revolutions would be carried out only through the evolutionary way.

And, second, even in case of participation of all people in the revolution (sided with the revolution), all people cannot be (all people cannot possess) the supreme authority in the process of the revolution, like, generally, all people cannot possess the supreme power in the society and in the state – in the process of functioning of the society and the state, i.e. all people cannot control the revolution, just as all people cannot govern the society and the state.

Moreover, if it was possible, that people ruled the society and the state, i.e. if existence of democracy was possible, then realization of social revolutions, as well as existence of the state, would be senseless (?!).

So, the process of revolution itself as well as process of functioning of the society and the state, cannot be

democratic, for democracy – is the supreme power of all people, that is obviously impracticable.

Thus, as it was mentioned by me earlier, functioning of the society and the state (governing of the society and the state) cannot be democratic, since democracy – the authority of all people in the society and in the state – really is impracticable, i.e. all people cannot rule the society and the state (though people by their ideas, offers, etc. can and even are obliged to promote efficient control over the society and the state by the government), that is once again proved by the necessity of existence of the government and practical existence of the government in any state.

Proceeding from aforesaid, “democracy”, in my deep belief, can exist only as an impracticable myth “about a possibility of existence of the power of people in the society and in the state”(?!).

Though, I think it necessary to especially note, that those principles, forms and methods which refer to democratic and which are aimed at realization of interests of people, are to be actively used in governing of the society and the state, but to call them, and I am deeply convinced in it, not “democratic”, but truly human, humanosocial principles, forms and methods, since the term “democratic” does not reflect and cannot reflect real vital processes, since democracy, or the power of

people in the state, as it was already mentioned, is really impracticable.

Therefore, the main thing in functioning of the society and the state is not an impracticable myth about democracy – *not a myth about the power of people*, but subjection of real authority – the government – to interests of all people, i.e. the main thing – is dictatorship of interests of people, which shall be carried out by the truly humane government, i.e. the government that serves the interests of people.

Otherwise, activity of the government should be qualified as inhuman, anti-social and anti-state, after which the corresponding results should follow... (?!).

In connection with the problem of the minimal wages and subsistence minimum it is necessary to note, that as it was mentioned, the subsistence minimum is “a level of incomes..., necessary for maintenance of vital activity of the person... “[4, p.334].

At the same time, if we take into account, that the subsistence minimum provides creation of necessary conditions for maintenance of vital activity of the person, that, in my opinion, is inadmissible the subsistence minimum to be determined and limited only to the level of necessary incomes, since the existence – the life and activity – of the person, besides the material, economic maintenance, requires also provision with necessary non-

material, non-economic – spiritual, legal, organizational – conditions.

Hence, the subsistence minimum, besides the minimal wages, should envisage the necessity of existence of minimal non-material (non-economic, non-financial are implied) conditions of life and activity of the person.

However, as distinct from the material aspect of subsistence minimum, non-material, non-economic conditions of life and activity of the person cannot be quantitatively meant for one person (for every person) – per capita – of the population.

Therefore, in view of fundamental importance of the previously mentioned problem the single state system of provision of each person with non-material, non-economic subsistence minimum should function in the state, for existence and practical realization of which should be responsible, first, the supreme government. The more so as there is a set of unresolved problems which are connected not only with material, economic, but also with non-material, non-economic conditions of life and activity of the person.

Particularly, for example, Georgia, probably, is the only state, in which, not only as distinct from the states of Western Europe and America, but also from the states of the former Soviet Union, despite the constitutional equality of the state and private structures, preparation

of post-graduate students and creation of dissertational councils is actually forbidden to private institutes of higher education (?!).

Thus, authors of theses – scientists – are put artificial, anti-constitutional obstacles in elaboration of theses at private institutes of higher education, thus both constitutional rights of the person (author of thesis, his scientific supervisor, scientific adviser, etc.), and rights of private institutes of higher education as a whole are infringed (?!).

Besides, it is necessary to note, that though according to the Constitution of Georgia (Article 3, paragraph 1, sub-paragraph “n”) “... legislation on the academic, scientific and professional titles and honors” [2, p.5] refers “to the special administration of Georgian supreme state bodies” [2, p.4], it does not mean at all, that the supreme state bodies of Georgia have the right to violate constitutional equality of the state and private structures and to make anti-constitutional decisions, thus infringing, first, human rights, and, second, the rights of private structures – private institutes of higher education.

Besides, artificial obstacles are created to authors of theses even then, when the thesis prepared at private institutes of higher education with full observance of legal requirements is submitted for being upheld at dissertational

council of the state higher educational institutions or scientific-research institutions (?!).

Though, under conditions of fair public and state life dissertational councils should be created and should function not only at the state, but also at non-state, including, private institutes of higher education and scientific-research institutions, that represents the constitutional requirement, stipulating maintenance of equality of the state and private structures.

It is important to note, that creation of artificial obstacles in upholding of theses prepared at private institutes of higher education are put only because of (or as if only because of) fact, that the thesis is prepared at private institutes of higher education (?!).

Organizers of the above-mentioned anti-constitutional actions, as a rule, are certain “scientists”, or, more precisely, a kind of scientists who occupy certain posts at the state scientific structures and have no own ideas in science – *scientific directions, theories, concepts*, etc., – therefore, irrespective of the posts, occupied by them, they should be considered not scientists, but only maintenance worker in science and, accordingly, they should not have the right to participate in attestation of the scientific staff, but, unfortunately, most often exactly they dominate in science (?!).

“Scientific activity” of such “scientists” consists only in their ability to repeat another’s ideas, like parrots, and use their official position in the own selfish purposes (?!).

It is difficult to find other explanation to the fact, when the above “scientists” do their utmost (at the same time using the unlawful forms and methods) not to admit the precedent of defense of thesis, prepared at private (and, generally, at non-state) structure – institute of higher education or scientific-research institution. In fact it is completely clear, that otherwise (i.e. if they admit the precedent of defense of thesis prepared at private institute of higher education) they will lose monopoly in business of preparation of scientific staff and award of scientific degrees and, accordingly, will lose an opportunity of using this monopoly in the personal selfish interests (?!).

It should be also noted that quite often as if with the purpose of increase of requirements to the quality of the thesis, dominating at times in science completely incompetent (though having scientific degrees and ranks, but not having own socially significant scientific ideas – scientific theories, concepts, etc.) and/or criminal (committing criminal acts) “scientists”, as a result of illegal use of occupied by them posts in dissertational councils and/or in the state scientific-research institutions, in the state institutes of higher education, etc. (where these dissertational councils are functioning), create rather

doubtful artificial obstacles even during the preliminary discussion of theses prepared at the same place – at the same state scientific-research institution or at the same state institute of higher education.

Thus, as a result of abusing the official (service) powers and as a result of exceeding the official (service) commissions, i.e. as a result of the acts that are subject being penal crimes (the Criminal Code of Georgia, Articles – 332, 333), above-stated “scientists” create artificial illegal obstacles even to post-graduate students and competitors, and, generally, to authors of theses, who have prepared Ph.D. thesis and thesis for a Doctor’s degree at the same place – at the same state scientific-research institute or at the same state institute of higher education. *Though some of competitors of scientific degrees even in case of default of the legal requirements, made to authors of theses, are allowed to uphold theses without any obstruction (!).*

Hence, in this case, heads of dissertational councils and scientific institutes or institutes of higher education through their actions roughly violate rights and legal interests of citizens – *authors of theses, as well as, their supervisors, scientific advisers and employees of a department of scientific-research institutions or a faculty of institute of higher education, at which theses are prepared and should be discussed, but to which*

(i. e. department or chair) the management of dissertational council and the management of scientific-research institute or institute of higher education illegally forbid to carry out discussions on the thesis until they themselves read and “evaluate” the thesis (except the cases when they themselves are interested to admit the thesis), and compel the author of thesis to process it repeatedly, and sometimes make the author to write the thesis anew, and at last until they themselves give the thesis a positive estimation ... (?!).

In fact this is an obvious criminal case (?!). In fact this an obvious example of corrupt actions by the aforesaid officials in sphere of science, or may be their aspiration to such actions (?!).

Though the reason of creation of artificial obstacles in defense of high level thesis, in defense of truly creative dissertation work can be also, on the one hand, low I.Q. of that “scientist” who is to estimate thesis, but who cannot apprehend creative scientific ideas, since these ideas are beyond of his knowledge – are beyond of learned by him and remained in his memory texts of manuals designed, as a rule, for students, and, on the other hand, it can be caused by feeling of egoism, when the one, who should estimate thesis, cannot create anything valuable in science and prevents creatively conceiving scientists,

i.e. true scientists, for him not look “dull” against their background(?!).

It is necessary to note, that the true scientist undoubtedly should possess thorough knowledge, but knowledge of textbooks (which are assigned for students) and even knowledge of huge amount of the scientific literature is not at all sufficient for the person to be considered the scientist; *according to the statement of the well-known Bulgarian scientist, twofold Doctor of Sciences, Stephen Robev: “... There are no and cannot be ordinary scientists! It would be serious error to consider all the scientists: finders of still unknown truths and alongside with them, experts, who honestly keep up with news in the sphere. The prompter knows roles in the play best of all, but it is not the art yet. The scientist should proceed along the unexplored path, to cope with new, unexpected difficulties. It is sine qua non while estimating his work. The scientist, irrespective of his degrees, it is appreciated according to the creative work, executed by him, and not according to administratively legalized place, which he occupies” (underlined by me – A. K.) [10, pp. 46-47].*

The further comments, in my opinion, are unnecessary! However, it should be noted, that *when a “scientist” keeps up with news in his sphere and does not create anything new in science and when, alongside with it, he does not create obstacles to development of science,*

it is not so terrible, as in this case we deal with maintenance worker in science. Nevertheless, when the alleged “scientist” cannot create anything new in science and, besides, in every possible way, prevents development of science, it is already completely intolerable (?!). Moreover, this is the gravest crime against the society and the state (?!).

At the same time, anti-constitutional obstacles are created to creatively conceiving scientists by those “scientists”, who do not create (and cannot create) anything valuable in science.

“It is well-known, that, – as I noted as early as 1984 in reply to “furious” actions of those “scientists” (to be more exact, those workers of science) who struggled against me, as the author of new scientific theories, considering, that authors of scientific theories could be only founders of Marxism-Leninism (?!), – new in science and in life, generally, always hardly, with struggle carved its way. In this connection, Ludwig Byrne made rather figurative and interesting statement: “Pythagoras after proving his theorem has sacrificed hundred of oxen. Since then every new discovery makes tremble large horned livestock ...”[10, p.59].

In connection with monopoly of prevailing in science state structures and their leadership (which quite often they use premises and private property of state institutions as

their own), that obviously contradicts the constitutional requirements and infringes upon interests of the person, science, society and state, there arises the question: who needs the monopoly of the state structures (and monopoly in general) in science?! In fact it promotes destruction of science (?!).

Thus, in spite of the fact that the most part of scientists has no even living material, economic conditions, in addition, they are deprived also of non-material, non-economic subsistence conditions of life and activity whereas their scientific activity in view of existing position in the society and in the state should be considered as heroism.

Here I already hold back about the bureaucratic obstacles, additionally created to authors of theses in the field of award of scientific degrees that prevents existence of the person in sphere of science – to his scientific activity and, as a result of it, to development of science and society.

Moreover, the monopoly of the state structures in science and in sphere of higher education not only hinders development of science and society as a whole, but also creates the possibility and basis of corruption in science.

Though it is not excluded that existence of corruption represents that very basis of self-denying struggle of the state structures for preservation of monopoly in science and in sphere of higher education in general and, particularly, in the field of award of scientific degrees (?!).

I think, that under such conditions, according to requirements of the theory of equation of rights and responsibility of officials [5], *the adequate legal responsibility in relation to the officials who created and have accepted anti-constitutional normative-legal acts should be stipulated.*

Alongside with it, the corresponding responsibility should be stipulated towards those "*small-caliber*" officials, who autocratically restrain even those human rights, which are stipulated by existing normative-legal acts, and who create additional artificial obstacles to people in their scientific activity, thus making existence – the life and activity – of the person (in particular, the scientist) impossible under such conditions (!).

It is necessary to particularly note, that creation of artificial anti-constitutional obstacles against scientists (and in general against scientific work) represents moral-psychological and economic genocide, carried out by relevant state structures through support of the Supreme government (*this is expressed in acceptance of the anti-constitutional normative-legal acts, connected with award of scientific degrees and assignment of academic statuses*) to authors of theses, their supervisors or scientific advisers, and also to heads and employees of non-state (including, private) institutes of higher education and scientific-research institutes (!).

Besides, it is necessary to note, that *the moral-psychological and economic genocide represents the gravest forms of genocide.*

Therefore, relevantly, in my opinion, the mechanism of the strict legal responsibility for criminal actions of those officials, who arrange and/or support this genocide, should be created.

In fact it is inadmissible for founders of anti-constitutional scientific-certifying system, and also those, who practically carries out the functioning of this system – who manages this system or participates in its management, to torment authors of theses for many years and, despite it, to continue their “activity” on occupied by them posts till now?!

Coming back to the questions connected with the problem of the minimal wages, I think it necessary to pay special attention to the fact, that in view of requirements of the Constitution of Georgia the following amendments should be introduced to the Code of Laws of Georgia On Labor:

In particular, according to the Code of Laws of Georgia on Labor (Article 76, paragraph 1): “The minimal wages represent the social-economic standard, minimum level of a payment the amount of which approved by the President of Georgia” [11, pp.. 31-32].

According to the same Article of the Code (Article 76, paragraph 2): “Monthly payment of a worker cannot be below minimal wages. Maintenance of minimal wages is necessary for all establishments, enterprises and organizations, notwithstanding the form of their property and their organizational-legal form” [11, p.32].

Article 76 of the Code of Laws of Georgia on Labor, in my opinion, should be formulated in the following edition:

Paragraph 1. “The minimal wages represent the social-economic standard, the level of which for the workers occupied in regular staff at full pay, is defined by amount not less than subsistence minimum.

At the same time, the workers engaged in public sector, are provided by the state with minimal wages at least at the level of subsistence minimum, and as for private sector, the state creates adequate conditions for providing the workers engaged there with minimal wages at least at the level of subsistence minimum.

The amount of subsistence minimum with due regard for changes is periodically approved by the President of Georgia”.

Paragraph 2. “Monthly payment of a worker in public sector cannot be lower than subsistence minimum. In private sector, the amount of both minimal and maximal wages is adjusted by market mechanisms on the basis of

the mutual arrangement between an employer and a hired worker.”

In connection with the minimal wages it is necessary to note, that, for example, in Great Britain the national legislation does not determine amount of minimal wages, but in some branches councils on wages only recommend to establish the amount of the determined by them minimal wages [12, p.411], that once again proves my statement that the establishment by the state of amount of minimal wages in respect of private sector, to put it mildly, is inexpedient, since it would be an anti-constitutional act on the part of the government.

Though, it is clear, that every worker should have the minimal wages at least at the level of subsistence minimum that also represents the constitutional requirement.

However, for this purpose, first, the state should provide all workers engaged in public sector with relevant wages, it (state) also should provide people of relevant categories with pensions, complete or partial doles (those who does not work at the full-paid work and is not provided with wages even at the level of subsistence minimum), etc. even at the level of subsistence minimum.

And, second, the government should create relevant conditions in order to provide the workers engaged in private sector with the minimal wages even at the level of subsistence minimum.

I consider it expedient and important, that the government for the engaged in public sector workers should determine the amount of the minimal wages, distinguished from subsistence minimum, but only in case, when the amount of minimal wages will exceed the level of subsistence minimum existing by that time.

The legal basis for the practical settlement of the above problem is covered by the offered by me new edition of the first paragraph of Article 76 of the Code of Laws of Georgia on Labor.

If the government has no opportunity to determine for the workers engaged in public sector, the amount of the minimal wages higher than the level of subsistence minimum, in that case the government, without accepting with this purpose of the special normative-legal acts, according to the offered by me edition of the first paragraph of Article 76 of the Code of Laws of Georgia On Labor, should provide the workers engaged in public sector with the minimal wages at least at the level of subsistence minimum.

At the same time, in view of concrete opportunities existing nowadays in Georgia (to be exact, in view of existing complexities), the Code of Laws of Georgia On Labor should be amended, that Article 76 of this Code comes into force, for example, in six months or in one year, etc. though it will be compelled and, at the same

time, the anti-constitutional act caused by “activity” of the government, which created existing complexities, since every worker should be always provided with the minimal wages even at the level of subsistence minimum.

Thus, the settlement of the problem of the minimal wages (as well as the settlement of the problem of the minimal pensions, etc.) represents an urgent problem, since it directly concerns the right of a person to live – the main constitutional right of every person.

In connection with the problem of minimal wages special attention should be attached to the fact that definition of amount of the minimal wages for hired workers, at the level of subsistence minimum was the main argument of criticism of this system for critics of classical capitalism.

In particular, Karl Marx who has devoted all his life and scientific activity to the substantiation of injustice of capitalism and necessity of destruction of this system wrote, “The variable capital is only the special historical form of manifestation of reserves of vital means... which are necessary for a worker for maintenance and reproduction of his life...” [13, Vol. 3, p.580].

Thus, Karl Marx criticized then capitalist regime for the reason that in that political system hired workers received wages only at the level of subsistence minimum.

Hence, even under conditions of classical capitalism, where the hired worker represented for the capitalist only means of reception of profit (for this reason the employer deserved rather fair and proved criticism), the level of the minimal wages was 5-6 times higher, than those minimal wages which are received today by hired workers, for example, in Georgia (?!).

It should be also noted, that even during an epoch of slave owning, where "... The class of slaveholders without indemnity appropriated all products..." [14, p.78], slaveholders "allocated to slaves subsistence minimum..." [14, p.78], i.e. even slaves, who actually were not considered as people, received their subsistence minimum.

The aforesaid confirms that in those countries, where the amount of the minimal wages is lower than the level of subsistence minimum (*especially when the amount of the minimal wages is 5-6 times lower than the level of subsistence minimum*) the majority of the population live under worse condition, than the slaves of the epoch slave-owning.

Moreover, even animals are provided with subsistence minimum (*they are provided with all necessary vital conditions, in view of specificity of their life, even at the minimum level*), except for homeless dogs and cats,

straying in streets, unfortunately, many people appeared to be under similar conditions (?!).

Somebody can object me, that animals who are provided with subsistence minimum, have owners who take care of them, and people are free, and that they should maintain themselves (?!).

In connection with the mentioned problem, it is necessary to take into account, that, in my opinion, freedom of people – the biggest blessing.

However, if there exists the state, the government is obliged to create the most favorable conditions to people for free human life and activity.

Thus, the government is obliged to provide effective functioning of the society and the state for realization of interests of people, i.e. it is obliged to effectively rule the society and the state for the welfare of each person, as, for example, musicians and actors are free people which are engaged in creative activity, but for expression of their creativity at the adequate level, the musical orchestra requires the conductor with adequate abilities and qualification, drama performance also requires the creative director of the high level.

As to governing of the society and the state, this is more complicated problem. And as the conductor of symphonic orchestra requires the music of the relevant level, composed the composer, and the director of performance requires the literary work and the relevant

scenario of adequate level, the government requires scientific bases – *scientific theories, scientific concepts, scientific directions* – to chose correct political orientation and to effectively rule the state.

For the settlement of the above problem, it is necessary to promote creative development of science, instead of creating artificial anti-constitutional obstacles on the way of scientific and public progress.

In case of the settlement of this problem there will be no necessity to apply only blind imitation of foreign practice, that is often used now (?!).

At the same time, efficient control over the society and the state is art that is much more complicated – it is the art of much higher level, than conducting by an orchestra or performing by the director.

However, the main distinction between the existing problem of governing the society and the state, on the one hand, and problems of conducting by symphonic orchestra and drama performing, on another one, consists in the fact that if the person is not a musician, he cannot conduct an orchestra, just as the director of performance requires corresponding abilities, knowledge and corresponding qualification, whereas the society and the state in some cases can be, unfortunately, “governed” by such government, the representatives of which have no corresponding qualification, have no competence, corresponding abilities and feeling of responsibility

before people – before the society and the state, that is proved by the results of their “activity” ... (!?) though they manage to “get into” authority... (!!).

In conclusion of the complex analysis of the considered above problems I consider it necessary to especially note, that, in my deep belief, the main problem of the present is the problem of political orientation of the society, the state and mankind, without the scientifically- based settlement of which is impossible to solve the above problems and the problem of progressive development of the society and the state as a whole.

Besides, with the purpose of the optimal settlement of the problem of political orientation of the society and the state I consider it necessary to proceed along the path of the created by me essentially new scientific direction – not the path of capitalism or socialism, but to follow the path of construction of truly human society and the state, i.e. towards social – humanosocial – purposes for realization of which *as I noted in 1980*, all ways, forms and methods are justified (*including equal functioning of all patterns of ownership, target use market, non-market, the, so-called, democratic and, actually, pluralistic, as well as administrative methods of governing, etc.*) if they serve interests of the person – to interests of people and if they exclude thus the antisocial, inhumane, immoral phenomena [9].

CITED LITERATURE

1. Universal Declaration of Human Rights of December 10, 1948. (In the Russian language). Human Rights: Collection of International Documents. – Moscow: Legal Literature, 1998.

2. Constitution of Georgia. (In the Russian language). Adopted on August 24, 1995. Tbilisi: Legal and Publishing Company NORMA LTD, 1996.

3. Tax Code of Georgia. Issued as of February 1, 2002 (in the Georgian language). Tbilisi: “Sagadasakhado Matsne” (“Tax News”), 2002, p.36.

4. Big Economic Dictionary/Under edition of A.N.Azrilijan. – 3rd Edition, Stereotype. (In the Russian language). – Moscow.: Institute of New Economy, 1998.

5. Alfred Kuratashvili. Theory of Equation of Rights and Responsibility of Officials – Necessary Legal Basis of Social Justice. International Scientific Journal “Progress”, 2001, № 1-2. (In the Russian language). Tbilisi: International Publishing House “Progress”, 2001, pp.. 23-32.

Bases of the mentioned theory and this very theory have been elaborated by me since 1969 and further substantive provisions of the given theory and this theory have repeatedly been published.

6. Economic Dictionary. Translation from English under edition of P.A.Vatkina. Saint Petersburg.. (In the Russian language). “Economic school”, 1998.

7. Big Legal Dictionary/Under edition of A.J.Sukhareva, V.D.Zorkina, V.E.Krutskikh. (In the Russian language). – Moscow.: INFRA-M, 1997, p.594.

8. Convention on Prevention of the Crime of Genocide and Punishment for It of December 9, 1948. Human Rights: Collection of International Documents. (In the Russian language). - Moscow: Legal Literature, 1998, pp.. 84-85.

9. A.A.Kuratashvili. Philosophic-Political Economic Miniatures. Materials of the Republican Scientific Conference: “Actual problems... Theories” (May 15-16, 1980). (In the Russian language). Tbilisi: “Metsniereba” (“Science”), 1980, p.93.

10. A.A.Kuratashvili. Some Thoughts on Problems of Social-Economic Science. Materials of the Scientific Conference: “Science and Society” (December 13-14, 1984). (In the Russian language). Tbilisi: “Metsniereba” (“Science”), 1984.

11. The Law of Georgia on Labor (in the Georgian language). Tbilisi, 2001.

12. Business: Oxford Explanatory Dictionary: English-Russian: Over 4000 concepts. (In the Russian language). – Moscow: Publishing House “Progress – Academy”. Publishing House RGGU, 1995.

13. Karl Marx and Friedrich Engels, 2nd Edition.

14. Economic Encyclopedia. Political Economy. Editor in Chief. A.M. Rumjantsev. (In the Russian language). – Moscow: “Soviet Encyclopedia”, Vol. 3, 1979.

ს ა რ ჩ ე ვ ი

ავტორის მეცნიერული
შემოქმედების შესახებ 7

შესავალი 107

ადამიანის უფლებები და
ხალხის ეკონომიკური
გადარჩენის თეორიები.
ეკონომიკური და
მორალურ-ფსიქოლოგიური
გენოციდი: მისი აღმოფხვრის
პოლიტიკურ-სამართლებრივი და
სოციალურ-ეკონომიკური გზები
და მექანიზმები 129

ციტირებული ლიტერატურა 219

О Г Л А В Л Е Н И Е

О НАУЧНОМ ТВОРЧЕСТВЕ АВТОРА	41
В В Е Д Е Н И Е	115
ПРАВА ЧЕЛОВЕКА И ТЕОРИИ ЭКОНОМИЧЕСКОГО ВЫЖИВАНИЯ НАРОДА. ЭКОНОМИЧЕСКИЙ И МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГИЧЕСКИЙ ГЕНОЦИД: ПОЛИТИКО-ПРАВОВЫЕ И СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКИЕ ПУТИ И МЕХАНИЗМЫ ЕГО ИСКОРЕНЕНИЯ	221
ЦИТИРОВАННАЯ ЛИТЕРАТУРА	317

C O N T E N T S

ABOUT THE SCIENTIFIC CREATIVE WORK OF THE AUTHOR.....	75
INTRODUCTION	123
HUMAN RIGHTS AND THEORIES OF ECONOMIC SURVIVAL OF PEOPLE. ECONOMIC AND MORAL-PSYCHOLOGICAL GENOCIDE: POLITICAL-LEGAL AND SOCIAL-ECONOMIC WAYS AND MECHANISMS OF ITS ERADICATION	319
CITED LITERATURE	395

აღფრედ ანზორის ძე კურატაშვილი

**ადამიანის უფლებები და ხალხის ეკონომიკური გადარჩენის თეორიები.
ეკონომიკური და მორალურ-ფსიქოლოგიური გენოციდი: მისი აღმოფხვრის
პოლიტიკურ-სამართლებრივი და სოციალურ-ეკონომიკური გზები და
მექანიზმები**

Альфред Анзорович Кураташвили

Права человека и теории экономического выживания народа.

**Экономический и морально-психологический геноцид:
политико-правовые и социально-экономические пути и
механизмы его искоренения**

Alfred A. Kuratashvili

Human rights and Theories of Economic Survival of People.

**Economic and moral-psychological genocide: political-legal
and social-economic ways and mechanisms of its eradication**

**ხელმოწერილია დასაბეჭდად 05.03.2003. ფორმატი 60X84 1/16
Подписано в печать 05.03.2003. Формат 60X84 1/16
Authorized for publication 05.03.2003. Format 60X84 1/16**

**ნაბეჭდი თაბაზი 25,0
Печатных листов 25,0
Printed Papers 25,0**

**ტირაჟი 300 ეკზ.
Тираж 300 экз.
Edition 300 copies**

**ფასი სახელშეკრულებო
Цена договорная
Contractual price**

**საერთაშორისო გამომცემლობა "პროგრესი", საქართველო, 0108, თბილისი, ჩიტაძის ქ. № 9.
Международное издательство "Прогресс", Грузия, 0108, Тбилиси, ул. Читадзе 9.
International Publishing House "Progress", 9 Chitadze St., Tbilisi, 0108, Georgia**

E-mail: alfredkurat@yahoo.com